

КО ПРОДАЈЕ ВЕРУ ЗА ВЕЧЕРУ?
Одговор свештенику Милићу Драговићу

БИБЛИОТЕКА *ОДГОВОРИ*

књига прва

КО ПРОДАЈЕ ВЕРУ ЗА ВЕЧЕРУ?
Одговор свештенику Милићу Драговићу

Издавач:

Православни сајт *Борба за веру*

КО ПРОДАЈЕ ВЕРУ ЗА ВЕЧЕРУ?

Одговор свештенику Милићу Драговићу

Уместо увода (Ко продаје веру за вечеру?)

Сајт *Борба за веру* од свог оснивања жели дијалог са онима који другачије мисле. Циљ сајта - очување Православља од јереси и екуменистичке лажи и одбрана одлука СА Сабора СПЦ о богослужењу у складу са Типиком Цркве, наишао је на добар одзив многих наших верника, па смо решили да понешто од материјала сајта објавимо и у књизи.

Прва књига наше едиције *Одговори* је одговор на текстове ужичког свештеника Милића Драговића, који је, почетком 2009, оптужио православне ревнитеље у Србији да разбијају Цркву по моделу бивших комуниста. Драговићеви текстови су претендовали на “озбиљност” и “научност”, па је редакција сајта морала да покаже читаоцима да је реч о неозбиљној квази - научности. Књига је одговор не само њему, него и онима попут њега - ученицима епископа Игњатија и митрополита Јована Зизјуласа, који Свето Предање замењују својим измишљотинама, припремајући пут за нову унију с Римом.

Надамо се да ће књига имати своје читаоце.

Редакција сајта *Борба за веру*

јул 2009.

ОРКЕСТРИРАНА ХАЈКА НА ПРАВОВЕРНЕ (КЛЕВЕТЕ И ЛАЖИ О. МИЛИЋА ДРАГОВИЋА)

Христољубива и правоверна браћа и сестре, поштовани посетиоци сајта „Борба за веру”,

Сведоци смо да се у последње време спроводи оркестрирана хајка против свих оних у Српској Православној Цркви, који се залажу за чистоту наше свете Вере и поштовање одлука највишег законодавног тела у нашој светој Цркви – Светог архијерејског сабора. Непослушни Сабору епископи својом самовољом и бахатошћу пројављују своје расколничке намере, што за последицу има велики немир и смутњу у верном народу, али и чврсту одлучност верног народа да своју веру, и јединство своје Цркве, бескомпромисно брани.

Напади на правоверне у последње време врше се коришћењем најпрљавијих могућих средстава. Неодољиво се стиче утисак да би њихови иницијатори, организатори и спроводиоци, којима је циљ унијаћење нашег правоверног народа, направили пакт и са нечастивим само да богоугодну борбу за веру, коју верни народ спроводи уз Божију помоћ, некако сломили (што се, слава и хвала Богу Свемогућем, никада неће догодити!).

Један од таквих - прљавих и подмуклих напада, извршен је преко дневног листа „Блиц” на Његово Преосвештенство епископа банатског Г.Г. Никанора. Против православног и честитог епископа Никанора изнете су најпрљавије могуће лажи и клевете. После тог напада учинили смо (мада тешка срца) малу корекцију уређивачке концепције нашег сајта, што су наши посетиоци већ сигурно приметили, а која ће постати уочљивија у наредном периоду!

У размаку од свега 5 дана, наш сајт је нападнут лажима и клеветама два пута. Први напад био је у „Православљу” од 1.2. 2009. год., и учињен је од стране бившег еп. Атанасија, а други 5. 2. 2009. на сајту о Милића Драговића, од стране самог о. Милића. Текст о Милића Драговића нашем сајту је анонимно послат 6. 2. 2009.године. Из текста се могло само назрети, али не и поуздано знати, ко је његов аутор. Текст је у међувремену постављен на сајту „Видовдан.org”, који се позива на следећи извор: <http://www.otacmilic.pozega.org.yu/>.

На наш сајт је у претходна два дана пристигло неколико реакција посетилаца на поменути текст о. Милића Драговића, у коме је он изнео многе лажи и клевете на рачун правоверних у нашој светој Цркви, међу које је и нас најјнедостojније уврстио, чиме нам је учинио велику част. На томе му из свег срца захваљујемо.

Циљ нам је да у српској Цркви владају мир и љубав. Сматрамо да је за васпостављање нарушеног мира најбољи начин ширење истине о ономе што се у Цркви догађа, те ћемо зато објавити текст о. Милића Драговића, али и реакције посетилаца „Борбе за веру” на тај текст. И сами ћемо се, ако Бог да, осврнути на поменути напис.

Уредништво сајта

А, ШТА АКО СЕ НЕ ПОКАТОЛИЧИМО?

Подела Римског царства на источне и западне области, још у периоду раног хришћанства, поред практичне димензије управљања широким ободом Медитерана, била је и констатација цивилизацијских разлика, које су тек приметне у ранохришћанским списима, а свој одјек налазе већ у теолошким концепцијама блаженог Августина и постају очигледне од IX века, када се у западно хришћанство уливају разни религиозни аспекти германских народа. Сукоб Фотија, патријарха цариградског, и Николе, папе римског, око јуриздукције над Бугарском, који је прерастао у широки богословски сукоб најавио је суботу – 16. јул 1054. године, када је папски изасланик, кардинал Хумбертус де Силва Кандида, спустио писмо – анатему на претол Свете Софије, рано ујутру, пре почетка богослужења, после чега је римско изасланство испловило из луке у Константинопољу, а истоветан одговор Новог Рима је објављен већ у среду. Већина савремених археолога, историчара и истраживача се слаже да су догађаји који су се одиграли тих дана били последица политичког сукоба цара Константина IX Мономаха, који је био неприкосновени ауторитет у односу на неприметног Михаила Керуларија, патријарха цариградског, и римског папе Лава. Суштину сукоба бисмо могли дефинисати као рат две неправославне концепције односа Цркве и државе. Цар је заступао став, према којем је цар врховни поглавар Цркве и државе – социјално – политички облик познат под називом цезаропапизам. Папа је заступао одређену идеју папоцезаризма, где би папа био врховни поглавар Цркве и државе. То је био рат две идеологије, од којих ниједна није нашла окриље у Предању једне, свете, саборне и апостолске Цркве, будући да је идеологија, по себи, потпуно супротна Предању, које не учи о идејама, већ о вери отачкој, апостолској, јеванђелској, а вера и идеја су два потпуно различита стања. Дело Мономаха и Керуларија није препознато као предањско у православној Цркви, због чега ни цар ни патријарх никада нису прослављени као светитељи у богослужењу Цркве на Истоку. Богословски разлози су били само маска за остваривање „виших циљева”, о којима се у историји увек могло слушати. Није ту било богословске дубине св.Фотија, патријарха, који је упозоравао на егзистенцијалне последице одређених теолошких струјања на Западу.

У осином писму кардинала Кандиде стојала је клаузула према којој папа не анатемише цариградске хришћане, који су према његовом мишљењу верни Предању, већ цара и патријарха. Мада ове речи носе дозу лицемерја, имајући у виду друштвено уређење тог времена, за нас је битније оно што

секундарно можемо сазнати из њих – горди кардинал Кандида је веровао да ће ускоро доћи до помирења и васпостављања јединства. У ово је веровао и Свети Сава, први архиепископ Цркве у свим српским и приморским земљама, када није поставио епископа захумске епархије у неком већем граду те области, где су боравили римски бискупи, него у Стону, где је било упражњено место, поштујући тако апостолске каноне, према којима у једној области не може бити више од једног епископа (Апостолски канони, 35). У то су веровали и Савини деда и баба, када су свог сина, а Савиног оца, Стефана крстили по „латинском обреду”, док су боравили у Зети, а потом га миропомазали по „источном обреду” у Петровој Цркви код Раса. У превазилажење ванредног стања расцепљености Цркве на Истоку и Западу, веровали су и богољубиви господари средњевековне Србије, када су се женили принцезама са запада (напр. Урош и Драгутин), или су пак удавали своје кћерке за западне великаше римокатоличке вере. Велико је питање да ли је ико од ових владара икада поставио питање које би требало да реши проблем – да ли је грех удати своју кћер у римокатоличку веру, зарад политичке сигурности земље. Но, да је раскол могуће превазићи веровао је и свети Марко Ефески, велики противник унијаћења, када је своје обраћање на сабору започео речима молбе римском епископу и папи, да свети отац прими своју децу са Истока, у своје наручје. Но, наша расправа неће водити у правцу расправљања о схватању раскола кроз историју Цркве, већ ћемо се осврнути на хајку која се води против једне, свете, саборне и апостолске Цркве у Србији, на узбуну под називом „спрема нам се покатоличење”. Због тога смо и направили увод, који нас је укратко упознао са почетком Великог раскола, и са предложеним једним делићем чињеница, са којима се можемо боље упознати у документима из свих периода и делима истраживача историје Цркве.

Полазимо од чињенице да је сваки човек словесно (= логосно) биће. Словесност човека је библијско, апостолско и отачко полазиште у схватању творевине, будући да је Логос постао човек, и тако остварио смисао човекове логосности, тј. словесности. О овоме сведочи и преподобни Јустин Ћелијски: „Бог Логос је не само центар свих бића и твари него је и стваралачка и животворна и кохезивна и синтетичка и промислитељска сила у свима бићима и у свима тварима. Све зрачи Логосом јер је све логосно и логично. Све има свој божански смисао, божански циљ, божанску вредност, све – сем греха, сем зла. Јер у овом свету само је грех безлогосан, безлогичан, бесмислен. Црна сила која обесмишљује свет, обезлогосује бића и твари јесте грех”. Управо ове богонадахнуте речи су биле призма кроз коју смо осмотрили текстове који пропагирају опасност од покатоличења, и залажу се за „одбрану Православља”. У наставку текста ћемо покушати да сагледамо

колико логосности има у поменутој узбуни, јер ако има нешто што није логосно и логично, нешто што обесмишљава, онда је то лажна узбуна, попут оне комунистичке Брозове узбуне која је годинама харала у главама људи на простору ФНРЈ и СФРЈ, а према којој је Југославија окружена БРИГАМА, и према којој је педесет година народ припреман кроз разне предвојничке обуке, студентску војску, државну војску, цивилну заштиту... за одбрану од невидљивог државног непријатеља (петоколонаша) и страног непријатеља, страних плаћеника, који су задужени да подривају југословенско друштво, а што је резултирало грђанским ратом деведесетих година, у коме су сви били непријатељи, и сви на правој страни. Изгледа да је сада у питању нова узбуна, очигледно у Брозовом стилу, само што је овог пута злоупотребљено Православље, и од Цркве претворено у идеологију, која позива на линч, некада „петоколонаша”, а сада „папиних агената”, при чему се и стара и нова узбуна слажу да треба плунути на свештенике, било да су епископи или презвитери или ђакони. Занимљиво је да обе узбуне имају исту логичку структуру: оба пута са појављује нешто што треба бранити; у оба случаја је то нешто угрожено због деловања државних и страних непријатеља; оба пута се појављују домаћи издајници; у оба случаја су свештена лица главни елемент међу домаћим издајницима... Ако боље погледамо има и једна важна разлика – некада су говорили да су против Цркве, а сад плују на Цркву, у име Христа и Цркве. Ово је прво обесмишљавање, прво обезлогошење ове хајке – „плувати на Цркву у име Цркве”.

Разне „борбе за веру” су логичан наставак нелогичне и бесмислене поставке, која је веома слична Марксовој концепцији да је религија опијум за масе, будући да је један од главних адута „борбе за веру” да су многи заведени. Ако је Црква та која заводи масе, онда је то чувени Марксов опијум. Ако пишемо текстове у којима је главна (хипо)теза да су у Цркви заведене масе, било свештеника, било епископа, било народа, онда треба да имамо на уму да потврђујемо оцену религиозности од стране Карла Маркса. Несумњиво, творци текстова који у себи носе став о „завођењу” вишег или нижег клира, морају бити марксисти у души, а можда и нису свесни тога!

После Другог светског рата који је кроз Југославију прошао, пре свега, као грађански рат, комунистичка власт је морала наћи начин да рат помоћу кога се дочепала власти учини још једним у низу ослободилачких, па је произвела легенду о НОБ – у. Сада смо у прилици да присуствујемо стварању легенде о новој народноослободилачкој борби за веру. У оба филма видимо исте улоге, и исте ликове, с тим што је жртва над којом ће се експеримент извести Православна Црква у Србији, а не предратна монархија. У главним улогама су партизани (у новом аранжману – борци за веру, међу којима се и истичу кандидати да заузму место Мирка и Славка, Прлета, Тихија, и другога), који

се свим силама боре против надмоћног двоструког непријатеља: а) окупатора (чију улогу сада тумачи Ватикан, у тројном пакту са ЕУ и САД); и б) незаобилазних домаћих издајника (чији лик тумаче разне групе „литургијских реформатора и новатора”, који на сваки начин, у сарадњи са окупатором, покушавају да угуше народни устанак под вођством партизана. Нарочито је запажена улога штампарске делатности, која је према старијем сценарију именована „Борба”, но прилагођавање контексту је било неизбежно па је назив преправљен у „Борба за веру” (са разним варијацијама: „Новинар.де”, „Ихтус”, „Газиместан”, „Браничевски ревнител”...). Устанички поздрав: „Смрт фашизму, слобода народу” је постао застарео, па је преправљен, и прилагођен новом експерименту: „Православље или смрт!”. Наравно, сценариста је исти као и у ранијој верзији...

Чујемо поклич „Црква је народна”, и то је у сагласности са чланом 6, Устава ФНРЈ, од 1946. год: „У Федеративној Народној Републици Југославији сва власт произлази из народа и припада народу. Народ остварује своју власт преко слободно изабраних представничких органа државне власти, народних одбора, који су, од месних народних одбора до скупштина народних република и Народне Скупштине ФНРЈ настали и развили се у народно ослободилачкој борби против фашизма и реакције и који су основна тековина те борбе”. Имајући у виду овај аргумент, можемо закључити, да су сви текстови који заступају борбу за власт народа у Цркви дубоко укореењени у традицији Коминтерне, те, с тога, потпуно „аргументовано” ступају у борбу за очување православне Традиције. Искуству Коминтерне потпуно је страна вера која је изражена у 41. апостолском канону: „Заповедамо да епископ има власт над Црквеним стварима...”, или 38. апостолском канону: „Епископ нека се стара о свим Црквеним стварима, и нека њима (побожно) управља, јер Бог (а не народ и народни одбори као у ФНРЈ) све надзирава...”, или 39. апостолском канону: „Презвитери и ђакони без знања епископа нека ништа не предузимају, јер је он тај коме је поверен народ Господњи, и који ће дати одговор за њихове душе”, или 31. апостолском канону: „Ако неки презвитер, презревши свог епископа, сабере посебни збор..., нека се свргне као властољубив, јер је насилник; исто тако и остали клирици, колико их уз њега пристане; а лаици нека буду одлучени”. Очигледно је да ови текстови, свесно или несвесно, представљају широки допринос ширењу марксистичке филозофије двадесет и првог века, са циљном групом међу православним верницима. Кључно питање, које стоји у позадини свих текстова економско – пропагандног програма о издаји српске Цркве гласи: „Зашто нисте опијум за народ, кад је Црква то по дефиницији?” Какав је то опијум који не делује нападно, који не ствара зависност, који даје слободу човеку, који није насилан, који не ствара човеку привиђења, који не пружа човеку могућност да

побегне из реалности? Иако је према здравоумној мудрости ово питање по себи бесмислено, будући да је засновано на гордом психолошком стању богооуђења, које је поново питање: „Зашто ниси као ја? Зашто ниси онакав каква је у мојој глави створена слика о теби?“, према идеолошкој позицији марксизма ово питање има једноставан одговор – треба стрељати и послати на Голи Оток, или у Гулаг, све који поричу моја убеђења. Комунистичка свест се поново дигла као авет против Цркве, овог пута као рањена звер, која је мутирала преузимањем религијских форми које су биле популарне деведесетих година, као визија Милошевићевих комуниста који су се јавно представљали као православни атеисти, а које сада користи као оклоп, како би сакрила своју праву природу – марксистичку визију света.

Најзад, вреди ли говорити о тзв. уједињењу са римокатолицима, које се тобоже тајно припрема у СПЦ? Сасвим је јасно, да је у легенду о НОБ – у за веру морало ући и тајно потписивање споразума о приступању силама осовине, јер би поклич: „Боље рат него пакт, боље гроб него роб!“ изгубио своје место у сценарију велике револуције, на коју Нови Завет ниједном речју не позива, а која према Карлу Марксу и Фридриху Енгелсу представља суштину историје. Ипак, морало је доћи до измене и самог поклича, који сада за садржину има бацање под папомобил уколико се папа појави у Београду, међутим, „гроб“ као животни сан сваког народног хероја остаје и даље приоритет. Још једино остаје да се одреди тачан датум 27. марта и 7. јула, и да запуца Србин на Србина, и тако започне борбу против окупатора. Ту су и разне офанзиве, које засад делују на територијама Жичке, Шумадијске и Браничевске епархије. И све је ово смислио Друг Маршал, који у току НОБ – а за веру остаје анониман, док не буде сигуран да је револуција успела, који, ипак, није довољно интелигентан да би приметио разлику између тенденције за „уједињење Цркве“, и апостолске вере у „јединство Цркве“, али то је потпуно разумљиво с обзиром да је: „ФНРЈ савезна народна држава републиканског облика и заједница равноправних народа, који су на основу права на самоопредељење, укључујући право на оцепљење, изразили своју вољу да живе заједно у федеративној држави“ (Устав ФНРЈ, од 1946, члан 1). Да подсетимо, веру у јединство Цркве исповедамо на Литургији речима: „... (верујем) у једну, свету, саборну и апостолску Цркву“, што су речи из 325 – 381. год, за разлику од раскола који се догодио 1054. године. Ако се трудимо да једног дана дође до васпостављања јединства васељенске Цркве, не залажемо се за склапање пакта о приступању силама осовине, нити Пакта несврстаних, нити ступање у НАТО, нити ступање у ЕУ, нити стварање федералне држава, ни конфедерације. Ми смо правослани не зато што смо слични или различити са римокатолицима или протестантима, већ, зато што поштујемо и живимо Предање једне, свете, саборне и апостолске Цркве, без

потребе да будемо исти као римокатолици, или да не буде исто као код римокатолика. Јер, православни су постојали и пре појаве римокатолика, и православни су живели онда када римокатолицизам није ни постојао, па смо према томе битни као православни људи, без обзира шта се дешава са римокатолицима или протестантима.

И на крају, остаје још једно питање: шта ако се ми за које су пророковали да ћемо се покатоличити никад не покатоличимо? Шта ако после свега што ће се збити ми никад не заменимо Православље за римокатолицизам, као што и нисмо примили нови календар? Шта ће бити са онима који сада пророкују покатоличење? Хоће ли се као старокалендарци акакијевци, који се боре против новог календара у СПЦ која припада православној мањини која и даље поштује јулијански календар, претворити у секту, која ће постојати док постоје и они који производе идеолошку потку, а затим нестати као и све секте и јереси у протеклих две хиљаде година?

За целате који ће преузети улогу Крцуна, Пијаде, Пека Дапчевића... нећемо питати, већ ћемо им упутити речи светог Игњатија Богоносца, које изриче приликом вођења у мучилиште, где ће га растргнути звери: „Пшеница сам Божија и мељем се зубима зверова, да се нађем чисти хлеб Христу... у мени је вода жива жуборећа, која ми изнутра говори: Хајде ка Оцу!” (Римљ 4, 1; 7, 2).

<http://www.otacmilic.pozega.org.yu/>

ПОВОДОМ НАПАДА НА ПРАВОВЕРНЕ У ТЕКСТУ: „А, ШТА АКО СЕ НЕ ПОКАТОЛИЧИМО?”

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Поштована браћо и сестре, верна чеда Српске Православне Цркве.

Сведоци смо све учесталијих напада на правоверне, покушаја подривања Српске православне цркве и изазивања свађа и раздора. Један од таквих напада је уприличен и у тексту „А, шта ако се не покатоличимо”, који је наводно писао О. Милић Драговић. Текст у сваком случају не одудара од његових проповеди које су писане у стилу стиропорске теологије, (што би рекао брат Владимир Димитријевић) тј. његових учитеља.

Сам наслов одудара од реалности а текст је испуњен лажима, клеветама као и прикривањем истине о католичкој јереси, прикривањем екуменизма, новообновљенства, непослушности одлукама сабора . . . , па се стиче утисак да је и Свети Сава признавао римокатолике као Цркву.

Реално стање римокатолика, екумениста и стиропорских теолога је да су веру претворили у идеологију која је плод људских мисли тј. мудровања по човеку, мудрости овог света а не богооткривених истина. Стање код римокатолика није исто као и 1054. године, већ су од тада створене многе јереси и непремостиве препреке које су нас удаљиле од њих као небо од земље. Многе реформе које су увели римокатолици, ватикански концили и теолошке комисије, су и њих удаљили још више и од њихове „вере”, а камоли православне, а које све имају за циљ екуменизам.

Екуменизам као свејерес има своју идеологију по човеку која је сурогат за све вере а посебно хришћанске и која је плод усаглашавања и налажења најмање заједничке основе, уз одрицања сваке вероисповести од своје вере, ради уједињења свих религија, а што се код православних не може учинити без одрицања од вере и увођења многих јеретичких учења. Два плућна крила екуменизма преко којих се врши утицај су католици и протестанти, мозак је папа, дух масонеријски, срце деформисано богослужење а нервни системи преко којих теже да се повежу са православнима су Васељенског Патријарха кичма и теологија појединих стиропор теолога.

Исправнији наслов би био: „А, шта ако се поунијатимо?”

Као и његови учитељи који су осведоченог екуменисту Јована Зизјуласа и стиропор теологе ставили као главне теологе из којих се православље учи на теолошком факултету а Свете Оце и Догматику преподобног Јустина за необавезну литературу, рекло би се непожељну, тако и писац текста у својој гордости се усуђује да критикује Светог Фотија.

Свима нам је познато шта Свети Сава каже у својој Жичкој беседи о

правој вери, но писац се није устручавао ни Светом Сави да прилепи етикету екуменисте.

Но да видимо шта стоји у житију Светог Саве:

„Сутрадан свети архиепископ нареди да се опет сви сазову у цркву. А кад се епископи и благородници и сви људи сабраше, свети архиепископ са братом краљем Стефаном седе, и, отворивши своја богоречита света уста, говораше свима: да буду чврсти у вери отачкој; да се клоне богомрских јереси, јер „немогуће је, не одлучивши се од онога што је зло, навикнути се на оно што је добро”; да се вером и покајањем обраћају од својих заблуда к Православљу, јер је страшно упасти у руке Бога живог. „Чувши и разумевши толику љубав Божју која је на нама, говораше светитељ Божји, кренимо сви усрдно стазама духовних заповести, свагда прилежно молећи Господа Бога свог. Јер прво и последње дело јесте: непрестано узносити Богу богоугодне молитве и мољења; беспрекорно ходити у светим заповестима Његовим; држати предања светих апостола Његових; и не одлучивати се од црквенога збора. Јер прва заповест дата је свакоме човеку: клањати се Господу Богу своме; и Њему јединоме служити сваком душевном и телесном чистотом и сваким доброверјем; и Њему работати несагрешиво; сав живот свој управљати по Његовој вољи, и Њега се једино бојати, и смиравати себе пред Њим, и сматрати себе за ништа, а Бога сматрати за све: за силу и крепост и Спаситеља и избавитеља и победитеља непријатељских напада, и за чувара од почетка и свршитеља до краја, Исуса Христа Сина Божија, коме припада слава и моћ заједно са Оцем и са Пресветим Духом, и сада и увек и кроз све векове”.

Чувши ову поуку, сви говораху: „Верујемо и исповедамо, владико, како ти учиш”. После тога Свети Сава, са свима епископима, приступи служењу Свете Литургије. По прочитању светог Еванђеља, апостолски сапрестолник свети Сава стаде громко читати Символ вере, који за њим реч по реч изговараху сви: краљ Стефан, благородници и сав народ. И тако три пута сви изговорише Символ вере. Затим свети Сава нареди да сви за њим громко произносе ово: „Примамо све свете Саборе светих Отаца, који су се у разним местима састајали ради утврђења божанствене православне вере; и кога се они одрекоше, одричемо се и ми; и које они проклеше, проклињемо и ми. Клањамо се и целивамо свечесну икону човечанског нас ради оваплоћења Христа, Логоса Божјег и Очевог. Клањамо се и целивамо икону Пречисте Матере Његове, и исповедамо да је Она Приснодјева и Богородица. Клањамо се светој дрвету, часном Крсту, и њега целивамо, јер се на њему прикова живот свих - Христос. Клањамо се божанственим и светим Тајнама Христа Бога нашег и, причешћујући их се са вером, примамо не прост хлеб и вино, него само тело Христа Бога нашег и саму свету и животворну крв Његову,

проливену за живот света. Клањамо се светим и божанственим црквама и светим местима; поштујемо и свете сасуде; клањамо се и иконама свих светих угодника Божјих, достојно их поштујемо и целивамо, следећи у свему апостолским предањима и учењу светих Отаца. Тако верујемо и тако исповедамо; а све јеретике и сву злу јерес њихову проклињемо”.

Потресан је то био приказ у храму: сав народ гласно исповеда своју веру и проклиње јерес, а свети Сава стоји усред народа, и као други претеча и крститељ, свима вапије: „Покајте се!” А краљ Стефан, видећи где брат његов чини што пређе у њих није било, дивљаше се и многим сузама земљу окропљаше.

И трећег дана свети Сава позва све у архиепископију, и поучи их довољно светој вери, наглашавајући да треба живети по светим правилима вере. И апостолски говораше: „Нити нам строг живот без праве вере у Бога може што помоћи, нити нас право исповедање вере без добрих дела може претставити Господу, него треба обоје заједно да бива, да би човек Божји био савршен и да не храмље никаквим недостатком. Јер вера спасава, када љубављу у Богу чини добра”.

И пошто свима даде мир и благослов, он отпусти благочестивог краља и благороднике њиховим домовима, а оне који су исповедали јерес задржа са собом у цркви, па их насамо тачно испита. Онима који беху некрштени, пошто претходно проклеше јерес у којој бејашу, свети Сава нареди да се по закону црквеном припреме за свето крштење, па их онда удостоји крштења. Онима пак који су били крштени у латинској јереси (тојест у римокатоличкој јереси), пошто исто тако најпре проклеше своју злу јерес, и пошто исповедише Символ вере, и прочиташе молитву светоме миру, заповеди да се тим светим миром помажу по свима чулима, и да тако буду с нама у вери. Свети Сава заповеди и свима епископима да тако исто поступају са таквим јеретицима који им буду долазили.

Свети Сава посла и многе егзархе, тојест многе изасланике, да изналазе оне који су као паганци (као незнабошци) узели жене без благослова и молитве, и заповеди им да такве венчавају, макар били стари и деце имали. Сам пак свети Сава проходаше и обилажаше сву земљу народа свога, утврђујући народ у православљу, поучавајући га, предајући му добре нарави и обичаје, настављајући све ка покајању и исповести. Иноке сабираше на скупове у манастирима и прописиваше им да држе прописе законске и службе црквене. Јеретике поучаваше много и мољаше да се придруже саборној апостолској Цркви. А упорне и окореле јеретике одлучиваше од Цркве.

Такође, није никаква тајна и наше искуство о хиљадугодишњим тежњама Ватикана да покатоличе и поробе остале народе. Писац се, као и његови

ментори, није осврнуо на конкретне јереси, злочине и крсташке ратове, прозелитске делатности... католика, држање колонија и многих народа у ропству од стране запада, револуције и њихове идеологије слобода, братство, једнакост иза којих стоји масонска интернационала на челу са јудео-масонеријом, који су и породили марксизам, лењинизам, комунизам... који је однео стотине хиљада живота у Русији... , светске ратове, и још много тога, као и појаве потписивања Равенског документа, позивања на лустрацију од стране неких наших стиропорских теолога, увођење јереси и екуменских богослова на пбф, непоштовање одлуке Сабора...

Шта у самој суштини користе да би ово остварили можете прочитати у тексту који су објавили браћа са сајта „У СПЦркви нема веџабија али има исцељења” где се види да је наше не оправослављење и не очишћење највећи савезник ове нове пошасте чији је идејни творац нико други него отац сваке лажи. Пошто сам у тексту рекао шта предлаже Црква и указао на потребу послушности и помоћи од стране свештенства ипак се морам светоотачки оградити и рећи:

Пазите да не упаднете под руку болесника уместо лекара, о чему постоје многобројне поуке и сведочанства како у Новом Завету тако и у делима Светих Отаца.

На ове нове екуменозилоте (зилот=ревнитељ) се итекако односе речи Апостола Павла:

„Зато ли вам постадох непријатељ, што вам истину говорим? Они не ревноју добро за вас, него хоће да вас одвоје, да њима ревнојете” (Гал. 4,16-17).

По жестини њихових напада и одбрани њихових ментора, а не Цркве и њеног саборног богооткривеног предања, предатог нам од Светих Отаца, јасно се види за кога и зашта они ревноју.

Вера се чува како кроз покорност и веровање у све што су нам Свети кроз Цркву предали, тако и испуњавањем истог, а не силогистичком игаријом помрачених умова лишених истине, мешањем „баба и жаба” и новом синтезом, уз сакаћење предања, каква се може видети на екуменистичком сајту „верујем.орг”.

Ми бранимо наше православље и поштовањем саборне одлуке наших епископа против које је устала неколицина епископа и њихови ревнитељи, који се не поштовањем одлуке противе Духу Светом, Духу Истине и изазивају свађе и раздоре који прете да изазову поделе као у Грчкој на четири Цркве од којих је једна гркокатоличка тј унијатска.

Писац текста више личи на успешног сценаристу филма који је измаштао стање које није подкрепио ни једним доказом већ својим маштаријама по принципу „што је баби мило то јој се и снило”.

Наравно писцу не пада на памет да помене Светог Владике Николаја и његово дело „Борба за веру”, „Жетве Господње”, „Изнад истока и запада”, „Кроз тамнички прозор”... као и Оца Јустина и његова дела и ставове према екуменизму и црквеном модернизму, анонимну дописницу и још много тога што је преподобни избогонедрио у току своје борбе за очување чистоте вере.

Њима не пада на памет ни да отворе рецимо Хиландарски Типик Светог Саве па да тамо прочитају какво је било свеукупно устројство манастирког живота и какав се живот захтевао од монаха који су се често причешћивали са благословом игумана и одлучењима и на дужи период у случају неких грехова а све по благослову игумана. Шта треба да радимо ми који смо бледа сенка тадашњих монаха и Срба, то се нису запитали.

Шта је заиста говорио отац Јустин:

„Када у човеку почне да трне вера, упоредо с њом трне и осећање за разликовање добра од зла. Вера чини човека будним за све што је Божје и опрезним за све што је ђавоље. Човек који безрезервно верује у Господа Христа, зна границу између добра и зла, и никад не меша добро са злом. Маловерје назире границу између добра и зла, а неверје уништава ту границу. Само права, само апостолска; само светоотачка вера зна шта је грех а шта није. „Што год није од вере - грех је”, учи христоносни апостол Павле (Рм. 14, 23); што год је од вере - добро је. Граница између допуштеног и недопуштеног не постоји за неверног, једва постоји за маловерног, а јасна је за правоверног. Нарочито је опасно и саблажњиво када у Цркви људи не воде рачуни о тој граници. Код нас има свештенослужитеља који самовољно реформишу богослужење; то самовољно реформисање је ваистину деформисање богослужења, нарочито када се тиче Св. Литургије. Неки изостављају све јектеније између Св. Еванђеља и Херувимске песме; неки изостављају једну од прозбених јектенија: неки пак изостављају и једне и друге. Самовоља маловерних коснула се највеће Светиње, усудила се наружити Св. Литургију - ту Светињу над Светињама. Ако игде овде је потребна интервенција оних који власт имају; а то су преосвећена господа епископи. Ови су да то спрече, да то осуде, да то виде. Али како ће то видети, како ће то спречити они између њих, у чијим епархијама има не села, већ вароши, које четрдесет година епископа виделе нису?”

У суштини ствари читав текст је срочен да одбрани малобројне стиропор теологе и њихове ревнитеље који се залажу за неокомунистичку идеју братства и јединства у вери и идеологији глобализма, да изазове раздоре и оне који не ревнују њима лустрира без доказа, суда; верне да пороби марксистичким материјализмом како у робовању овосветском тако и у поробљавању ума материји тј. стицању расуђивања по телу. Његова идеологија идеалног и непогрешивог свештенстава ближа је идеологији

комунизма у којој се у Тита, политичке комесаре и идеологију (њихову нову) није смело дирати (као да је богооткривена истина). Но, историја сведочи да је сатана посејао много кукоља по Цркви и да су свети итекако водили борбу за очување вере. Питамо се за кога су писани сви они канони за верско-догматске, црквене и моралне преступе епископа, свештеника и ђакона који прете одлучењем...

Како је то епископ већи од Сабора, кад је потребано најмање три епископа да се саберу и рукоположе будућег епископа?

Писац чак није могао ни да цитира каноне Светих Васељенских сабора већ их је осакатио како се то данас ради по новом духу, и придао им други смисао, а ево како гласе:

Правило 41. Наређујемо, да епископ има власт над црквеним стварима. Јер ако су њему поверене драгоцене душе људи, то тијем више треба да је њему повјерено старање о новцима, тако да он има власт са страхом Божијим и свом побожношћу са свијем управљати, те среством презвитера и ђакона раздавати онима који су потребни. Исто тако (ако треба) нека и сам узимље на неопходне потребе за себе и за браћу странце, да у ничему не трпе оскудицу; јер и Божији закон заповиједа, да који олтару служе од олтара нека се и издржавају; па ни војник о своме трошку не подиже оружје противу непријатеља. (Ап.38, 39; 4. Вас. 26; 7. Вас. 12; Антиох. 24, 25; Теофила алекс. 10, 11; Кирила алекс. 2)

Апостолска правила, правило 38. Епископ нека води старање о свима црквеним стварима и нека њима управља, сјећајући се да га Бог надзире; нити смије себи што од тих ствари да присваја, или да дарива својим рођацима оно, што је Божије: ако су сиромашни, нека им помогне као сиромасима, али под тим изговором нека не пропада што је Црквено. (Ап. 41; 4. Вас. 26; Трул. 35; 7. Вас. 11, 12; Анкир. 15; Гангр. 7, 8; Антиох. 24, 25; Картаг. 26, 33; Прводр. 7; Теоф. Алекс. 10; Кирила алекс. 2)

Апостолска правила, правило 39. Презвитери и ђакони без знања епископа нека ништа не предузимљу, јер је он онај, који се има старати о народу Господњем и који има давати рачуна о њиховим душама. (Ап. 38, 40, 41; 7. Вас. 12; лаод. 57; Картаг. 6, 7, 33)

Апостолска правила, правило 31. Ако један презвитер, презријевши свога епископа, осебни збор сабере, и други олтар подигне, а не може окривити епископа у чему противу благочестија и правде, нека се свргне као властољубац, и јер је самосилник. исто тако нека се свргну и остали клирици и колико их уз њега стане; свијетовњаци пак нека се одлуче. Али све ово нека буде, послвије прве, друге и треће опомене од стране епископа. (2. Вас. 6; 3. Вас. 3; 4. Вас.18; Трул. 31, 34; гангр. 6; Сардик. 14; Антиох.. 5; Картаг. 10, 11; Прводр. 13, 14, 15)

Писац нигде није могао да нађе ни призрак његовог цитата да је религија опијум за народ у текстовима сајта „Борба за веру”, већ напротив само светоотачке текстове и придржавање саборног вероисповедања наше Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве.

Да, заиста нисмо као ви, наш цењени пишче, јер се сви трудимо да иако различите личности сви будемо охристовљени и сви једномислени по питању једне вере, једног крштења, једног Бога Свете Тројице... и заиста смо зависни од Светих Тајни и Светих Врлина. Да, ми јесмо само налик римокатолицима и протестантима, али се у суштини и пројави разликујемо као небо и земља. Да, зато што се држимо Свете вере и Светог предања ми и видимо колике су разлике.

Што се тиче пророковања, за разлику од њихових лажних, ми ћемо се ослонити на многобројна сведочанства апостасије (отпадништва од праве вере) како из светог писма и дела Светих Отаца, па и Светих пророка какви су били Свети Владика Николај (Небеска Литургија), Серафим Саровски, Јован Кронштатски..., тако и стварних дешавања која по питању стања у свету и Православљу сведоче да се апостасија појавила још од времена Светих Васељенских Сабора, и пре, па све до многобројних сведочанстава о стогодишњици екуменизма и отпадништву које исти шири.

Што се тиче целата ви ће те то најбоље знати од својих епискополустратора и Хризостома који је дошао са двеста полицајаца да протерује акакијевце. Да ли је ово било канонски (без намере да браним акакијевце) као и лажно саопштење против удружења „Законоправило”, одговор потражите сами у канонима и уставу.

Подсећам вас само да је између осталог СПЦрква старокалендарска. Такође, подсећам на све каноне, на епископско исповедање вере и заклетву коју полаже при хиротонији.

Ево шта каже отац Јустин:

„У Исповедању вере које новонаречени епископ изговара при својој хиротнији, потчињавајући себе потпуно и безусловно васељенском осећању и сазнању једне, свете, саборне и апостолске Цркве Христове, и предајући себе свецело и бесповратно служењу Божанској Истини Цркве Божје, он произноси и ове многозначајне речи о Личности незаменљивог Бога и Господа Исуса” (следи исповедање), а на другом месту каже:

„Црквом невидљиво управља сам Спаситељ, као глава Цркве, и Дух Свети. Апостоли нису глава Цркве, већ слуге Христове и служитељи Цркве. Црквом Христовом на земљи видљиво управља црквена јерархија, тј. епископи са свештеницима и епископски сабори. Највећу и највишу власт у Цркви претстављају Васељенски Сабори. Одлуке Васељенских Сабора су обавезне за све хришћане свих времена. У управљању помесним Црквама

епископи тих Црква имају се у свему држати учења и правила Светих Апостола, одредаба Св. Васељенских Сабора и прописа Светих Отаца. Никакав папа не постоји као глава Цркве, јер је једина глава Цркве и на небу и на земљи Богочовек Исус Христос.”

А ево заиста текста мистичке теологије Светог Максима у коме се сведочи како Црква изображава човека, а не да је епископ Црква:

„Како и на који начин света Божија Црква симболички изображава човека, и сама се изображава њиме као човек

1. И опет говорио је (онај велики Старац), да, по другом начину созерцања, света Божија Црква јесте човек, имајући олтар као душу, а божански жртвеник као ум, и храм као тело. Јер Црква је слика и прилика човека који је створен по слици и прилици Бога. Тако она храмом, као телом, представља моралну филозофију (=практично депање), олтаром, као душом, објашњава на духовни начин природно созерцање, и најзад божанским жртвеником, као умом, пројављује мистичко (тајинско) богословље.

2. И обратно, говорио је још, да је човек у мистичком смислу Црква, који телом својим, као храном, врлински расветљава држањем заповести фактичну способност душе сходно моралној филозофији (практичном делању); душом, пак, као олтаром, помоћу разума приноси Богу логосе чувствених ствари, пошто их најпре у духу очисти од материје, сходно природном созерцању, и умом, као жртвеником, неким другим многоречним и многогласним ћутањем, призива многоопевано, у неприступачним, непрозирним и непознатим химнама, ћутање Божије. И, колико је то могуће човеку, он се сједињује у мистичком богословљу са тим божанским ћутањем, постајући таквим какав и треба да буде онај, који се удостојио близине боравка Бога, и који је запечаћен његовим свесветлим зрацима.”

Даље бих се осврнуо на изјаву нашег писца у једној емисији на телевизији „Логос” где је проповедао да је смрт лажни живот... а у стилу мртводушности новотеолошке мисли. Да би укратко разјаснили шта је шта, наводим три текста:

Свети Теофилакт –Тумачење јеванђеља по Матеју

22.29-33. А Исус одговарајући рече им: Варате се, не знајући Писма ни силе Божије. Јер о васкрсењу нити се жене нити се удају; него су као анђели Божији на небу. А за васкрсење мртвих нисте ли читали шта вам је рекао Бог говорећи: Ја сам Бог Авраамов, и Бог Исаков, и Бог Јаковљев? Бог није Бог мртвих него живих. И народ чувши дивљаше се науци његовој.

Спаситељ показује да ће бити Васкрсења, али не у оном телесном смислу како су они мислили, већ у узвишенијем и духовнијем смислу. „Зашто се варате”, говори им, „не знајући Писма ни силе Божје”, јер да познајете Писма знали бисте да Бог није Бог мртвих него живих и разумели бисте да је Богу

све могуће, па чак и да учини да људи живе као анђели. Видиш ли премудрости Господње! Позивајући се на Мојсеја они су хтели да одбаце учење о Васкрсењу, али Христос их Мојсејевим речима уверава говорећи: „Ја сам Бог Авраама, Исака и Јакова.” Овим речима Христос жели да каже да Бог није Бог онога што не постоји, већ онога што постоји и што јест. Није им рекао „Ја сам био Бог...”, већ „Ја сам Бог”. Иако су они умрли, и даље живе у нади Васкрсења. Али, ти ме питаш: „Како онда на другом месту каже да ће владати мртвима и живима?” Знај добро да Он тамо „мртвим” назива оне који су умрли, али који ће опет оживети. Устајући против јереси садудеја, који су учили да не постоји бесмртна душа, већ да она после смрти сасвим ишчезава, Господ говори да Он није Бог „мртвих”, то јест оних који вам се чине да су потпуно ишчезли, већ Бог „живих”, то јест, оних који имају бесмртну душу и који ће васкрснути, иако су сада мртви (телом).

Свети Јован Дамаскин-Тачно изложење православне вере

Део беседе о Васкрсењу

Верујемо пак и у васкрсење мртвих. Јер биће, заиста ће бити васкрсења мртвих. А говорећи о васкрсењу мртвих, имамо на уму васкрсење телеса. Наиме, васкрсење је васпостављање онога што је пало, јер како ће васкрснути душе које су бесмртне? А ако смрт описујемо као раздвајање душе од тела, онда је васкрсење, свакако, поново спајање душе и тела, односно друго васпостављање разложенога и палог живог бића. Дакле, ово исто тело које је пропало и које је разложено, оно ће васкрснути непропадиво, јер Ономе који га је у почетку из праха земаљског саздао, није било немогуће поновно га васкрснути, иако се оно, по одлуци Саздатељевој, распало и вратило у земљу из које је и узето...

Преподобни Јустин Ћелијски: Догматика Православне Цркве, том III БОГОЧОВЕК КАО СУДИЈА

Есхатологија - Смрт тела и бесмртност душе

Смрћу се назива тајанствено раздвајање душе од тела, привремени растанак душе и тела. При томе тело губи животворну силу и предаје се трулежи и распадању, а душа остаје да живи сама у својој бестелесној бићности. Отуда се у Светом Писму смрт назива: одласком душе из тела,[1] спавањем у коме тело заспи,[2] повратком тела у земљу и бесмртног духа Богу.[3]

У Откривењу је на врло јасан и очигледан начин показана и посведочена и смртност тела људског и бесмртност душе људске. Душа људска је бесмртна јер је боголика, јер је саздана по обличју бесмртнога Бога.[4] Добивши дух од Бога, сваки је човек бесмртан душом.[5] Као бесмртан, дух се по смрти тела човековог враћа Богу који га је дао.[6]

Својом бесмртношћу душа људска је једина апсолутна вредност у свету човечанском; на њој се и зида сав богочовечански домострој божанске

истине и спасења. Јер да је човек смртан душом, сав би Спаситељев подвиг био утопија и обмана, и хришћани би били најнесрећнији људи, пошто је њихов живот на земљи непрекидно страдање ради вечног живота на небу.[7] Ако је душа смртна, онда нема васкрсења мртвих; нема ли васкрсења мртвих, бесмислен је и Христос и вера у Њега.[8] Спаситељ управо на бесмртности душе људске заснива и могућност и саму стварност васкрсења мртвих, јер се душа не може убити.[9] Душа живи у иловачном телу да по смрти изиђе из њега и уђе у небески свет где вечност царује и влада.[10] Својом причом обогаташу и Лазару Спаситељ показује да је бесмртна не само праведна душа Лазарева већ исто тако и грешна душа богаташева.[11]

За крај молим сва верна и богољубива чеда да не иду против Бога, Цркве, Сабора, Светог Предања, нити против устројства Цркве, небоземног Богочовечанског организма, заједнице свих Светих, возглављене Гоподом нашим Исусом Христом и устројене преко наших Епископа, свештеника, ђакона у заједници са верним народом, што су чинили и до сад.

Осталима могу само да пожелим преумљење и испуњавање свега оног на шта су се заветовали при хиротонији како не би ишли не само против Бога и Цркве већ и против самих себе тј. епископског, свештеничког и ђаконског позива, звања, одговорности, благодати, против својих душа, да би могли чути речи Господње: „Добро, слуго добри и вјерни, у маломе си био вјеран, над многим ћу те поставити; уђи у радост господара својега”.

Свети Владика Николај

„Од свештеника је потекла саблазан на Западу, од свештеника је почела пропаст Запада, од оних свештеника који, скврнише светињу и извргоше закон (Соф. 3, 4). Није ли и јеврејски првосвештеник Арон сам салио златно теле у пустињи и пустио народ да се клања телету, и то мртвом, уместо живоме Богу.

Скоро хиљаду година црква Христова на Истоку, и на Западу била је једна црква, са истим умом и истим срцем и истом свешћу о дужности. Али на крају прве хиљадугодишњице од рођења Спаситеља света као да је оковани сатана пуштен из пакла да вара овај свет. А начин сатанин није као начин Христов. Починјући зидати царство Божје међу људима Христос је изабрао најпростије и најнезнатније људе. Сатана пак увек је презирао мале и не знатне а дејствовао преко првака, вођа, старешина и главешина, првосвештеника, филозофа, краљева, државника, научника, уметника и тако даље.

На крају прве хиљадугодишњице сатана је ударио преко првосвештеника западне цркве, њега наустио да се одели од Источне православне цркве, и надувавши у њ дух гордости наставио га да се завади са свима краљевима и кнежевима свих хришћанских народа, да око шта него ни око шта: око столице и почаст и првенства и власти. То јест око свега онога што је Спаситељ ставио на

последње место на најнижу нумеру свога метра, што је тај првосвештеник дословно извршио.

Оделивши се од Цркве православне он је стао скврнити светињу и извртати закон Божији. Скврнио је светињу ти ме што је одбацио пост као непотребан и завео дворски нечисти живот у својој кући. Извртао је закон Божији, и закон вере и закон владања (јер то двоје сачињава Божији закон за спасење људи). Изменио је Символ вере, олакшао подвиг спасења код својих верника тиме што је, све оно што се сматрало тешким заменио лакшим: новчаним прилозима и малим бројем кратких молитава. У току времена он, као да је рекао Христу: морамо знати ко је први у царству Твоме. Питање које су ти поставили синови Заведејеви Ти ниси правилно одговорио. Рекао си како тобож ко хоће да буде први нека буде слуга свима и као да је Син Человјечески дошао, не да њему служе, него да он служи, и — најзад да би заблуда била већа — опрао си прљаве ноге рибарима. Историја је доказала да си погрешно. Народи су стока глупа. Та стока пре свега тражи вођу и главара, тражи првога изнад свију, тражи непогрешнога. То је основно и главно у сваком друштву и у сваком народу. Ти то ниси могао знати, јер си мало живео у овом свету, млад си умро, и јер ниси студирао психологију маса. Међутим, ми првосвештеници учили смо велике школе, путовали много по свету и живели два пута дуже од тебе. Зато ред је да ти оставиш нама да према своме огромном искуству решимо ово питање. Ти буди на небу што год хоћеш а нама остави земљу. Ти буди Бог на небу а ми Бог на земљи; Ти непогрешан на небу а ми непогрешни на земљи. Видећеш Ти на крају крајева, да је овај наш практични програм несравњено бољи од Твога идеалистичког и младићског програма. Послушај ти нас старце, који се ево хиљаду година с твојим именом рвемо, као и са овим поганим светом. Да си слушао старце, Ти не би ни био распет на крст.

Тако је сатана морао шапгати првосвештенику Запада а тако је првосвештеник најпре морао шапгати Христу а после свој шапат објавио целом свету у виду нове догме о својој непогрешивости, то јест, о себи као тријумфалном Христу на земљи и као опуномоћеном представнику Бога Саваота пред људима, коме је Бог дао два мача, један мач — да поставља и потврђује краљеве народима земаљским а други мач — да их обара и сургунише.

Шта је била последица тога? Било је оно што пророк Јеремија виче од имена Божијега: Тешко пастирима који пасу сами себе... Претилину једете, вуном се одијевате, кољете товно, стада не пасете. Слабијех не кријепите, болесне не лијечите, рањене не завијате, одагнане не доводите напруг, изгубљене не тражите него силом и жестином господарите над њима. И распршта се стадо немајући пастира (Језекија 34, 2 5). Гибали су се западни народи под оваквим пастирима у недоумици шта ће и куда ће. Видели су ти народи да они који њима говоре о царству небесном грабе за себе царство земаљско. И који њима саветују да се не богате, сами се богате. И то на крваве начине; и који њих одвраћају од

властољубља грабе и купују власт на све стране. Гибали се и колебали народи хришћанског Запада пред овом саблазни као трска пред суровим ветром. Најзад су народи Запада одбацили свога архипастира, а они који су били учени и богати одбацили су и веру Христову због непојамног антихришћанског става својих првосвештеника. Дотле је вођ цркве био и вођ културе. А кад је завада настала, онда културом Запада почео је управљати световњак. Сатана је играо двојну игру: са првосвештеником против краљева, против научника, против културе и првосвештеника, а са краљевима против првосвештеника и са носиоцима културе и науке и уметности и политике (не само против првосвештеника и клира) него и против саме вере у њеним основима. Дрскост с једне стране изазвала је дрскост с друге стране. Пакост је родила пакост; презрење је искресало презрење. Једна крајност дозвала је другу крајност. И тако, као што наш песник каже: „Све је пошло ђавољијем трагом”. Пркос је завладао на обе стране: пркос цркве против државе, вере против науке и обратно, свештеника против грађанина и обратно. И тај пркос је пожњео горке плодове, најгорчије, у наше дане.

Зато, Србине, знај ово и запамти и ходи мудро као и оци твоји. Не дај свакоме да буде пастир. А кад имаш добре пастире то ти је небески дар већи од целог света. Поштуј добре свештенике своје као дете родитеље своје, да ти добро буде и да дуго поживиш на земљи. Поштуј а не ружи, по туђем примеру; исправљај га а не дели се од њега. Јер црква је важнија од свега осталог, пошто је само цркви обећана верност, а не државама и културама. Амин. Нека је слава и хвала Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.”

Светосавац

Напомене:

[1] 2 Тм. 4, 6; Флб. 1, 23; Јов. 10, 21.

[2] Д. А. 13, 16; Јн. 11, 12; Лк. 8, 52; Мт. 9, 24; Мк. 5, 39.

[3] Екл. 12, 7; ср. 1 Мојс. 2, 7; 3, 19.

[4] 1 Мојс. 1, 26; Прем. Сол. 2, 23.

[5] Прем. Сол. 12, 1.

[6] Екл. 12, 7; Јн. 5, 24; 3, 16; 7, 37—39; 14, 19; 6, 40; 3, 36; 6, 54; 20, 31; 1 Тм. 6, 12; 2 Кор. 4, 18.

[7] Ср. 1 Кор. 15, 19. 30—32; 2 Кор. 4, 16—18.

[8] Ср. 1 Кор. 15, 13—14.

[9] Ср. Мт. 10, 28.

[10] 2 Кор. 5, 1.

[11] Лк. 16, 22—31

О ЛИЦЕМЕРЈУ ПОПА МИЛИЋА ДРАГОВИЋА

Стотину ће промијенити вјера да учине што им срце жели

Поштована редакцијо,¹

Честитамо! На добром сте путу. Најбољи доказ да сте на путу светих и богоносних отаца наших, лежи у чињеници да вас нападају они који животом својим личе на жене сумљивог морала, за које владика Раде каза да ће стотину промијенити вјера да учине што им срце жели. Таква је ћуд и духовних проститутки. А једна од тих духовних проститутки која вас напада је поп Милић Драговић.

Зашто је поп Милић Драговић духовна проститутка и лицемер невиђених размера?

У прилогу вам достављамо: „Одговарања на Литургији свеог Јована Златоустог”, књижицу - коју су приредили (невероватно али истинито!) поп Милић Драговић и поп Дмитар Луковић да би они данас служили другачије него што су онда служили, другачије него што су нас учили, другачије него што им Сабор налаже и својом самовољом унели смутњу и хаос у верни народ.

Поп Милић Драговић, имитирајући свог идола показује „мудрост”, која је и пред обичним смртницима (а камоли пред Господом) лудост. Тако он приписује „лажну узбуну” која га подсећа на Брозову општенародну одбрану неком другом а не онима који заиста имитирају Броза. Поп Милића питамо: Ко је у појединим епархијама СПЦ увео телохранитеље и полицију? Ми знамо да наше пастире од Светог Саве до Светог Николаја кад су служили роду и Богу, од верног народа, никад нису чували наоружани људи као што су чували Броза. Међутим, поп Милића и његове саучеснике у безакоњу јесу! Зашто нам потура своје кукавичино (боље: кукавичко) јаје?

Поп Милић каже да „узбуна” иницира пљување на свештенике! Опет замењује тезе, лажући! Јер, нико, никад и нигде није „пљунуо” на свештеника. Јер, свештенике не треба мешати са самовољним одметницима у мантијама који су речју и делом заиста попљували своју заклетву, светоотачко Предање, прописе СПЦ и одлуке Сабора о богослужбеном поретку. Поп Милић је сам пљунуо на своје достојанство, па би сад своју срамоту да превали на другог.

Ни једна од нападнутих редакција, нити ико од верника није свештена лица сматрао издајницима. Издајници су постали својом вољом само појединци који су се срозали у безакоње. Поп Милић с правом себи приписује тај осећај.

Када поп Милић „разне борбе за веру” (читај: ваше редакције и верни народ) пореди са оним „опијумом за народ” – подсећа на онога што виче:

Држ'те лопова! Тако би он да ућутка оне који не би били ради да са њим (и његовим саучесницима у рушењу црквеног поретка) пођу у загрљај отпадницима од светоотачког Предања и цркворушитељима.

Поп Милић од силне памети не зна да су партизани разбили ред, поредак, традицију... и тако направили реформу, тј. хаос. Реформу Литургије и хаос у СПЦ не праве „борбе за веру” и верни народ већ поп Милић и његови истомишљеници и идоли. Они су, дакле, обукли партизанску блузу и повели козарачко коло. Они су унели несрећу у цркве наше и у душе наше.

Чудом неким поп Милић зна наизуст чл. 6. Брозовог Устава ФНРЈ из 1946. г. Камо лепе среће његове да зна (али не зна несрећник!) да постоји и Устав СПЦ. Камо лепе среће да зна да у том Уставу постоје чланови 57, 64, 118. т 27... Ех, да зна! Нарастао би страх Божји у њему! А то би био добар знак: то би га из безумља привело мудрости. На спасење његово и на радост свих нас.

Активности сајтова који бране светоотачко Предање поп Милић пореди са паролатама укуса Коминтерне, па то „доказује” отргнутим цитатима из апостолских канона. Његова аргументација изгледа, отприлике, овако: Народе, ја поп Милић, тврдим да у Светом писму пише: Нема Бога! И сад би он од „сиротиње раје” очекивао аплауз. Али времена су се променила па „сиротиња раја” зна више од онога што би му „мудри” Милић дотурио. Те тако зна да тамо пише: „Рече безумник у срцу свом: нема Бога” (Пс. 14,1).

О, како је страшно себе деградирао један јереј! Њему бисмо с' љубављу препоручили да прочита књигу једног лаика коју је приредило „Законоправило”: „Не помичи старе међе”, где би он на страни 39 – 44 могао да из фуснота добије информацију шта би још један јереј требало да зна о себи и својим обавезама. И то би њему могло послужити на спасење, а нама на радовање.

Врхунац лицемерја поп Милића представља његово цитирање 39. и 31. апостолског канона, пред чињеницом да је на руке добио акт Епископа жичког Е. бр 741 од 20. јуна 2008. којим његов Епископ доставља одлуку СА Сабора СПЦ бр. 762/зап. 529 од 29./16. маја 2008. о богослужењу и затим њему, поп Милићу, његов Епископ каже: „У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати”. То Епископ рече поп Милићу! А он бандоглаво настави безакоње своје.

Да је поп Милић побожан и да се разуме у оно што ради, он би знао да у Светом писму стоји: „Тешко вама лицемери...” То сазнање би у њему распалило страх Божји и он би поново имао шансу да из безумља пребегне ка почетку мудрости.

Лицемерје над лицемерјем поп Милића је његово бунцање о Голом отоку, о Гулагу. И тобожњем насиљу од стране његових неистомишљеника:

редакције сајтова које благи и верника које мрзи. То каже он, без страха од Бога и без стида од људи, пред чињеницом да је његов коаутор напред поменути књиге, Дмитар Луковић у богослужбеним одеждама ударао клечећи верни народ који је са колена вапио да се поштују одлуке Сабора. И то му, крвнику, није било доста, него је од органа државне репресије тражио да верници буду процесуирани. Да су неким случајем на световној власти попови Милић и Дмитар, сасвим је извесно, они би извршили реформу Голог отока и трансформисали га у инквизицију.²

Поп Милић бунца о тајном потписивању споразума о приступању силама осовине. А ми смо очекивали од једног попа да ће нам нешто рећи о споразуму у Равени који су потписали његови идоли, који су опет, од свог идола примили златно знамење.

Нека не тугује поп Милић што српски народ неће примити папу у загрљај – ако се папа не покаје.

А што се одређивања датума „запуцавања” Србина на Србина тиче: он је већ одређен и уписан у историју СПЦ и српског народа. Само што овај пут хитац није испалио Жикица на жандара у Белој Цркви, него поп Милић на попа Видоја у ужичкој цркви најузивши га у бестрагију (село: Мокра Гора), у инфаркт, уништивши му породицу. Можда Жикица (читај: поп Милић) не зна да је његов маршал папа, а војсковође офанзива које он помиње папини послушници. Тај поп Милићев пуцањ је био пуцањ Србина на Србина. Српског попа на српског попа. Од њега је кренуло острашћено одстрелывање: о. Мирољуб, о. Небојша, о. Драган, о. Томислав, о. Горан, архимандрит Венјамин, архимандрит Георгије, архимандрит Сава студенички, архимандрит Сава рачански, монахиње Текла и Текла, Февронија, па онда вероучитељи, добротвори... А онда је поп Милићев коаутор засукао свештеничке одоре и почео да бије народ усред цркве Божје!

Једно су превидели хушкачи и креатори хаоса и безакоња: зна овај народ да је проклетство ићи за безакоником. И неће за њима!

И друго су превидели хушкачи и креатори хаоса и безумља: ко се са народом судио, парницу је сагубио – како им поодавно рече у једном свом писму грешни Милоје.

На крају ове тужне и ружне приче: зрачак наде! Поп Милић зна Символ вере. Помолимо се да у њега и поверује. На спасеније његово и на радовање наше.

И најзад ево одговора на питање поп Милића: а шта ако се ми за које су пророковали... никад не покатоличимо?

Одговор гласи: не бојте се! Нећете се покатоличити!!! Неће то дати Бог! А неће вам то дозволити ни верни народ! Кад утихне ваша сила, ваша осиноност и ваше безакоње, кад се вратите Уставу СПЦ и почнете ревновати

одлуке Сабора (научићете ви Устав СПЦ, а не само Брозов) – знаћете ви поново како се Богу служба служи. И не само то: поп Милић ће са својим коаутором Дмитрим Луковићем на белим коњима (баш као у време оно Крцун и Пеко) ући у Ужице и Пожегу и с поносом рећи:

Нас двојица смо првоборци за очување светоотачког предања! Ево вам црно на бело: ми смо још крајем прошлог века (читај: 1998. године) приредили књижицу и рекли свима како се служи света литургија. Ако би тада била поново наивна „сиротиња раја” опет би превидела да је проклет онај који се узда у човека... Али, Богу хвала сви су изгледи да су самовоља поп Милића и поп Дмитра и њима подобних цркворушитеља отворили очи „сиротињи раји” па она сада распознаје вукове у јагњећој кожи. Не зна поп Милић да је услышена молитва светог владике Николаја да се Срби обоже, те сада он не може да вршља, ко у Брозово време, кад је био неприкосновен ауторитет пред неколико побожних бакица које су долазиле у цркву. Обожио се народ српски, попе Милићу Драговићу! А твој ментални склоп је остао исти као у време оно. И ту настаје проблем. Мораш мењати себе, кад се народ већ не да променити.

А што се болесних жеља поп Милића и поп Дмитра тиче ту их морамо разочарати. Нису њих двојица достојни да неко о њих упрља ни нокат, а камоли руку или душу своју, не дај Боже! Тај филм неће гледати. Неће пострадали као мученици. А изгледа не могу ни као Јуда. Ако их њихова духовна деца подсети да су погазила закон, нека се не љуте! Нека се покају! А ми смо као деца Божја дужни да им принесемо убрус и да их поспемо водом живом да би спрали прљавштину своју. Јер свако може да падне. Нису поп Милић и поп Дмитар једини. Помогнимо им да устану! Тако им Бог помогао!!!

На пренос моштију Св. Јована Златоуста, 2009. године

1 Писмо је упућено редакцијама: „Борба за веру”, „Новинар. де”, „Ихтус.ус.”

2 Поп Дмитар је у Ариљу изјавио да ће погинути а да неће издати онога што је издао. А поп Милић у свом тексту би да буде мученик као Игњатије Богоносац (каква скромност!). Не зна он да су и он и имењак светог Игњатија далеко од венца мучеништва. И да такви снови имају своје име: прелест!

Следи 147 потписа: свештеника, монаха и верника, међу којима има носиоца ордена Св. Саве, добротвора, проф. универзитета...

Текст оца Милића Драговића, ужичког свештеника који служи Литургију упркос одлукама СА Сабора СПЦ (2006. – 2008.), упркос важећим правилима Типика и упркос синодском Службенику (издање 2007.) прави је доказ како НЕПОСЛУШНОСТ води у збрку духовну и умну, у измишљање непостојећих „чињеница”, у кривотворење и лагање pro domo sua. Зато уредништво сајта „Борба за веру”, чији сарадници, угледни теолози и православни мислиоци овај чланак сматрају изазовом упућеним свима који су верни Предању, објављује свој одговор верном ученику хиперекуменисте – епископа Игњатија браничевског. Драговић је, иначе ПРВИ у епархији жичкој, још за живота блаженопочившег владике Стефана, почео да служи ПРОТИВЗАКОНИТО, уносећи смутњу у епархију Св. Саве.

Прво и основно: свештеник Милић Драговић потпуно погрешно тумачи узроке не „раскола” Запада и Истока, Рима и Цариграда, него отпадања латина у јерес римокатолицизма. По њему, то је, тобож, плод сукоба византијског цара и римског папе, што уопште није истина. Велики јелински богослов наших дана, отац Јован Романидис, показао је да је то последица преузимања власти над римским престолом од стране германских варвара – Франака, неспособних да појме православно богословље. Основне погледе је изложио и јеромонах Сава (Јањић), у листу „Данас” 6-7.1.2004. (желимо да верујемо да, без обзира на данашњи статус „дечанског питања” није изменио свој богословски став):

Протосинђел Сава (Јањић): Раскол је почео раније

Такозвани Велики Раскол хришћанског Истока и Запада, чији је почетак формално обележен међусобним изопштењима римског кардинала Хумберта и цариградског патријарха Михаила Керуларија 15. јула 1054. године, вишевековни је процес постепеног одступања западне, Римске цркве од Православне цркве и пуноће њеног апостолског и католичанског, саборног предања. Иако су настанку раскола погодивале бурне историјске околности и све веће разлике у језику и култури, посебно после германских најезди на Западу у 5. веку и муслиманске експанзије на Истоку од 7. века надаље, у православној богословској и литургијској свести некадашња православна Римска црква пала је у јерес.

Од времена Јустинијана Ромејско царство са седиштем у Константинопољу имало је све мање снаге да очува привремено васпостављени орбис романус поновно успостављен у 6. веку. У западним провинцијама

царства, које су преплавиле хорде германских варвара, једина луча светилића остала је Римска црква која је уједно била и једина спона западних Римљана са својом источном браћом и римским културним наслеђем јелинског Истока.

Међутим, већ од краја 8. до почетка 11. века германска струја у Римској Цркви постепено је потиснула ромејску (византијску). Подршком династији Каролинга папе су задобиле не само духовну власт над некад утицајним западним црквама, него и поседе који су постали основа будуће папске државне моћи. Дух франачког феудализма све се више одражава и на организацију Римске цркве, у којој папа игра улогу монарха, а бискупи улогу њему потчињених феудалних племића. Секуларизација Римске цркве кулминирала је нарочито у периоду између 15. и 16. века, у време распојасаних ренесансних папа, што је довело до Реформације и нових раскола, који се настављају до данас у виду многобројних секти и атеистичких идеологија.

С друге стране, Црква на Истоку је била више окренута богатом јелинском богословском и културном наслеђу, које се још више искристалисало у периоду седам васељенских сабора од 4. до 8. века кроз дела светих отаца. Као црква царског града, патријаршија Новог Рима је сасвим разумљиво узведена на равночастан ниво са црквом старе престонице царства, што је изазвало додатна подозрења. Падом источних провинција под власт муслимана у 7. веку Цариград је коначно постао најутицајнији духовни центар источне икумене и активно се посветио християнизацији Словена. Западни и Источни Римљани све су теже могли да разумеју једни друге, јер су се већ оформила два потпуно различита црквена и културна менталитета.

Посебно дубок раздор међу црквама створило је једнострано уношење додатка Филиокве у традиционални Символ вере на сабору у Толеду 589. године. Главни носиоци филиоквизма били су германски теолози који су своје учење донели на двор Каролинга где је оно прихваћено као званично црквено учење. Крунисање Карла Великог 800. године у Риму за „римског императора” био је не само непосредан изазов византијском схватању јединствене хришћанске икумене на чијем је челу цар Новог Рима, него и отварање врата за тријумф филиоквизма и поред противљења неких италијанских папа.

Од друге половине 9. века односи између Старог и Новог Рима ушли су у фазу драматичне конфронтације. Патријарх Новог Рима свети Фотије (820-886) био је први православни богослов који је аргументовано образложио заблуде франачких богослова и упозорио Римску цркву на опасности које произлазе из њихових новотарија. За време Фотијево одржан је Четврти Сабор у Константинопољу (870/880), који се неретко назива и Осмим

васељенским сабором, као последњи заједнички сабор источних и западних отаца који су потврдили јединство православног веровања и осудили промену симбола вере, и самим тим учење о Филиокве.

Године 1009. свргнут је папа Јован Осамнаести (последњи православни папа, кога су званично признавали сви источни патријарси). На римску катедру долази низ германских папа, да би већ 1014. папа Бенедикт Осми под притиском цара Хенрика Другог увео Филиокве у римску литургију.

Сукоби између Рима и Константинопоља крајем 9. и почетком 10. века око јурисдикције на југу Италије, неслагања око мисије међу Словенима и други неспоразуми, све су више продубљивали јаз између две сестринске цркве. У намери да политиком диктата разреши ове спорове папа Лав Девети шаље кардинала Хумберта у Константинопољ на преговоре са цариградским патријархом Михаилом Керуларијем. Преговори не само да нису уродили плодом, него су на видело изашле многобројне старе несугласице поводом филиоквистичке јереси, папског примата и других литургијско-правних питања.

Папе су Латински патријархат свесрдно подржале, као што ће касније подржати и присилно унијаћење у Источној Европи и на Блиском истоку. Унијатска политика и прозелитизам остали су до данас главна оруђа Ватикана на традиционално православним територијама. Без обзира на безуспешне покушаје васпостављања црквене уније по римском диктату, у Лиону (1274) и Ферари-Фиренци (1431-1445), за православни Исток папизам је већ био и остао јерес.

Иако је у разним периодима било више или мање компромисних ставова, Православна црква до данас не дозвољава римокатоличко причешће својим верницима, па чак и у самртном часу. Ово општеприхваћено литургијско предање понајбоље указује на предањски православни однос према валидности осталих римокатоличких „светих тајни”.

„Велики раскол”, дакле, у православној традицији није само несрећна коинциденција историјских збивања, културног удаљавања германизованог Запада од православног Истока или, пак, лингвистичких неспоразума, него видљива пројава многобројних суштинских теолошких разлика између учења Православне цркве и папизма, који је извршио корениту ревизију аутентичног хришћанског веровања и хришћанство претворио у хуманистичку религију.

На Западу је папа од епископа Рима и првог по части међу осталим патријарсима проглашен за Христовог заменика на земљи и „главу целог света” (*caput totius orbis*). По учењу Првог ватиканског сабора (1870) папа је такође *ex cathedra*, као универзални учитељ и пастир, незаблудив „сам по себи, а не по сагласности Цркве” (*ex sese, non autem ex consensu Ecclesiae*). Папски

примат, који је историјска институција, пошто је Рим био престоница царства, на Западу се тумачи искључиво као божанска институција. Она почива на произвољном учењу да су папе ексклузивни наследници Петрови, као да Господ није обећао да ће сазидати Цркву на стени (гр. петра) вере Петрове, тј. вере у Христа као Сина Божијег (Мат 16, 18).

Данас, пак, римокатолички богослови ова погрешна учења маскирају апстрактном идејом папског „примата у љубави” иза којег се и даље крије ригидна римска еклесиологија. Православна црква је сачувала аутентичну саборност епископа чијим помесним црквама председавају првојерарси, који су само по части виши од остале сабраће. Такозвана колегијалност на Западу остала је само декорација папске суверене моћи која је у наше време апсолутизована у виду култа личности папе Јована Павла Другог. Исток је сачувао Христа као главу Цркве, док је на Западу глава де факто постао сам папа као главни кохезивни елемент јединства Цркве.

Филиоквистичка јерес у основи потиче од неразликовања односа између три Божанска лица у вечности и у икономији спасења. Православни Исток тријадолошко јединство превасходно види у личности Бога Оца из кога се вечно рађа једносушни Син и из кога вечно исходи (=екпореуетаи) једносушни Дух, који је по суштини једнако својствен Сину и њиме се у икономији спасења шаље у свет. Средњовековни Запад јединство лица Божијих пре види у метафизичкој божанској суштини, а у намери да потврди јединство суштине Оца и Сина, проглашава да Дух Свети „исходи из обојице вечно као из једног принципа” (ex Utroque aeternaliter tamquam ab uno principio et unica spiratione procedit, Лион 1274). Филиокве, дакле, није само неканонски додатак православном Символу вере, него, такође, укида ипостасну разлику између Оца и Сина и унижава Духа Светог сводећи га на свезу њихове узајамне љубави.

Озбиљне разлике постоје у схватању човековог спасења од греха и смрти посебно од времена Британца Анселма Кентерберијског (11. век) који сотириологију своди са онтолошке равни на психолошки морализам. Анселмо је грех протумачио као „увреду Божијег достојанства”, која се искупљује одговарајућом правно-регулисаним „задовољштином”, а спасење од егзистенцијалне смрти се свело на моралистичко учење о оправдању моралним заслугама. Ове и сличне богословске девијације су широм отвориле врата другим новотаријама: учењу о чистилишту и новчаним „опросницама грехова”. Папе не само да проглашавају ова учења и обичаје као званично црквено учење, већ у 13. веку уводе и Инквизицију, која је свирепо мучила и спалила хиљаде људи „у велику славу Божију”, и која до данас није званично укинута и осуђена, него је само преименована 1906. године у Свети официј.

Подвижничко богословско предање Православне цркве, засновано на апофатичкој методи и активном молитвеном и светотајинском животу, на Западу се своди у уске рационалне оквире схоластицизма. Док је Запад све више хитао у загрљај рационализма, световних универзитета, правних регула и егзактне науке, православни Исток је до 14. века извршио креативну синтезу богословског предања које се до данас непрестано динамички развија у литургијском и богословско-аскетском животу Цркве. Православљу је био и остао стран дух западних богословских реформи и тзв. еволуције догме.

Запад се непрестано мучи како да протумачи творевину Божију и аналитички дефинише и коригује друштвене односе и појаве, док се Православни Исток више бави личним познањем Творца и васпостављењем благодатног односа са Њим (обожења) у Цркви као радионици спасења.

Имајући у виду читав низ поменутих и других озбиљних богословских разлика које су се пројавиле у периоду од краја првог миленијума до данас тзв. „Велики раскол” 1054. године представља само један од догађаја који симболички обележавају вишевековни процес постепеног отуђења римокатоличког Запада од Православља. Православне цркве никада нису тражиле доминацију над Западом као римокатоличанство над њима, него само очекују да се у њихову благодатну заједницу западни хришћани врате обновом сопствене древне традиције Римске цркве првих векова и одбацивањем новотарија. Тај процес захтева смирено урастање у православно предање и не може се остварити реформом или декретом, него васцелим преумљењем сваког појединца. Покушаји да се суштинске разлике превазиђу политичким екуменизмом, пијетизмом или забором никада неће довести до истинског присаједињења римокатолика Једној Светој Апостолској и Католичанској Цркви Православној.” (Протосинђел Сава Јањић, Раскол је почео раније, „Данас” 6-7.1.2004.)

Свети Сава римокатолике није сматрао Црквом, него јересју, што је научно доказао др Миодраг Петровић, у низу својих огледа (који ће, ако Бог да, ускоро видети светлост дана у виду књиге). Чињеница да је Завида, деда Св. Саве, свог сина Немању у Рашку довео да га миропомажу доказ је да је он сматрао да је римско крштење само ФОРМОМ исправно (јер је тројично), али да НЕМА БЛАГОДАТИ ДУХА СВЕТОГА, која обитава једино у Православној Цркви.

Отац Милић клевете и српске средњовековне владаре као некакве „претече екуменизма”, иако су се они женили западним принцезама само из династичких, а никако из верских разлога. Напротив! Какав је био однос паписта према Србима, најбоље сведочи чувени историчар Цркве, прота Радослав Грујић, који истиче огромну мржњу Рима према деци Светог Саве.

Ево шта он тврди:

„Прва већа опасност од политичко-верске активности Ватикана запретила је Србији почетком XIV века, када је на папском двору поново оживела тежња да се уништи Византија и обнови Латинско царство у Цариграду, по коме би тада Ватикан несметано могао да шири своју духовну власт и добио поуздане основе за ширење папске власти по целом Истоку. Тада је Карло II од Валоа проглашен „цариградским царем” склопио савез с млетачким дуждом Петром Граденигом „за одбрану вере и освојење Цариграда”, а папа је специјалном посланицом позвао све црквене великодостојнике у Италији, да дижу народ против шизматика у Византији. Том приликом је један Француз доминиканац послат био и у Србију, да се потајно обавести о приликама у њој и увери какво је стање и расположење Срба према тој акцији и какви би они били као противничка снага. И краљ Милутин, чим је наслутио опасност по своју земљу, предузео је 1308. год. дипломатске кораке ка Ватикану да осигура себи заштиту; али цела та акција ускоро је пропала кад је папа дошао у тако тежак сукоб са Венецијом, да је 1309. године бацио чак и анатему на њу. У исто време папе су почеле да енергично ометају удају католичких принцева за српске православне принчеве, захтевајући да не само принц који узме католичку принцезу мора прво прећи у католичку веру, него чак и његов отац; као што је на пример био случај, исте 1309 године, када је српски краљ Драгутин запросио, за једнога од својих синова, ћерку од римокатолика, трансилванског војводе Владислава Апора, па је папа наредио своме легату у Угарској, Гентилу, да гледа, да ни на који начин не дође до те брачне везе, док краљ и његов син не буду прешли под окриље Католичке цркве. Енергични папа Јован XXII желео је такође да велики проблем верског питања на блиском истоку поштопото реши, па је, сазнавши да се католичко становништво Северне Албаније побунило против краља Милутина, одмах нарочитим писмом (1319.), обратио се Филипу Таренском, новом носиоцу титуле цариградског цара, да прими на себе организацију већег савеза за напад на неверног и шизматичног краља Милутина, потпуног непријатеља Римске цркве. А када је исте године, мађарски краљ Карло Роберт успео да отме Мачву са Београдом, од краља Милутина, папа је пун радости писао (1320.) немачком цару Фридриху Лепом, да се католичка вера већ раширила по заузетим српским областима и да је потребно да и он помогне Карлу, како би се савладали сви шизматици и неверници до мора, да би се уништила „шизматичка” Србија папа је у истом смислу, позвао у помоћ и чешког и пољског краља. Међутим, папин план о великој офанзиви против Србије пропао је и сукоб Мађара са Србима свршио се тако, да је краљ Милутин сматрао себе победником и поносно се називао господарем области „*de culfo Adriatico usque ad flumen Danubii magni*”. Са

развијањем рударства и трговине у Србији, током XIII и XIV века, све се више у њој множио број странаца из разних западних држава и српских приморских области римокатоличке вере. Сви они су уживали слободу своје вероисповести, па су у своје колоније доводили и своје свештенике, подизали цркве и оснивали разне друге своје установе. Али, када су се ти иноверни странци умножили и одомаћили у Србији, они су почели сматрати својом дужношћу, у смислу прописа своје вере, да развијају што јачи прозелитизам међу православним Србима и обраћају их у своју „јединоспасавајућу” веру, Српски владаоци, упозорени на то од православног свештенства, нису могли то мирно гледати и већ краљ Милутин почео је организовати ту католичку акцију међу његовим поданицима и наредио је, да сви српски поданици, које су римокатолички свештеници по страним колонијама и иначе у Србији, успели да обрете у римокатоличанство, имају се повратити у православље, док ће прозелити убудуће бити кажњавани најстрожијим мерама, итд.

На тај начин Душан је хтео да сачува бар свој народ у Србији, од верске поцепаности и одржи га јединственог за отпор против врло агресивних суседних римокатоличких народа, а нарочито од „апостолских” краљева угарских, који су затирали и сваки траг православљу у областима које би освојили од Срба. Већ 1346 године је мађарски краљ Лајош I папи Иноћентију IV, да се спрема против српског народа и да ће ускоро, у славу Божју, заузети Рашку (Србију), коју држе противници свете и једине матере цркве, шизматици, неверници и презирачи католичке вере. Краљ Лајош није ни тада ни доцније успео да освоји Србију, али је у својим областима, како нам сведочи и једно писмо папе Урбана V. издавао специјална наређења за прогањање и истребљење православних „шизматика” из Угарске; па су тада многи Срби, Бошњаци, Рашани и Бугари у Јужној Угарској преведени у католичку веру. А како се при том поступало види се по наређењу краља Лајоша крашовском жупану у Банату 1366 године: да позатвара свештенике источне цркве које нађе у својој области, заједно са њиховима женама и децом, па на њихова места да постави послате му далматинске свештенике и народ преведу у католичанство.

После смрти цара Душана (1355) угарски краљ Лајош био је први који је хтео да искористи прилику и од Србије отме за себе што се да отети. Он је о томе одмах известио папу Иноћентија IV и нагласио, да ће ускоро са војском ударити на Рашку да је присили да прими праву веру. А папа, када је сазнао да Лајош купи војску да пође „на шизматике и тамо растера мрак и посеје хришћанску веру” био је сав срећан и радостан, па је свом силом настојао код

млетачког дужда Јована Градениго, да раскине савез са шизматичким Србима и измири се са угарским краљем, који се спрема да продре у Србију и гони шизматике. За то време Лајош је сакупио војску у Загребу и 4. јуна 1356. године прокламовао рат против „шизматичких и неверних Срба да би их повратио мајци цркви.” Али, пошто није дошло до споразума са Венецијом Лајош удари, место на Србе, на Млетачку републику и освоји млетачки град Тревизо. Папа га не кори за то, већ му исте године после неколико месеци, пише да не напусти мисао о продору у Србију, јер је он већ наредио доминиканском приору у Угарској, да се купи војска против шизматика и неверника. И заиста, 1358. године Мађари су, по жељи папиној, продрли дубоко у Србију, поново придружили Угарској Мачву са Београдом и све православно свештенство, по своме обичају, подвргли папској врховној духовној власти. Све је то ишло по принципу, који је још чувени папа Иноћентије III нагласио у своме писму освајачу Цариграда и првом латинском цару у њему (1204.), вођи крсташа Балдуину: „Препоручујем ти, вели папа, да Грчку цркву и Византиско царство, које је Божја милост потчинила апостолској столици, утврдиш у покорности моме престолу, да би и ти могао своју власт (над Грцима) лакше одржати.” Сва оваква безобзирна настојавања Ватикана, да све православне области на Балкану, ма и „огњем и мачем” кад друкчије није ишло, подвргну папској власти, изазвала је и код Србијанаца, као и код Бошњака и код Грка толико огорчење, да су и у најтежим опасностима од Турака по своју државну самосталност, најенергичније одбијали папске понуде, да се одрекну православља и ступе под окриље Римске цркве.

Тако је, на пр. и сам претпоследњи врло угледни господар Србије, деспот Ђурађ Бранковић, оснивалац града Смедерева, такорећи, уочи самог дефинитивног пада његове деспотовине под Турке (1459.), на угарском државном сабору у Ђуру 1455. године, на навалывање папског повереника, чувеног фрањевца Ивана Капистрана, да прими римокатоличку веру, одговорио: „да је он веру својих отаца свагда чувао и поштовао до своје дубоке старости, па су га његови поданици сматрали за разборита иако несрећна владара; а када би сада пред смрт променио своје уверење, гледали би сви на њега као на старца који је изгубио памет”. А када се после смрти последњег српског деспота Лазара (умро 1458. године), по Угарској пронела невероватна вест, да је Лазар на самрти наредио да се његова земља преда папском легату кардиналу Карвајалу, и папа Калист III, својом булом од 14. марта 1458. године, формално узео Србију под своју власт, кардинал је успео да дође само до Београда, који је био у мађарским рукама, а Смедерево су Срби (1459.), као и Грци Цариград (1453.), радије предали Турцима него папиним

повереницима.” (Р. Грујић, Политичко-верска активност Ватикана на Балкану кроз векове, ЛИО, Г. Милановац, 1998.г., стр. 39 – 41).

Свети Марко Ефески није пристао на унију с Римом због било какве „идеологије”, него зато што паписти нису хтели да се одрекну својих јереси и пригрле Православље.

Свештеник Милић Драговић је, попут његових богословских учитеља, епископа бачког Иринеја и браничевског Игњатија, свакако пресрећан због „скидања анатема” из 1054. године, које су обавили цариградски хипер-екумениста Атинагора и папа Павле VI. Али, он заборавља на много важнију анатему: анатему I ватиканског концила против оних који папу римског не признају за непогрешивог по питањима вере. Ево како та анатема гласи (Владимир Димитријевић, Евроунијаћење, стр. 77 – 78):

„1. Ако неко каже да блажени апостол Петар није постављен Господом Исусом Христом да буде кнез свију апостола и видљива глава све војујуће Цркве, или да је непосредно од Господа нашег Исуса Христа примио само првенство части, а не истинско и право првенство власти, нека буде анатема.

2. Ако неко каже да се не заснива на установи самога Господа нашега Исуса Христа, то јест на Божанском праву, то да блажени Петар има у свом првенству над целом Црквом непрекинути низ наследника, или да римски првосвештеник није наследник блаженог Петра у том првенству, нека буде анатема.

3. Ако неко каже да римски првосвештеник има само пуномоћје да надзире и усмерава, а на најпунију и највишу власт јурисдикције у свој Васељенској Цркви не само у стварима које се односе на веру и морал, него и у оним који се односе на дисциплину и управљање у Цркви, раширеној по свему свету, или да он има само најважније делове, али не и сву пуноту те највише власти, или да та власт није ординирана и непосредна, како над свима и над целом црквом, тако и за све и над сваким пастиром, нека буде анатема.

4. Верно следујући предању, примљеном од почетака хришћанске вере, ми учимо и одређујемо да ниже изложени догмат припада истинама Божанског откровења. Римски првосвештеник, када говори са катедре, тојест када он, испуњавајући службу пастира и учитеља свих хришћана, силом свог највишег апостолског ауторитета, дефинише учење о вери и моралу, које је обавезно за сву Цркву, користи се помоћу Божјом, која му је обећана у блаженом Петру, оном незаблудивошћу коју је блажени Искупитељ даровао својој цркви, а која се тиче дефинисања вере и морала. На тај начин, дефиниције римског свештеника, само по себи, а на основи сагласности Цркве, не подлежу измени (*Irreformabiles*). Ако се неко одлучи да противу-речи овој нашој одлуци, да буде анатема”.”

Отац Милић Драговић се показује као вешти манипулатор када реалну опасност од увођења Српске Цркве у воде нове уније с Римом пореди са Титовом антицрквеном пропагандом, чије су жртве биле свештена лица. Он борбу за веру православну назива „узбуном у Брозовом стилу”, па чак наводи сличности између идеологије Титове одбране и заштите и ревновања за православну веру: „оба пута се појављује нешто што треба бранити; у оба случаја је то нешто угрожено због деловања државних и страних непријатеља; оба пута се појављују домаћи издајници; у оба случаја су свештена лица главни елемент међу домаћим издајницима”... Ово је лажна логика, јер отац Милић заборавља да сличне форме имају сасвим различит САДРЖАЈ. Титова полицијска параноја и УДБА немају никакве везе с православном ревношћу. Јер, Тито је био безбожник, а православни ревнотељи су побожни; Тито је имао иза себе моћ државе и тајне полиције, а ревнотељи немају ничију помоћ, осим Божије; Тито је био гонитељ, а ревнотељи су гоњени. По логици безаконика из Ужица, и Свети Марко Ефески је био „титоиста”; јер, и Св. Марко је бранио веру; вера је била угрожена због државних непријатеља (цар Јован Палеолог и његово окружење) и спољњих непријатеља (Турци и паписти); и у доба Св. Марка било је „домаћих издајника”: унијатски патријарси Митрофан и Григорије Мама, митрополит никејски Висарион (каснији кардинал), итд. Али, Св. Марко није био „титоиста”, нити борба за веру има везе с титоизмом.

Православни ревнотељи „не пљују Цркву у име Цркве”. Они никога не пљују, него указују на екуменисте и расколоучитеље непослушне СА Сабору СПЦ. Али, чак и да пљују, не пљују Цркву, него појединце у Цркви, који продају веру за вечеру и не слушају СА Сабор СПЦ. Зашто? Зато што су екуменисти и расколоучитељи први пљунули у лице Христа и Светог Саве, па им се пљувачка вратила право у очи. Нико њих није пљунуо: они су себе пљунули и свој образ погазили, „срам их и стид било од Христових лица”, како за једног издајника - српског владике у служби Беча кажу Срби у причама Петра Кочића.

„Кога су змије уједале, и гуштера се плаши”, каже наш мудри народ. А Србе су вековима уједале змије издаје и преверавања, међу којима су на првом месту била свештена лица – издајници. Милић Драговић то добро зна, али заводи читаоце за Голеш планину, па булазни нешто о Маркусу и Енгелсу. Ђоко Слијепчевић (у „Историји Српске православне цркве I стр. 385 – 399), прстом показује на издајнике: цетињског владика Мардарија и његовог ђакон Висариона, који су били на платном списку Ватикана; паштровићког калуђера Јосифа, десну руку католичког мисионара Леонардија; епископа вретанијског Симеона из XVII века; бискупа Лонгина и брата му Јова Јајића; Петронија Љубибратића, кога је папа поставио за

бискупа у Срему; унијатског протопопа Мелетија, који је 1735. тражио да силом схрањује православне покојнике итд.

Радослав Грујић помиње и издајника – унијату Павла Зорчића, због кога је проливано много српске крви у Жумберку. Ту је и далматински владика Венедикт Краљевић, слуга Беча и Рима, итд, итд. А у доба Бест- Литовске уније на Украјини, крајем XVI века, најштетнију улогу су имали епископи издајници, док су народна православна братства и обични грађани, попут Светог свештеномученика Атанасија Брестског, бранили и одбранили Православље.

Нико не пише текстове у којима тврди да су у Цркви присутне неке заведене масе епископа, свештеника и народа, него је реч о томе да у СПЦ добро организована новотарска мањина епископа, свештеника и њихових младих револуционара, теолошких „скојеваца”, малтретира већину верних Христу, Св. Сави, Св. Николају Жичком и Јустину Ћелијском, не испуњавајући одлуке СА Сабора СПЦ о богослужењу и тајно преговарајући с папистима (као Иринеј Буловић и Игњатије браничевски у јесен 2007. у Великој Плани).

Како добро организована мањина може да освоји власт тамо где их нико не жели, прави је пример КПЈ: било их је, пре Другог светског рата, свега 10000 у Југославији, а цела Србија је за време Другог светског рата, била уз ђенерала Дражу Михајловића, па ипак захваљујући доброј организацији, још пре Другог светског рата убацили су се свуда, па је цетињска богословија била пуна скојеваца. Српске Јуде, Владо Зечевић и отац и син Смиљанићи („Тита волим, а Богу се молим”) били су СВЕШТЕНИЦИ, као и Доситеј, епископ који је Македонцима послужио да направе „аутономију”. Комунисти су освојили Србију захваљујући Совјетима и Черчилу, а новотарци-реформатори су освојили Богословски факултет СПЦ захваљујући римокатоличким фондовима попут „Pro Oriente” и утицају фанариотских слугу у Српској Цркви (Фанар је, зна се, одавно у служби Ватикана).

Нико се не бори за ВЛАСТ народа у Цркви. Напротив, сајт „Борба за веру” се бори за ВЛАСТ СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ САБОРА СПЦ и за власт Устава СПЦ, по коме су одлуке СА Сабора СПЦ (члан 57, 64) обавезне и извршне. Отац Милић и његови ментори су, у ствари, идеолошки титоисти, када крше ОДЛУКЕ САБОРА О БОГОСЛУЖЕЊУ, јер је Тито говорио да „судије не треба да се држе закона као пијан плота”. Бивши епископ Атанасије (Јевтић) је живи доказ за то: он је саборске одлуке протумачио као да је његово и сличних њему НОВОТАРСТВО древни богослужбени поредак. Нико од ревнитеља, понављамо, не жели власт народа: ми хоћемо ВЛАСТ САБОРА! Сабор је изнад сваког епископа појединачно, а поготово изнад млађаног Милића и његовог послушника извесног Томислава Пауновића,

који је 2008. направио нови „Типик” за цркву Св. Марка у Ужицу, у којој служи Милић, по благослову свог духовног оца. Пауновић је, у стилу оца свога, оштро напао ревнотеље, интернет сајтове, јер, наводно, они „блате Божанствену Литургију овог помесног Сабрања” (Испаде да је Помесна Црква – сабрање око Милића Драговића и његове организације). Пошто су новотарци, Драговић и Пауновић, у јавности критиковани због новотарства и непослушности Сабору, Пауновић је чак узвикнуо да је „изношење у нецрквену јавност проблема везаних за евхаристијски живот Цркве антипредањски и противцрквени чин”. Пауновић је, очито по налогу свог духовника, 7. јула 2008. (баш на дан кад је комуниста Шпанац пуцао у српског жандара Богдана Лончара) најавио да ће ужичка црква Светог Марка наставити с радом на „новом типикy”.

Тако су комунисти заводили омладину: младим идеалистима су нудили нови, бољи свет, победу над „трулим капитализмом”, рушење свих дотадашњих типика и поредака. „Ко беше ништа – биће све”, певала је Интернационала. Новотарци су и могли да крену у своје реформе само у периоду кад је остало мало – или нимало – православног народа који је своју веру познавао. У доба слома титоизма, кад су младе душе похрлиле у Цркву, сачекали су их обновљенци, попут Игњатија Мидића и они су им уместо светониколајевског и светојустиносвог Православља понудили теологију засновану на људским мњењима, а не на светоотачкој истини. Зато се младим калуђерима, који још не знају да се ишмркну, дају архимандритске титуле (Тихон и Тимотеј у Студеници), и отварају им се сва врата за писање у „Православљу”, којим се благи угледно српско монаштво. Зато је и Милић Драговић, у својој брошури „Ко нам је крив?”, штампаној о Васкрсу 2008., тражио од својих парохијана да не иду у своје парохијске цркве (свештеник Милић је, очито, мислио на манастире у којима се служи како је Сабор наложио). Плашио је оне који у манастир иду да „калуђери без брачног искуства”, који руководе брачнике, могу да доведу до „шизофреног стања”.

То су говорили и комунисти – да су калуђери болесни, шизофреничари, заостали. Попове су и трпели, нарочито „удружење”, попут Смиљанића.

Комунисти су увек имали култ вође. Зато данашњим црквеним револуционарима и треба револуционарни вођа. Јер се певало:

„Уз маршала Тита, јуначкога сина,
нас неће ни пакао смест’.

Ми дижемо чело, ми крочимо смело,
и чврсто ми стискамо пест’”.

И претило се:

„Ко друкчије каже,
тај клевете и лаже,
и нашу ће осетит' пест”.

Поменути Пуновић, у свом спису „Прилози за литургијски поредак (диатаксис) или типик цркве Св. Марка у Ужицу”, на стр. 8 и 9, јасно кажу да је Вођа на првом месту, и да му они служе, не осврћући се на САБОРНОСТ (то јест, они тврде да Сабор није изнад појединачног епископа):

„Следујући вековно Предање Православне Цркве, наша Заједница изражава апсолутну послушност по милости Божијој Преосвештеном Епископу жичком Г. Г. Хризостому, кога сматрамо Начелником, Архипастирем и Кормиларем. Преосвештеног Епископа Хризостома гледамо као на самог Господа, јер стоји на месту Христовом, и у обрасцу Христовом, догле не дође. Сву приврженост епископској катедри изражавамо кроз спомињање на Литургији. На епископском трону који се налази у лађи Цркве уграђена је Христова икона, да нас подсети на улогу епископа у нашем Сабрању. Неки су се осмелили да критикују овај наш став, и да га сматрају „унијаћењем” и „покатоличавањем”, упоређујући нашег епископа са римским папом, сматрајући СА Сабор најважнијом инстанцом!? Такви ставови немају утемељења у Предању Цркве на Истоку, што показује овај текст светог Игњатија. Следујући учењу овога Оца Цркве, сматрамо да је епископ апсолутно надлежан за нашу Заједницу, а да су управо идеје попут ове о примату СА Сабора над епископом, наслеђене из римокатоличког предања које говори о примату папе – Сабор у Источној Цркви није пандам примату папе на Западу. Православна Црква ризнички потпуно другачије еклисиолошко Предање од римокатолицизма и не могу се правити пандами и паралеле између ова два предања, јер је посреди потпуно различита логика, као што то у својим делима сведочи свети Игњатије Богоносац. Православна Црква не познаје појам примата, био то примат Сабора над епископом, епископа над свештеником, свештеника над лаиком”.

А онда, да би показао да је епископ, а не народ, ВЛАСТ у Цркви, свештеник – безаконик Милић Драговић цитира каноне о епископској власти, које нико од ревнитеља вере Христове не пориче. Али, епископи немају власт управо над вером народа. Народ нема право да се од епископа одвоји због његових МОРАЛНИХ престапа, али има право да се одвоји од епископа који ПОУЧАВА ЈЕРЕС ОСУЂЕНУ ОД ОТАЦА И САБОРА.

За сада, таквог одвајања у Српској Цркви нема, али је очито да они који не слушају СА Сабор СПЦ припремају пут расколу.

А што се тиче канона, да ли отац Милић заборавља на ове каноне, које би

могао да помене својим узорима, епископу бачком Иринеју и епископу браничевском Игњатију, који (нарочито овај први) уживају да их крше?

1. Једанаести канон св. Апостола: „Клирик, који се буде молио заједно са свргнутим клириком, нека се свргне и он.”

2. Четрдесет и пети канон Св. Апостола: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретичима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне.”

3. Шесдесет четврти канон св. Апостола: „Ако који клирик или световњак пође у синагогу Јудејску или јеретичку да се моли, нека буде свргнут и одлучен.”

4. Седамдесет први канон св. Апостола: „Ако који хришћанин принесе уља у светилиште незнабожачко, или у јудејску синагогу, или пали свеће, када су празници јеретички, нека се одлучи.”

5. Шести канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не може се допуштати јеретичима, који остају упорни у јереси да улазе у дом Божији.”

6. Девети канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба допустити да они који припадају Цркви, одлазе ради молитве или службе у гробља или у такозвана мученичка места ма којих јеретика; а они који то чине, ако су верни, морају бити изван заједнице неко време. Покају ли се и исповеда да су погрешили, нека се опет приме”:

7. Тридесет други канон Лаодикијског помесног Сабора: „Не треба примати јеретичких благослова, јер су они више злословља него ли благослов.”

8. Тридесет трећи канон Лаодикијског помесног Сабора: „С јеретичима или расколницима не сме се заједно молити.”

9. Тридесет четврти канон Лаодикијског помесног Сабора: „Ниједан хришћанин не сме остављати мученике Христове и обраћати се лажним мученицима, тј. јеретичкима, или који су прије јеретици били, јер су ови далеки од Бога. Нека су дакле анатема, који се к њима обраћају.”

10. Тридесет седми канон Лаодикијског помесног Сабора: „Празничне дарове, које шаљу Јудеји или јеретици, не треба примати, нити заједно са њима празновати”.

11. Девети канон Тимотеја Александријског: На питање да ли може један клирик да се моли у присуству аријанаца или других јеретика, или му то ништа не шкоди, кад се он моли или чини принос.

Одговор:

„На божанственоме приносу ђакон прије времена целивања казује: „Који сте ван општења, одлазите”, не смеју дакле присуствовати, осим ако обећају да ће се покајати и да ће оставити јерес.”

Наведеним канонима би требало додати још и ове:

12. Други канон Антиохијског помесног Сабора: „Сви они који долазе у цркву и слушају Свето Писмо, али који неће да учествују заједно са народом у молитви, или се удаљују од светог Причешћа по неком беспоретку, такви морају бити искључени из Цркве, док се не исповеде и не принесу плодове покајања и тада, кад измоле, моћи ће да добију опроштај. Не треба имати заједницу са онима који су одлучени, нити одлазити у куће и молити се са онима који се не сабирају и не моле у цркви. Нађе ли се неки епископ, или презвитер, или неко други из клира да заједничари са њима, тј. са онима који су одлучени, нека буде одлучен и он, као човек који помућује ред у цркви”.

13. Први канон Четвртог Васељенског Сабора: „Признали смо за праведно, да морају важити правила која су од Светих Отаца до сада била изложена на сваком Сабору.” (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског).

14. Други канон Шестог Васељенског Сабора (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског).

15. Први канон Седмог Васељенског Сабора (Потврђује Апостолске Каноне, каноне донете на Помесним Саборима у Лаодикији и Антиохији, као и каноне св. Тимотеја Александријског).

Комесари и целати

Нико од православних ревнитеља не тражи од оца Милића да буде „као они”, нити има икакву слику у глави какав Милић треба да буде (ту слику можда има његова жена). Ревнитељи побожности траже само једно: да Милић Драговић, и сви Милићи у СПЦ, од ђакона до владике, служе како каже СА Сабор СПЦ, Типик и Служебник. Оне који не служе како СА Сабор налаже не треба стрелјати и слати у ГУЛАГ: само их треба подсетити на епископску и свештеничку заклетву, и на то да ће Богу одговарати за НЕПОСЛУШНОСТ СВЕТОЈ ЦРКВИ.

Што се тиче насиља, управо новотарци користе насилна средства у борби против Истине: полиција брани епископа жичког Хризостома и униформисана и у цивилу (за шта није крива полиција, него онај ко је наручује да га брани од сопствене савести), а Иринеј Буловић има толику моћ да је његов послушник, Порфирије, епископ јегарски, кршећи све каноне, на челу Радио-дифузне агенције, па је успео да забрани „Дечју телевизију” из Крагујевца, која је снимала све његове новотарске преступе (попут премлаћивања народа у Душковцима код Пожеге, на трећи дан Тројице 2008., од стране Милићевог intimusa Дмитра Луковића – Цудотворца).

Офанзиве против верног народа у Шумадијској, Жичкој и Браничевској епархији покретали су епископи новотарци Јован, Хризостом и Игњатије. Јован је, са другом Крцуном (вербалним) – бившим епископом Атанасијем и полицијом, ишао 2007. да освоји цркву у селу Тулежу, а и друга двојица имају добру сарадњу с полицијом. Што рекоше људи из „Законоправила“: праве се да верују у Бога, а верују само у полицију. И Милићев ратни друг, Сава Ковачевић Жичке епархије, Дмитар Луковић, има изврсне везе с појединим полицајцима. Ваљда га чувају од његове савести.

Революционар Драговић (херој новотарске револуције, зване ЛОБ-„Литургијска обнова“) тврди да ће, тобож, запуцати Србин на Србина – зато што верни народ брани своју веру. Неће, оче Драговићу: народ ће бранити своју веру хришћанским средствима, а новотарци су себе већ „упуцали“ непослушношћу Сабору СПЦ, Типику и Службенику. Они су духовно мртви, али им то још нико није рекао. Дај Боже да оживе кроз послушност Христу, у Чијем Духу је СА Сабор СПЦ донео своје одлуке!

Ако се не покатоличимо, биће добро. Али, овде није реч само о покатоличавању – него и о ЛИТУРГИЈСКОЈ РЕФОРМИ, коју Милић и његови диверзанти спроводе у Ужицу, под командом својих антисаборских маршала („Друг Тито јаше на челу колоне“ и савладава препреке, па и саборске – о томе знамо из „Титовог Напријед!“ Владимира Назора).

Друже Милићу!

Ви имате своје целате, који гоне и клевећу људе верне одлукама СА Сабора СПЦ! Сетимо се Великог инквизитора СПЦ, Атанасија Јевтића, који је вербално већ стрељао епископе Георгија, Артемија, Јефрема, Никанора, проту Матеју Матејића, „Законоправило“ из Чачка, „Борбу за веру“, оца Венијамина из Овчара, чачанске свештенике Драгана, Мирољуба и Горана, Владимира Димитријевића и многе, многе друге. Прави вербални Видан Мићић, нема шта!

И Ви се, друже Милићу, позивате на Светог мученика Игњатија Богоносца, окружени полицијом и под сигурним скутима својих ментора! Па Ви сте прави идеолог – циљ оправдава средства! Па Ви хоћете да све ставите у свој калуп – да свима обучете лудачку кошуљу новотарства и безакоња, под видом слободе и љубави! Верници, попут оца Видоја, оца Венијамина, оца Саве из Студенице, Владимира Димитријевића и сличних, страдали су од Ваше идеолошке сабраће у Жичкој епархији, као што су оци Тадеј Витовнички и Јован Раванички (да су само они!) страдали у Епархији браничевској, и као што страдају добри пастири под влашћу партизанске диктатуре у Крагујевцу.

Ко је, друже Милићу, на идеолошкој основи распео Христа? Зар нису

архијереји јудејски, у сарадњи с римском окупаторском влашћу, и уз помоћ нахушкане руље (управо тако Ваш узор, Атанасије, хушка народ против својих неистомишљеника)?

За крај: архимандрит Рафаил Карелин нам јасно каже како и због чега настају расколи. Да га чујемо:

„Питање: Хтели бисмо да размотримо раскол са еклисиолошке тачке гледишта. Расколници тврде да су управо они једина истинита црква, и да се горе набројана својства Цркве односе на њихову заједницу. У чему је основна погрешка расколника?

Одговор: Расколници игноришу саборно начело и јерархијску структуру Цркве. Сматрају да ако постоји архијереј који је њихов истомишљеник они могу да вештачки створе нову Цркву, али из већег проистиче мање, а виши благослови из нижега; епископ добија благодат свога чина од Цркве, према томе, он није раван Цркви, већ је мањи од ње и због тога он са својим присталицама не може да створи, као да измишља, нову Цркву. У противном случају епископ би био већи од Цркве.

Питање: Како схватити зависност епископа од Цркве?

Одговор: Епископа бира сабор епископа помесне Цркве, који опуномоћује неколико архијереја као своје заступнике да изврше хиротонију. Епископу суди сабор епископа, који може да га лиши катедре, да му забрани свештенодејства и да га лиши чина. Осим тога, епископ је потчињен старијем (вишем) епископу у области (митрополиту или патријарху). Питања која се тичу црквеног живота решава Синод, а у неким случајевима Сабор. Човек који се налази на јерархијској лествици може да преда другима мање него што сам има. Зато епископ, будући да је мањи него Црква, не може да створи Цркву. Прекидајући општење (заједничење) са Црквом, он се лишава онога што му је Црква дала. Због тога расколнички епископ не може да савршава ништа свештено [...]

Сваки раскол је борба против Цркве и пре свега супротстављање свог групног, у суштини затворено-секташког мишљења, саборном разуму. Трагични пример супротстављања себе васељенској Цркви представља историја Римске катедре. Многи сматрају да је узрок њеног пада била латинска јерес „филиокве”, као и друга, са Православљем неспојива, одступања, али она су била пре последица, него узрок. Узрок је жеља да се постави изнад васељенске Цркве и игнорисање саборног мишљења као начела очувања истине. Управо због тога су поједине заблуде и одступања, које би биле исправљене у саборном јединству, ушле у праксу и свест Рима, а затим биле догматизоване. Сваки раскол је претензија дела да представља сву целину.

Црква је живо тело и стога део, отргнут и извађен из организма, постаје мртав, трулећи одрезак.” (Архимандрит Рафаил Карелин, О Цркви и расколу)

Према томе, ко не слуша СА Сабор СПЦ, води народ и Цркву у раскол. Сајт „Борба за веру” само је један од елемената борбе српског народа против раскола, а за послушност саборским одлукама и епископима послушним Сабору. А што се народа тиче, посланица Источних патријараха из 1848. године јасно каже да САВ НАРОД БОЖИЈИ, а не само епископи, чува православну веру. И сачуваће је, скупа с правоверним епископима својим, ако Бог да!

Молитвама Светог Саве и свих светих да нас Господ спасе од модернистичке револуције у нашој помесној Цркви.

Слава Богу и хвала за све. Амин.

П.С.

С обзиром да се текст „А, шта ако се не покатоличимо?” појавио на личном сајту оца Милића Драговића, одговор на исти писан је лично њему. У случају да то није његово мишљење, очекујемо да ће га повући са свог сајта.

ЈЕРЕТИЧКА ПРОПОВЕД ПРОТИВ ЦРКВЕ У СРБИЈИ

У протеклих две хиљаде година, једна, света, саборна и апостолска Црква се често сусретала са покретима који су за циљ имали опкројавање Цркве према уображаваним плиткоразумским принципима, који су истицани као критеријум православности. Сасвим је разумљиво и да савремено доба доноси нови рат против Цркве као иконе Божијег царства, будући да историјска реалност представља дегенерацију Будућег живота. Светска логика се темељи на прелести да је позвана да суди (= просуђује, расуђује, осуђује и одређује) Вечном животу, насупрот логике Цркве Божије која говори о суђењу свету, из перспективе Вечног живота, који у икони окуша Божији народ. О томе нам сведочи апостол Павле када говори о Цркви, хришћанима у Коринту: „Јер сад видимо као у огледалу, у загонетки, а онда ћемо лицем у лице; сад знам делимично, а онда ћу познати као што бих познат” (1 Кор 13, 12). Сукоб између историјске логике света и логике Вечног живота посебно наглашава апостол Јован Богослов, сведочећи: „У свету беше, и свет кроз њега постаде, и свет га не позна”, или „Ја сам им дао реч твоју; и свет их омрзну, јер нису од света, као ни ја што нисам од света” (Јн 1, 10; 17, 14). Неразумевање ове богословске ставке представља полазиште сваког отпадништва од Цркве кроз историју, а и данас наставља да буде камен спотицања за сваког човека који у свом благодатно – подвижничком животу не успева да направи појмовну разлику између благословене богословско – молитвене смелости и погубне *rompa diaboli* – сатанске гордости које смо се одрекли пре него што смо постали новорођена деца Божија, крстивши се водом и Духом, у Оца и Сина и Светога Духа. Појава самопроглашених покрета за прочишћавање Цркве није нова у искуству, и представља континуирани притисак историјских групација, које су по свом карактеру најближе појму „верска секта”. Оне се разликују по клупским бојама, али играју исту игру, јер су сагласне у неколико тврдњи: А) тренутно стање Цркве (без обзира на време у коме Црква борави у историји) не испуњава критеријум православности; Б) обраћају пажњу само на један део стварности, који апсолутизују, и који постаје идентитет групе; В) група суди Цркви на основу критеријума које је сама одредила. Савремени покрет „НОБ – а за веру”, који покушава да оспори аутентичност живота православне патријаршије у Србији је још један у низу двомиленијумских покушаја преправљања Цркве према ономе што је неко научио, и у потпуности заступа поменути схему: А) „поједини епископи и свештеници” уносе новотарије у СПЦ; Б) сајтови помоћу којих се плује на Цркву, (у стилу невладиних

организација које су плаћене од разних политичких лобија у свету како би промовисале идеје, попут: „Срби су злочиначки народ и геноцидна нација”) базирају свој идентитет на проблему екуменизма и литургије, иза кога стоји неразумевање комплетног светоотачког Предања (нпр. ниједан од „изабраних да спасу СПЦ од прелести” није објавио текст који би се осврнуо на текстове Светих Отаца и Учитеља објављених у три збирке Еп. Атанасија „Божанствена Литургија-Христос, Нова Пасха”, а ако се ове књиге којим случајем помену, у питању је критика личности Еп. Атанасија, или исмевање предговора, док речи светог Игњатија Антиохијског, светог Јустина Мученика, светог Мелитона Сардског, светог Иринеја Лионског, светог Иполита Римског, светог Серапиона Тмуитског, светог Кирила Јерусалимског, светог Василија Великог, светог Григорија Богослова, светог Јована Златоустог, светог Кирила Александријског, светог Евтихија Цариградског, светог Атанасија Синаита, светог Дионисија Ареопажита, светог Максима Исповедника, светог Германа Цариградског, светог Јована Дамаскина, Светог Саве, светог Николе Кавасиле, светог Симеона Солунског, светог Симеона Новог Богослова, светог Неофита Затворника, светог Григорија Паламе, светог Филотеја Кокиноса, светог Марка Ефеског, светог Атанасија Пароског, светог Јована Кронштатског, оца Јустина..., које су наведене у поменутиим зборницима, ни у ком случају не улазе у разматрање ових „истинских верника” и „бранитеља Предања”); В) уколико посетимо било који од интернет сајтова, који представљају основно медијско оружје, можемо се у свако време сусрести са низом осуда, пресуда и ултиматума, у којима се суди појединим епископима, свештеницима и лаицима, при чему се наглашава иронична тврдња да нико не суди Цркви (као да се епископ, или свештеник, или лаик може издвојити из Цркве). Велико је питање вреди ли уопште водити расправе које не доносе плод? Одвајајући се од Цркве, такве групације исписују ултиматум за ултиматумом, у којима се тражи безусловно покајање. У расправи са њима није битно оно што је речено, већ онај који је рекао. Њега треба оцрнити свим могућим абровима (“прича се, говори се, кажу...” и све остале формулације у којима не достаје субјекат са свим прилошким одредбама – ко каже, где, кад, како..., али битно је да постоји објекат). После плувања по личности на коју су се окомили „правоверни” исчезава питање да ли је речено Истина! Сусрећемо се са текстовима у којима се износе тврдње да се „у појединим храмовима” не служи предањска Литургија, како је записана од стране Светог Јована Златоустог. Ако посведочимо речи Светог Јована Златоустог: „Опет, над самим Најстрашњим Тајнама моли се свештеник ка народу, и моли се народ ка свештенику. Јер оно: И са духом твојим, ништа друго не значи него то. И оне молитве о Благодарењу опет су заједничке. Јер не благодари свештеник сам, него и сав

народ. Јер када он испред њих подигне глас (речима: Заблагодаримо Господу!), затим се они сагласе да: Достојно и праведно бива то, тада он започиње Благодарење. И зашто се чудиш ако негде народ са свештеником говори, када и са самим Херувимима и Вишњим Силама, заједнички узноси оне свештене химне?!” (Омилија 18, 3 на Другу Коринћанима), које на очигледан начин указују на неутемељеност и неистинитост става да се у неким литургијским радњама (окретање свештеника ка народу, читање молитава наглас, одговарање само са: Достојно и праведно, без нововековног додатка...) не поштује Златоустов типик Литургије, као одговор нећемо налазити „ревнитељске” текстове у којима ће се обратити пажња на поменуте речи, већ текстове у којима ћемо бити обавештени о свим абровима о писцу текста, који је цитирао речи Светог Јована Златоустог. Посебно је упадљив апсурд да ће без трунке гриже савести за извртање и пренебрегавање отачких речи бити настављена хајка: „Не служи се онако како је записао Златоусти”. У текстовима који се „боре за веру”, као аргумент за тврдње о непоштовању типика наводе се црквенословенски служебници деветнаестог века, или српски служебници из двадесетог века. Ако посведочимо текст најстаријег сачуваног служебника, који је настао у Цариграду за време патријарха Тарасија или Германа Првог (осми век), или најстаријих српских служебника из времена Светог Саве и наследника, за „ревнитеље” и даље стоји теза да се Предање издаје, иако је јасно да Предање скраћују на последња два или три века, занемарујући претходних седамнаест векова. Ово показује да је богословско стварање искључено у текстовима псевдозилота, јер предуслов богословља је смисленост, као што смо то видели у нашем претходном тексту, у наводу Аве Јустина, из дела О духу времена. Видели смо да је за преподобног примарна мисао да је у свету све словесно и логосно, а да је само грех бесмислен. Према томе богословска расправа, која подразумева елементарну смисаоност, са самопрозваним борцима за веру је немогућа. Као, пак, савременици и учесници у овим догађајима у историји Цркве, дужни смо оставити сведочанства о животу и учењу ових скупина, које ће ишчезнути у овом веку, као што су и сва „предузећа за чистоту Цркве” ишчезавала у претходном историјском периоду. У претходном тексту смо сагледали колико је философија марксизма утицала на формирање поменутих покрета. Приметили смо да су у први план избиле несагледиве психолошке последице из комунистичког периода, где је деловање УДБЕ пресудно утицало на размишљања ових људи. Видели смо и присуство титоистичке идеје о НОБ – у, што може посебно бити значајно за нас, будући да су лидери ових групација школовани у Титовим послератним школама, па су на тај начин деца Брозовог образовног система, који је требало да буде основа вечног комунизма на нашим просторима. У овом тексту ћемо

покушати да сагледамо везу између савремених парацрквених псевдозилотских организација и расколника, јеретика и секти, које су се појављивале кроз историју Цркве. Такође, наша пажња ће бити усмерена и на анализу богословског концепта који стоји иза читаве узбуне, а који се у текстовима које налазимо на интернет – сајтовима не истичу у први план, али могу представљати и срж проблема. Напомињемо да су ови текстови предговор озбиљне богословско – историјске студије, која ће детаљно проучити све димензије ових догађаја: анализирати утицај комунистичког образовног система, утицај марксизма, америчких филмова (који представљају главни извор за представљање Апокалипсе!/? док се православна иконогарфија занемарује), латиноамеричких серија, сагледати социјалну структуру, наћи биографске и историјске податке о лидерима и сајтовима који припадају пропаганди усмереној против СПЦ, који ће нам омогућити да сагледамо стварне изворе њиховог учења...

1. Монтанизам

Ова јерес је проистекла из учења Монтана, бившег Цибалиног жреца, у 2. веку, са основном намером да подигне квалитет морала у Цркви, трудећи се да живот Цркве очисти пре свега од чулности: увели су нове постове, осуђивали оне који нису спремни да мученички пострадају, покајане грешнике нису примали у Цркву... Дакле, монтанисти устају против Цркве са основним аргументом: „Црква није довољно морална”. Ако посетимо било који од савремених интернет – сајтова које уређују псевдозилотске организације приметимо да се највећи број критика базира на монтанистичком концепту Цркве: која кола возе епископи и свештеници, колике су свештеничке парохије, колики је епархијски разрез, какви се епархијски центри граде, ко шта једе, ко шта пије... и све остале теме које интересују провинцијску свест људи у Србији, како су то описали још Радоје Домановић и Бранислав Нушић у својим делима. Но, ако се менталитет провинцијских оговарања пренесе и на богочовечански етос Цркве, улазимо у сферу у којој се овакви иступи поистовећују са монтанизмом. Посебно је индикативно да је и Монтан често изговарао разна пророштва о будућим догађајима, која су попримала облик претњи. Исту форму изражавања можемо сусрести у сваком тексту који је допринос НОБ – у за веру – претње датумима, „долазе времена”,... при чему се ни у једном трену не поставља питање: „А како ја знам да ће се то догодити?”. Монтан је формирао учење које је подстакло и оправдало његова пророштва, прогласивши себе обећаним Духом Светим. У псевдозилотским памфлетима још увек се не може наћи јасан одговор на ово питање, али се назире проглашавање одређених и по укусу пробраних „духовника” за инструменте Духа Светога.

Касније ћемо обратити више пажње на тему која се бави савременом псевдозилотском пневматологијом, што може представљати једну од најосновнијих поставки ових организација.

2. Новацијанизам и донатизам

Новацијанизам и донатизам су два раскола (из трећег и четвртог века) који су за време и после гоњења потресали Цркву на западу Римског царства. Треба нагласити да је основни проблем око кога су настала оба спора истоветан монтанистичкој тачки гледишта – у Цркви има много грешника. Донат је отишао веома далеко поново крштавајући оне који су хтели да му се прикључе. У почетку је имао доста успеха, али је временом изгубио подршку. После губљења подршке међу донатистима су се појавили цуркумцелиони, који су наоружани лутали по насељеним местима, и борили се против свега што су сматрали „неправдом”. На интернет - сајтовима нисмо нашли текст који пропагира поновно крштење (што је био случај са њиховим претходницима тзв. старокалендарцима, који су према нашим информацијама веома симпатисани од стране појединих кругова блиских покретима, што наравно не тврдимо), али позиви на физички обрачун су веома учестали. Најчешће оружје које је у оптицају је „мотка”.

Са друге стране Новацијан је пренаглашавао морално и догматско учење наспрам светотајинског живота. Проблем настаје када и многа здрава догматска и морална начела буду супростављена светотајинском животу Цркве, при чему се не примети да временом долази до одвајања догмата и морала од свог извора – литургијског живота. Тада, догмати постају камени догматизам, и морал – морализам, а „верујем” престаје да буде синоним са „живим”, и деформише се у идеолошко убеђење. Новацијан је имао секташки начин размишљања па је своје присталице називао катарима (= чисти), и одвојио их од Цркве. Ови елементи су веома присутни у начину размишљања који сусрећемо међу псевдозилотским групацијама. Неразумевање живота Цркве код њих не производи ревносну жељу за погружавњем свога ума у светотајинску реалност (као што је свети Макарије говорио о покоравану ума срцу), већ рађа гнев, који бива изражен кроз ултиматуме да се светотајински живот покори разуму. Иако још увек опстају у оквиру једне, свете, саборне и апостолске Цркве, можемо претпоставити да ће у догледно време бити донесена одлука којом формирају „истинитију” Цркву.

3. Манихејство

Назив ове јереси потиче од имена оснивача – Манеса, Персијанца који је живео у трећем веку, створивши религиозни систем који је представљао

комбинацију различитих религиозних система. Но, нас занима начелна схема овог система, по којој је и манихејство познато – дуализам добра и зла. Наиме, приметимо да сви покрети који за своју основну парољу истичу борбу за веру, претпостављају дуализам добра и зла. Православно гледиште, које налазимо у библијским списима, и у списима Отаца, нас учи да је Бог Апсолутни Творац свега што постоји, који нас преводи из небића у биће, и коме се ништа не може супроставити, јер све што постоји, постоји захваљујући Њему. Сви митови који су се развили међу великим народима међу којима је живео и Израил као Божији народ у коме настају библијски списи, говоре о борби добрих сила против злих сила, при чему је резултат борбе стварање света. Библија нам, пак, даје сведочанство стварања космоса од стране Творца, који не ратује ни са ким, већ по својој вољи ствара потпуно нову реалност. Исто сведочи и свети Иринеј Лионски, у трећем веку, када у спору са гностицима инсистира на томе да зло нема биће. Исту чињеницу доживљавамо и у богослужбеном животу Цркве, који сведочи о освећењу свега што постоји. Са друге стране, за псевдозилотске групе је борба добра и зла један од начина гледања на свет и на историју. Нарочито је упечатљиво ишчекивање Антихриста. Иако за основни извор говора о Антихристу цитирају Апокалипсис светог Јована Богослова, реални извор оваквог учења су англоамерички филмови (Дан независности, Апокалипса данас,...) и разна пророштва настала у последњих двеста до триста година. Погрешно тумачење Откривења светог Јована, које је у последње време постало општезаступљено, је нашло своју колевку и у списима хероја за веру. Доживљај спасења свега што постоји, који је примаран циљ књиге, а не епилог главних догађаја, је гурнут у страну, а не његово место су истакнути делови књиге који говоре о страдању Цркве кроз историју. Жарко ишчекивање Доласка Христовог је претворено у ишчекивање Антихриста. Откривење Будућег живота је претворено у откривење долазеће катаклизме, коју тумаче на основу поменутих филмова. Управо, мењање смисла библијских књига, које су по свом карактеру велико јеванђеље (= блага вест), у суву пропаганду доласка злих сила, против којих се треба борити, указује на дозу дуализма, која је присутна у мудровању „ревнитеља и бораца за веру”.

4. Гностицизам

Гностицизам је веома широк појам, који захтева детаљну анализу. Овде се осврћемо на димензију која вероватно представља и бит философије гностицизма. Ово је назив који се користи за читав сплет религиозних струјања, присутних у периоду прва три века. Општа карактеристика свих фракција је вера у „гносис”. Реч је о тајном знању, које је доступно само

одређеној групи, док се сви остали, који нису део групе, налазе у блажој или тежој заблуди. Целокупна узбуна око тајно припремане издаје СПЦ у својој основи крије ову гностичку поставку. Ова хајка је само још једна појава у тренду евроатлантске цивилизације: Давинчијев код, Јудино јеванђеље, Потрага за светим гралом, Теслино оружје... и тајна издаја Православља. Сви феномени су изникли из начина размишљања постмодерног човека, и по својој природи су нехришћански и гностички. Гностицизам је најлакши пут за стварање елитизма, јер увек издваја групу оних који су судбински одређени да знају, и који су изабрани наспрам свих који су у заблуди.

5. Етнофилетизам

Етнофилетизам је јерес која се почела јављати међу православнима у деветнаестом и почетком двадесетог века, а као последица коначног ослобођења од вековног турског ропства, и Француске револуције 1798 – 1848. Француска револуција је створила појам нације као идеологију, одакле је и увезен национализам (види критику национализма у Житије светог Јована Владимира, од светог Николаја Жичког). Наиме, за време стагнације развоја источних народа под јармом Османлија, на Западу се развија цивилизација на потпуно различитим основама од ромејске цивилизације, која је у својим основама баштинила православно Предање. То ће довести до појаве да имућнији људи шаљу своју децу на школовање у западну Европу, одакле ће се враћати као интелектуална елита која треба да предводи православне народа, када ће и бити инплементирана идеологија национализма, створена у Буржоаској револуцији, као и многе друге идеолошке поставке просвећености и ренесансе, које су некритички примењиване. На ово су и утицали раимокатолички и протестантски монаси „мисионари”, који су од 16. века присутни у свима православним земљама. Народима се намеће представа о светлом Западу и тамном Истоку, која захтева што брже реформе и евроинтеграције, пред којима ће почетком двадесетог века подлећи сви народи Балкана. Идеја национализма увезена са Запада ће и пресудно утицати на схватање појма Цркве, која се по аутокефалном начелу организовала по географском одређењу (Свети Сава од патријарха Михаила Харитопула Сарантена добија титулу „архиепископ свих српских и поморских ЗЕМАЉА”; Јоаникије је 1346. проглашен за „патријарха ПЕЋКОГ”; или апостол Павле шаље посланицу Цркви у Коринту, у Солуну...), што је било сагласно са вером да Црква није од овог света, већ тренутно борави у овом свету, који је представљен географским називима појединих области (остатак овакве организације видимо у називима епархија који су стриктно географски). Од 1879. под налетом европејског национализма Црква у Србији мења назив у Православна Српска Црква

(види Радослав М. Грујић, Православна Српска Црква, Београд, 1921), да би Уставом из 1931. поклекла пред етнофилетистичким идејама, и од некадашње Архиепископије свих српских и поморских земаља, Пећке патријаршије, Карловачке митрополије, ПСЦ променила име у Српска Православна Црква. Етнофилетизам су осудили Свети Ахијерејски Сабори помесних Цркава, почевши од сабора у Константинопољу 1872. Проблем етнофилетизма (= национализам, и веома често шовинизам) представља дубок богословски проблем, а не проблем српства или антисрпства. Наиме, Црква се у историји јавља као нови начин постојања „не само за народ, него да расејану децу Божију сабира у једно” (Јн 11, 52). Од почетних страница Библија сведочи о растакању људског рода на племена и родове после прародитељског греха, али се као исправљање догађаја код Вавилонске куле, који нам говори да је неразумевање и растакање народа последица греха, јавља Педесетница на коју апостоли окупљени на Литургији говоре језиком који сви разумеју „Парћани и Мићани и Еламити, и који живе у Месопотамији и Јудеји и Кападокији, у Понту и Азији, у Фригији и Памфилији, у Египту и крајевима Либије близу Кирина, и дошљаци Римљани, и Јудејци и прозелити, Крићани и Арапи” (Дап 2, 9 – 11). Ако прихватимо историјски начин исцепканости на нације, Црква више не би сведочила нови начин постојања, који је објављен на Педесетницу. Псевдозилотски текстови, пак, отворено заступају етнофилетизам, у тој мери да чак и питање Косова постаје догматски проблем. Питање Косова је државни проблем Републике Србије, чији смо и ми лојални грађани и имамо право да захтевамо поштовање међународног права, но пре свега смо православни хришћани, за које је питање Косова једнако питању: „Колико хришћана живи у тој земљи?”. Ако Косово преплаве хришћани, онда је земља Божија, а све што је Божије то је и наше, јер смо један народ – Божији Народ, Нови Народ. Питање „колико је Косово наше” је питање „колико смо ми хришћани, да и људе који живе са нама учинимо хришћанима”, и тада за нас неће бити где ће рећи Америка и Европа да је граница, јер је наша граница, граница Народа Божијег. У текстовима народноослободилачке акције за ослобођење СПЦ налазимо низ изјава у којима се православност одређује према критеријуму „Косово је Србија”, па у интелектуалној перцепцији оваквих покрета већи је православлавац онај који заступа тезу да је Косово Србија, него онај који каже да је Косово Божија земља и да ће је Бог дати ономе који је заслужује. Ово је класичан пример јереси етнофилетизма, коју отворено заступају интернет – сајтови са псевдозилотским префиксима. У сврхе етнофилетистичке јереси злоупотребљена је и личност Светог Саве, кога сматрају оснивачем посебне врсте православног хришћанства, особене само Србима, о чему не говори ни један историјски податак. Православна

химнографија Саву назива „равноапостолним”, или „апостолима и свети-тељима сапрестолним”. Свети Сава није донео посебну врсту православља, већ је обновио од наранијих векова постојеће хришћанство на Балкану, напајан из ризнице ромејског богословља, и благодатно – подвижничког живота Свете Горе Атонске.

Пре него што пређемо и на неке догматске ставке, сагледаћемо и утицаје римокатолицизма и протестантизма на псевдозилотске групације у Србији, које свој идентитет базирају управо као антиримокатолици и анти-протестанти.

6. Римокатолицизам и протестантизам

Сурова иронија је да су они који се представљају као највећа брана од римокатолицизма и протестантизма и највећи баштеници ових предања. Сам појам народних покрета и црквених организација је поникао у периоду реформације, када се протестантске заједнице одвајају од римске Цркве. Основни разлог је био неограничена власт римског епископа, који је себе прогласио државним и Црквеним поглаваром. Међутим, замка у коју су Лутер, Калвин, Цвингли, Минцер... улетели је да се они никада нису одрекли примата, већ су га од римског епископа узели, и предали га свакоме човеку, и тако ударили темеље антрополошке дегенерације – индивидуализма. Сваки хришћански покрет је сада постао римокатолицизам у малом, а сваки човек папа и тумач Предања. Овакав начин размишљања достиже несагледиво разорне последице када се пренесе на тло антипапистичког Предања Истока, где се Црква која је одувек била место нестанка свих граница – породичних, полних, социјалних, старосних, и свих других категорија, покаже местом које другог човека не посматра као икону Божију са којом ћемо живети у Божијем Царству, већ као класно дефинисано биће, а у контексту наше теме – као истомишљеника. Стога су парацрквене организације клинови забодени у тело Цркве, јер: „... око не може рећи руци: Не требаш ми; или опет глава ногама: Не требате ми” (1 Кор 12, 21). Разне организације које се продају потрошачима као бране православног предања, представљају велике клицоноше вируса протестантизма. Са друге стране, чести изрази који се користе у милитантним акцијама (“борба за веру”, „православље или смрт”...), строга организованост која поседује и командоса који издаје наређења, што можемо видети на снимцима ометања Божије службе, којима се поменуте групе хвале на својим интернет – сајтовима нас упућују на језуитски ред римокатоличке Цркве, који је у периоду када је био разасут по свим православним земљама са циљем унијаћења поседовао управо војничку организацију. Језуитска девиза: „Циљ оправдава средство” не цитира се у текстовима, али судећи по ометањима Божијих служби широм

епархија СПЦ, спроводи се у пракси. Наравно, православни доживљај овог проблема је изнео још свети Симеон Нови Богослов: „Добро које се не учини на добар начин, није добро”. Такође, постоји релација идентитета између појма крсташких ратова и борбе за веру. У оба случаја позива се на рат у име виших циљева, макар пут до тога био поплочан и демонском деструкцијом, која води дотле да и Литургију прекида, са чим се поноси. У многим текстовима можемо приметити и веру да се спасење не достиже благодатно – подвижничким животом, већ неком врстом римокатолицистичких индугенција – опроштајница које се откупљују херојством у борби за веру. Тако се борба са самим собом за освећење сопствене богоотпале природе претвара у рат против ближњег, који не мисли онако како ја мислим. Канони се не посматрају као богословска сведочанства живог живота Цркве кроз све векове, већ као окамењене доктрине које се у свему слажу. Када се говори о канонима, као да се нема у виду да се многи канони потиру међусобно, да Трулски сабор 692. доноси каноне који често износе потпуно супротне ставове о истим темама, што нам не говори да су канони непотребни, већ да канонска збирка православне Цркве није исто што и Устав једне држава, већ сведочанство о присуству Безграничног, Надлогичног и Надканонског у Цркви – Оца и Сина и Светога Духа. Доктринално и јуридикчко поимање канона, пак, сусрећемо у зборницима римокатоличке Цркве (види Катекизам римокатоличке Цркве, Основе социјалног учења римокатоличке Цркве). Можемо приметити и да је учење о непогрешивости римског епископа *ex cathedra* широко прихваћена теза, али не у контексту римског епископа, већ пробраних „духовника” (углавном недоучених монаха), који се сматрају поседницима Светога Духа. Присутна је и вера у примат СА Сабора над Црквом, што је прихватање римокатоличке епископологије, која је сада од једне институције – папе, пренесена на другу – Сабор. Очигледно и ово је идеолошки став који ће важити само до оног тренутка када СА Сабор донесе одлуку која неће бити по вољи „вођи, учитељу, духовнику...”. Пресуда ће бити брзо донесена- СА Сабор је изгубио благодат Духа Светога, ко је са нама он је са Истином. За сада „Римокатолици имају папу, а ми Сабор” остаје темељ свих ревнитељских текстова. Схватање светотајинског живота као конзумирање сакрамената такође је преузето из западнохришћанског предања, где се Литургија не поима као Догађај спасења човека и света, који се финализује једењем и пијењем творевине која је сада Христово тело и крв, већ као видљива свештена радња која невидљиво спушта натприродну благодат. Из тог разлога причешћивање као начин живота у Цркви представља проблем псевдозилотима, јер у њиховој концепцији није учествовање у Догађају спасења, већ складиштење добрих дела. Нарочито упада у очи поистовећивање појмова „унијаћење” и „екуменизам”, што је

римокатоличко учење усвојено на Брестлитовском сабору, где се као основни начин екуменски односа са православнима помиње унијаћење.

У последњем одељку ћемо анализирати озбиљније богословске проблеме који се могу јавити међу помињаним групацијама. Нисмо наишли ни на једно званично оспоравање догмата Цркве, међутим, можемо приметити да постоји плодно тло за формирање озбиљних јеретичких застрањивања.

7. Духоборство

Издвајамо најочигледнији пример јеретичког застрањивања псевдозилотске популације, који није и једини, а то је нерезумевање улоге Духа Светог у икономији спасења. Духу Светом се даје улога психолошког Надахнитеља појединих „духовника”, док се Његово место као конституента литургијског Сабрања потпуно занемарује. Дух Свети се на Педесетницу јавља после Христовог Васкрсења и Вазнесења, и својим дејством Христовом Васкрсењу даје егзистенцијалне размере за све људе, будући да ствара службе у Цркви, које својом јерархијом указују на нови начин постојања. У Духу Светом и Духом Светим се крштавамо, и примамо миропомазањем дар Духа Светога, што је дар: „Амин”, тј. бивамо хиротонисани за лаика, који ће служити Литургију са епископом и презвитерима. Дух Свети поставља презвитере и Дух Свети утврђује епископе. Дух Свети је вожд, управитељ и кормилар Цркве. Но, за псевдозилотске текстове Дух Свети има споредну улогу, јер сматрају да су позвани да физички исправе Цркву, док Дух Свети за њихову веру постаје надахнитељ критиковања Цркве. За псевдозилоте Дух Свети није конституент Сабрања, већ конституент хајке на Цркву, и магијско власништво изабраних „стараца”.

Кратак закључак

Идентитет свих псевдозилотских покрета који делују у Србији представља опасност од јеретичких смутњи у СПЦ, којих су они главни носиоци и чувари. Хајка представља само маску за оно што се реално дешава, чега су ове организације свесне, подсвесне или несвесне. Овај текст представља најдобронамернији позив на повећану одговорности сваког члана Цркве Христове у временима која су пред нама. Браћо и сестре у Христу Господу немој да се изненадите, када дође тренутак „ стани-пани „, да ће Вас они који су Вас гурали у раскол врло лако оставити и остати у крилу Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Немој да останете са уздахом, а ми смо мислили да је он тај који ће нас спасити...(види „ Вођа „- Р. Домановића).

http://www.otacmilic.pozega.org.yu/vesti_arhiva.php

ОТВОРЕНО ПИСМО СВЕШТЕНИКУ МИЛИЋУ ДРАГОВИЋУ ПОВОДОМ ТЕКСТА: ЈЕРЕТИЧКА ПРОПОВЕД ПРОТИВ ЦРКВЕ У СРБИЈИ

Оче Милићу,

Молим Вас престаните да сејете зло и несрећу, престаните да лепите етикете, престаните да измишљате и блудничите са чињеницама.

На пример:

Ви кажете за Ваше неистомишљенике (сајтови на које сте се Ви окомили) да они тобоже не кажу: "КО, ГДЕ, КАД, КАКО..."

Истина је, међутим, потпуно супротна Вашој тврдњи:

1. Увек људи са сајтова које нападате кажу: КО чини безакоње и КО сведочи лажно. Зар нису отворено говорили о безакоњу владике браничевског Игњатија, о измишљотинама бившег епископа Атанасија, о лажним сведочанствима архимандрита Јована Радосављевића, о лажима свештеника Бранка Керкезовића, Дмитра Луковића и сл?

2. Зар се није гласно и јасно помињало безакоње владике шумадијског Јована, кога је Игњатије навео на танак лед да напише акт, који је потом повукао, полизивши тако оно што је поплувао, па после тога опет наставио Јово наново у пракси?

3. Зар се није гласно и јасно помињало безакоње епископа жичког Хризостома (који је у ствари колатерална штета Атанасијеве самовоље) који је наговорен од својих сарадника доносио немудре одлуке које не може да спроведе?

4. Зар сајтови које нападате нису гласно и јасно рекли ГДЕ се чине безакоња и скандали: Крагујевац, Венчани, Ужице, Пожега, Душковци, Смедерево, Ариље, Чачак, Милановац, Гуча, Студеница, Жича....?

5. Зар људи не казаше КАДА се збише Душковци, Чачак, Венчани...?

6. Зар детаљно не објаснише КАКО је Дмитар тукао народ, КАКО је народ у Чачку стајао у посту и молитви све док владика није поништио своје акте...?

Зашто ви, Оче Милићу, лажно пишете то што пишете? Коме то користи? Ја се стидим од Ваше бруке и осећам грижу савести што сам себи допустио да тако дуго слушам Ваше проповеди и да Вам тако дуго верујем не схватајући до недавно ко сте Ви у ствари.

Тачно сте рекли да су читаве генерације нашег народа деца Брзовог образовног система. А зар смо ми криви што смо били заробљеници тог система? А зар Вама припада право да нас због тога осуђујете? Зар ми немамо право да не прихватимо исто тако душепогубан образовни систем чији сте Ви заробљеник данас - систем Игњатија Мидића?

Видим да се спремате да напишете "студију" којом ћете се уздигнути изнад нивоа "аброва", те сагледати, како кажете, биографске податке о лидерима сајтова. За име Бога, Оче Милићу, зар немате паметнија посла? Народ каже да докон поп говеда крштава, али да се поп може бавити таквим стварима просто је невероватно.

Драги Оче Милићу,

Ви знате да сви ми у Ужицу и Пожеги знамо много тога што бисмо могли рећи овим људима на сајтовима који Вама сметају? И замислите када би сада ти сајтови објавили "аброве" засноване на чињеницама, које и врапци знају, као на пример:

1. Који поп је од извођача радова на пожешкој цркви узимао проценат,
2. Или ко је врата намењена тој цркви уградио на своју кућу,
3. Или ко је подрум своје куће претворио у апсану,
4. Или који поп је тукао жену и саблазнио читаву варош...

Не, драги Оче Милићу, ми - ваши неистомишљеници, као и сајтови које оптужујете, никад нећемо пасти тако ниско да се бавимо питањима (не) морала свештеника или владика. Боже сачувај. Имате Ви Судију! Ови сајтови и овај народ који се са Вама не слажу, обелодањују само Ваше безаконје којим газите богослужбени поредак и показујете непослушност Закону и Сабору и који уносите немир међу нас. И то Вам нећемо дозволити. Ваше биографије остављамо вашим потомцима и суду времена. Оне су потпуно небитне у нашој борби за ред, поредак и Предање.

Ваше позивање на бившег владика Атанасија и набрајање светитеља не може Вас одбранили од Ваших недела:

1. Ви кршите прописе о Богослужбеном поретку!
2. Ви плујете на одлуке СА Сабора СПЦ, на Устав СПЦ, на своју заклетву!
3. Ви показујете самовољу и непослушност епископу жичком, тј. његовом акту Ебр 741/2008.!
4. Ви сте криви што је из нашег града протеран отац Видоје, чијој добротинисте дорасли ни до колена!
5. Ви сте и после повратка Ваших колега у овоме граду на служење свете Литургије у складу са прописима и одлукама СА Сабора наставили бахато да незаконујете чиме потхрањујете немир и злу крв у верном народу!

Оче Милићу, Ви се чудом чудите људима говорећи (за њих): "Како ја знам да ће се то догодити". Драги Оче, нису сви људи духовни глуваћи и духовни слепци па да не могу да сагледају куда води пут сваког безаконика. У пропаст! Право у пропаст, драги Оче! Кад се ни Савлу није вредело праћати против бодила, зар ће неком Милићу помоћи сулудо копрцање? И кокош, драги Оче Милићу, склања своје пилиће кад наиђе олуја или орлушина, а

духовни слепци не виде шта се догађа у стаду њиховом. И не виде коју несрећу уносе својом самовољом. И не могу да виде где ће их одвести њихово одметништво од реда и поретка

Погледајте хронологију вашег безакоња. Видећете, на пример, да се од молбе коју су добронамерни људи града Чачка упутили својим пастирима да поштују Закон и саборске одлуке, захваљујући духовном слепилу Ваших истомишљеника, догодило оно што се у том граду догодило. Од молбе петнаестак људи до покрета на хиљаде верника који се огласише, није прошло много времена. Сада у том граду влада ред и мир. А зар је требао наред и немир?

Ево сада ми, Ужичани и Пожежани преклињемо Вас, Оче Милићу, и Вашег пријатеља, оца Дмитра Луковића: маните се ћоравога посла, аман вам Бог, и не тражите ђавола с лучом!

Ето, Оче Милићу, ја Вам пророкујем: ако се не вратите реду и поретку, Закону и Сабору-тражите с лучом и наћи ћете ђавола! Јер ако не слушате свог владику (акт Ебр.741) и Сабор (одлуке 2006., 2007.,2008.) Ви идете у пропаст. Ми нећемо с` Вама!

Драги Оче Милићу,

Ослушните глас народа из кога сте израсли. Не ратујте против свога народа и против свога стада. Не терајте му инат. Оканите се пендрека и полиције, узмите крст и Јеванђеље и вратите се стаду своме. Док још има времена!

И још нешто, Оче Милићу, безумно говорите да је оружје Ваших омражених сајтова "мотка".

Срамота, Оче! Мотку тј. песницу први је употребио Ваш пријатељ Дмитар Луковић! Пендрек и полицију је први призвао Ваш идол Атанасије помажући епископу Јовану шумадијском, а после се та брука преселила и у нашу Епархију, па нашег епископа (Вашом заслугом) од његове сопствене духовне деце чува полиција и телохранитељи! Од Вас је кренуо прогон најбољих јереја!

И још нешто, драги оче Милићу,

Срамота је да преписујете бљувотине владике Атансија, о псеудозилотима, о катарима.... Ви знате ко се враћа на бљувотину.

Смучило нам се више, заиста, то бесрамље!

А смучило нам се и то да појединци (као што сте Ви) идентификују себе са Црквом па кажете како недоучени монаси верују у примат Сабора над Црквом.

Оче Милићу,

Милић Драговић није Црква, па је дужан да се повињава одлукама Сабора (као што је то дужност и епископа, и у ту дужност епископ се заклиње приликом хиротоније говорећи: "Обећавам... да ћу у свему црквеном следити и свагда се повињавати Светом Сабору Архијерејском...")

Дужни сте, Оче Милићу, пред Богом и народом, да поштујете Устав СПЦ (чл.57 и 64!) Дужни сте да поштујете акт свога епископа Е 741! Заклели сте се да ћете ту дужност извршавати!

Сем тога, кад преболите Игњатијеву болест (прелест) Ви ћете се сетити да је Господ нашао апостоле међу рибарима и сељацима који нису имали Игњатијев факултет. Тада ћете (по оздрављењу) осетити стид што сте се ругали „недоученим монасима“ којима Ви нисте ни за мали нокат. Кад, ако Бог да, оздравите и подигнете се из духовног глувила, зачућете глас апостола који Вам поручује: "Говорећи да су мудри, полудеше" (Рим.1,22).

Кад се вратите својој дужности, нећете имати потребе да часне људе сврставате у јеретике, псеудозилоте, катаре... Нити да булазните о монтанизму, донатизму, манихејству, гностицизму, етнофилетизму... Та Ваша мудрост нам је прешла преко главе и она није само пред Господом лудост.

Желећи Вам повратак реду и поретку, Закону и одлукама Сабора молим се за спасење Ваше.

Ужице 17. фебруар 2009. године

Д.Ж.

(Име и адреса познати редакцији)

СЕКТАШ НОВОТАРАЦ У БОРБИ ПРОТИВ СА САБОРА СПЦ

(Одговор уредништва „Борбе за веру” свештенику Милићу Драговићу,
на његов текст „Јеретичка проповед против Цркве у Србији”)

Проблем свештеника Милића Драговића је у томе што он себе и своје истомислјенике изједначава са Црквом. И ето, после одговора уредништва сајта „Борба за веру” на његово писаније „А, шта ако се не покатоличимо?”, овај новотарац и смутљивац ужички опет се огласио, текстом „Јеретичка проповед притив Цркве у Србији”, који опет врви од нетачности, незнања и злонамерности, због чега је уредништво сајта „Борба за веру” принуђено да реагује.

Пре свега, цитирање: свештеник Драговић наводи цитате из Еванђеља који не доказују ништа. Као да се било који православни хришћанин не слаже са апостолом Павлом, и његовим учењем, по коме сад знамо само делимично, а у Царству Божијем ћемо имати потпуно познање (1. Кор. 13,12). Као да било који православац не зна да свет није познао Христа, и да хришћане мрзе због Христа (Јн. 1,10; 17,14). Али, оно што раде Милић & сопр. нема везе с тим, него с нечим другим – с кршењем САБОРНОСТИ као основног начела Цркве Божије. Он и његови пајташи мисле да Литургију треба служити другачије него до сада (тобож, да би се боље сагледала њена „есхатолошка димензија”; „есхатологија” је њима омиљена израубована реч, која значи све – и ништа, и коју свако може да користи по својој вољи – како му се ћефне).

Тако су, у првој Цркви, поједини хришћани веровали да се и хришћани из обрезања морају држати старозаветних прописа о обрезању и кошерној исхрани. Због тога је на Сабору апостола у Јерусалиму дошло до жестоке расправе, која је завршена одлуком да се на бивше незнабошце ови прописи не односе. Одлука је почела форнулом „Изволе се Духу Светоме и нама” (Д.Ап.15,28). Од тог тренутка, ниједан апостол није износио своје лично мишљење по том питању, него је СЛУШАО САБОР. Они који нису слушали Сабор, постали су секташи – тзв. Јудеохришћани, ЕВИОНИТИ.

Свети Архијерејски Сабор СПЦ је 2006., 2007. и 2008. донео одлуке како се има служити света Литургија. Ко год не слуша Сабор (а Милић & сопр. га не слушају), греши исто онако како су грешили ЕВИОНИТИ.

Они који ревнују за веру не сматрају да „тренутно стање Цркве не испуњава критеријум православности, него да Милић Драговић & сопр. војују против православне саборности. Али, Милић & сопр. нису Црква. Ревнитељи не обраћају пажњу на „један део стварности”, како их Милић

пањка, него на оно најважније – а то је ВЕРА. Јер, у чаши може да буде 99,9% сока и 0,1% отрова – и то више није чаша са соком, него са отровом. Ако неко каже да међу новотарцима има много тога доброг – нико то не оспорава. Нико од правих ревнитеља не тврди да међу њима нема искрених хришћана – по милосрђу, доброту, итд. Али, ОТРОВ НЕСАБОРНОСТИ све њихове подухвате доводи у сумњу, зато што се из несаборности рађају и сва друга зла. Православни ренитељи не суде Цркви на основу својих критеријума, као што тврде Милић & сопр. (који, понављамо, сами по себи нису Црква) за непоштовање одлука СА Сабора СПЦ.

А потпуна је истина:

1. Поједини епископи и свештеници уносе новотарије у СПЦ.

2. Сајт ревнитеља православне вере „Борба за веру” не заснива свој идентитет на „екуменизму и литургији”, него је основан зато што су званични медији СПЦ у рукама „новотараца” (попут патријаршијског таблоида „Православље”), па не допуштају озбиљним људима да се у њима огласе (др Миодрагу Петровићу су одбили да штампају одговоре на писање бившег епископа Атанасија Јевтића, а о „Законоправилу” да и не говоримо). Сајт „Борба за веру” нема везе са НВО које плују Србе (осим ако Милић Драговић не мисли да су он & сопр. једини Срби, и да је критика на њихов рачун „плување”).

3. Зашто би неко са сајта „Борба за веру” порицао светоотачке текстове које је владика Атанасије објавио у зборницима о Литургији? Ми љубимо златне речи Светих Отаца, и гнушамо се благљавих речи бившег епископа Атанасија којима је врећао сабраћу архијереје Георгија, Јефрема, Никанора, Василија, проту Матеју Матејића, оца Венијамина, свештенство епархије сремске, „Законоправило”, Владимира Димитријевића, и све који не мисле као он. Да је говорио као Свети Оци које је преводио, а не уличарским речником недостојним кочијаша, а камоли православног епископа, и њега бисмо поштовали. Овако – МЕРА ЗА МЕРУ!

Епископ, свештеник и лаик сами по себи НИСУ ЦРКВА, и кад не слушају Цркву достојни су сваке критике.

Позивање проте Драговића на тобожње гласно читање Анафоре у доба Златоуста још је један доказ његовог незнања. Јер, ево шта о томе веле стручњаци (у књизи Владимира Димитријевића „Царско свештенство”, они су обилно цитирани, па зато и ми цитирамо ту књигу, стр. 50-66):

Архиепископ Филарет (Гумиљевски): О тајном читању молитава

Чувени руски патролог XX века, архиепископ Филарет (Гумиљевски), у својој књизи „Историјски преглед песника и песама Грчке Цркве”, каже да је још у Златоустово време било молитава приношених „у дубоком ћутању”

какво је призивање Светога Духа, које је прекидано возгласом „Светиње светима”. Наводећи многобројна места из Златоустових беседа, владика Филарет доказује да је у његово време Света Литургија трајала око два сата (скупа с проповеђу), па по његовим речима, „не можемо да помислимо да би се служење могло завршити до дванаестог часа у случају да је гласно свештеник читао молитве у време кад се не певају химне” (Златоуст вели, у 17 беседи на Посланицу Јеврејима, „наша богослужења се у већини случајева завршавају средином дана”). Измену у односу према гласном читању свештеничких молитава Гумилевски види у опадању побожности. У прво време, „сви су се присутни припремали за причешћивање Светим Тајнама, када су стајали са чистим мислима, достојним созерцавања тајнодејства. Међутим, како је и једно и друго постало реткост још у доба св. Златоуста, а још већа реткост у доба цара Јустинијана, потреба је наложила да се народу препусти да учествује само у молитвама за своје спасење и благодарним похвалама Бога, али не и у молитвама тајнодејства”.

Протојереј Ливерије Воронов - О тајном читању молитава

Познати теолог Московске Патријаршије 60-их година XX века, протојереј Ливерије Воронов, каже да у Цркви ништа није случајно, па ни читање свештеничких молитава у Евхаристији. Његово истраживање има за циљ да покаже ту „не-случајност”.

Од првих дана Црква Божја је од свеопштег „дарског свештенства” (1. Петр. 2, 5, 9; Откр. 1, 6; 5, 10) издвојила светотајинско свештенство побуђујући осећај „духовне одговорности истраха Божјег према највишој светости Св. Тајни у Цркви”. Са своје стране, лаик - члан лаоса, народа Божјег, свестан да од Бога није позван на вршење Св. Тајни, пребива у смирењу пред свештеницима, рукоположеним да литургишу, дивећи се благодати која им је дата. Мирјанин такође зна да би био тешко кажњен од Бога ако би себи присвојио свештеничку службу, попут Датана и Авирона (Бројеви, XVI, 1-40), које је земља прогутала због побуне против Ароновог свештеног призива. С друге стране, свештеник се сакрушава зато што је свестан своје недостојности да буде у олтару јер, по Златоусту, он „треба да буде чист као да је на небу међу блаженим духовима”. Лаик не завиди епископу и свештенику, јер је њима теже да се спасу него лаику.

У својој књизи о свештенству Св. Златоуст каже да „ако се свештеник задовољава тиме да сам добро живи, а не брине се са усрдношћу за живот/.../ свих оних који су му поверени на старање, заслужиће пакао са свима развраћенима”. Зато побожан мирјанин ни не „завиди” олтарском свештенству. (Тобож - зашто само Он у олтару, а не Ја?) Епископима, свештеницима и ђаконима је теже да се спасу но обичним верницима јер је

њихова одговорност много већа. Лаик нема никакву ПОТРЕБУ да целива Часну Трпезу, узима у руке свештене сасуде, самог себе причешћује; озбиљан хришћанин то би сматрао светогрђем. Уосталом, свакоме су пред очима речи Св. Златоуста, који у 18. проповеди на II посланицу Коринћанима Св. апостола Павла каже: „Између вас и нас влада једнакост, делимо исте драгоцене дарове. Ја немам већи удео, а ви мањи, у Трпези Господњој; ви и ја подједнако у њој учествујемо. И ако сам ја први, то није битно, јер и међу децом најстарији син први пружа руку ка јелу”. Златоусти нас такође подсећа да „у служењу Најстрашнијих Тајни свештенство се моли за народ, али се и народ моли за свештеника, јер речи: „И са духом твојим” немају друго значење. Благодарeње им је исто заједничко, јер не благодари само свештеник, већ и народ у целини”. Ливерије Воронов сматра да је тајно читање свештеничких молитава последица развоја „disciplina arcani” („обичај држања у тајности извесних елемената вере и црквеног уређења, - који се односи на суштину Светих Тајни”, каже руски теолог). Правило да се „ћутањем чува светост Тајни” како вели Св. Василије Велики у свом делу „О Светом Духу” допринело је, по Воронову, „одржавању код верних осећања побожног поштовања пред светотајинским животом Цркве”. Катихумени, од самог почетка, нису смели да присуствују Литургији верних. За време цара Константина и касније, кад су се масе улиле у Цркву, то правило више није могло да се поштује, али и данас се на Св. Служби чује возглас ђакона: „Оглашени, изиђите!”

Disciplina arcani није била никаква криптогностичарска пракса, него је, по Воронову, имала дубок педагошки смисао: „То је била педагошка метода усмерена ка наглашавању побожног Богопоштовања како код катихумена који су били лишени одређених привилегија, тако и код верних који су те привилегије поседовали”, вели он. Зато је и Св. Атанасије Велики, у својој апологији против аријанаца, говорио:

„Пожељно је да не откривамо Свете Тајне незнабошцима, из страха да им се незнабошци у незнању не наругају и да се катихумени не саблазне чињеницом да су ове Тајне познате и незнабошцима”. Ова забрана није била апсолутна, али је поштована и успешно је вршила педагошку функцију. Зато је Црква одобрила тајно читање литургијских молитава као посебан вид „disciplina arcani”. Он би се могао укинути, али би му се морало наћи ПЕДАГОШКИ ЕКВИВАЛЕНТ чији би циљ био „НЕОСПОРНО ПОДИЗАЊЕ НИВОА ДУХОВНОГ ЖИВОТА У ОКРИЉУ ЦРКВЕ” (подвлачење В. Д.) Без тог педагошког еквивалента укидање садашње форме disciplina arcani било би, очито, штетно. У првим вековима (када, уосталом, није било ни храмова, и када се литургијско сабрање обављало на разним местима - од домова до катакомби), евхаристијске молитве читане су гласно.

Но, у доба Св. Цара Константина, граде се велики храмови у којима „сви присутни нису могли добро чути речи молитава које је епископ или свештеник читао“; али ипак, по Воронову, ово није погодило битијну дубину светотајинског живота Цркве. Јер, молитвено МИ Анафоре није само МИ сабраних у једном храму, него МИ свих православних хришћана широм васељене. Борис Сове каже: „Немар народа према Евхаристији нагнао је Свете Оце и литургичаре да пажњу првенствено усредсреде на истицање неопходности побожног поштовања, страха Божјег и трепета пред Св. Даровима, пред којима и анђели скривају лице“ (Овде се, наравно, поставља питање: да ли су Свети Оци своју проповед о Страшним Тајнама засновали на чињеницама које су им се откриле Богом или су то „измислили“ да би паству „довели у ред“). Ми верујемо у ово прво, исто као што верујемо да је Небеска Литургија коју је Св. Јован Богослов видео на небу (Откр. 4, 2; 5, 6; 4, 4; 4, 10; 19, 5-9; 6, 9; 11, 17-18; 5, 13; 8, 1-6, итд.) основа за саздавање земаљске Литургије, док они који мисле „људски, сувише људски“ сматрају да је Јован земаљску литургијску праксу ране Цркве само „пренео“ на небо.)

У тумачењу Литургије Теодор Мопсуестијског, види се да „кад смо у тишини, у великом страхопоштовању, свештеник започиње анафору“; Теодор каже да „свештеник ТИХО чита ове молитве“. И несторијански писац Нарсај сведочи да су после возгласа „Горе имајмо срца“ сви сабрани у тишини, и да се моле у својим срцима да би свештеник („уста Цркве“) разговарао лицем у лице са Богом као пријатељем. У VIII веку Св. Герман Цариградски вели да свештеник „насамо разговара с Богом“ и „тајно пред Богом изговара Свете Тајне“. Монофизитски писац Јаков Едески каже да су у VII веку „Свете Тајне служене иза затворених двери, у тишини и следећи усмено предање“.

Ливерије Воронов сматра (а с тим се и ми потпуно слажемо) да „тајно“ читање свештеничких молитава не значи БЕЗГЛАСНО, МИСЛЕНО читање истих, него ТИХО ИЗГОВАРАЊЕ. Такође, он вели, да би ова пракса могла и да се измени, али, „треба признати да би сваки непромишљен, незрео и некритички покушај успостављања палеохришћанске праксе гласног изговарања евхаристијских молитава, тако да их чују сви присутни у цркви, који не би узимао у обзир прави ниво унутрашњег духовног живота хришћанске заједнице, био ништаван“. Јер, по Воронову, „Црква одређује меру захтева за *disciplinam arcani*, а све у Цркви треба да се чини и благообразно и уредно“ (I Кор. 4, 10), у вези са постојећим нивоом духовног живота хришћана“. Какав је тај духовни ниво, ваљда нам је сасвим јасно. Двеста хиљада абортуса годишње у Србији о томе говоре.

Истраживања Роберта Тафта

У раној Цркви свештеничке молитве биле су изговаране наглас, сматра Роберт Тафт, римокатолички изучавалац православне Литургије.

Од I до IV века ова пракса била је уобичајена. Св. Иринеј Лионски и Свети Кипријан Картагински упозоравали су да јеретици на својим службама произносе непрописне молитве („Да се те молитве нису читале гласно, ко би могао знати КАКО су биле изречене?“ вели Тафт.) Међутим, у древно доба све се читало тако: чак и кад су људи насамо читали, читали су наглас самима себи (Тафт: „Наша савремена пракса читања у себи или тихог читања, па чак и „читања очима“ без гласног изговарања речи, па и без помицања усана, за људе у давнини била је ретка вештина, која је изазивала чуђење кад су се суочавали сњом/.../“)

У антици, и ЛИЧНЕ МОЛИТВЕ НА ХРАМОВНОМ САБРАЊУ читане су гласно. Тако су чинили и Јудеји и пагани и хришћани. Свети Никита Ремезијански (Белопаланачки), у IV веку, у спису „О користи химни“ упозорава своју паству да не мрмљају своје личне молитве на бденију, ометајући тиме чтеца: „Нико не треба да се моли тако гласно да тиме смета ономе ко чита“. Свети Кесарије из Арла (VI век) вели: „Пре свега, љубљени, када приступамо молитви треба да се молимо тихо или ћутке. Ако неко хоће да се моли наглас, може тиме да отме плодове онима који стоје поред њега“.

Зато Тафт каже да смо у великој опасности да изведемо погрешне закључке од који је један тај да су „У ПРОШЛОСТИ МОЛИТВЕ НАМЕРНО ГЛАСНО ЧИТАНЕ ДА БИ ИХ САБРАНИ У ХРАМУ МОГЛИ ЧУТИ“ (подвукао В. Д.) У раној Цркви се скоро нико није бринуо о томе „који део богослужења сабрани могу да чују или виде, и колико могу у њему да учествују, изузев читања псалама, Писма, проповеди и Светог Причешћа“. Гласно читање молитава није било БОГОСЛОВСКИ утемељено, него је то био ОБИЧАЈ заједнички паганима, јудаистима и хришћанима. Уз то, храмови пост-константиновог Истока били су огромни, и без микрофона. Чак и да је свештеник на сав глас изговарао анафору, тешко да би га верни (осим најближих олтару, а то беху деца) могли чути. Молитве су изговаране у погнутом положају, што уопште није погодно за већу чујности.

У исто време, Тафт нас упозорава да „чак и кад људи чују молитве, то још не значи да их разумеју“. Јер, наставља он, „све до савремене епохе већина Хришћана била је неписмена и необразована, говорила је дијалекатском формом језика и имала врло оскудан речник“, због чега је „језик који је коришћен у богослужењу, чак и када је то била књижевна форма њиховог матерњег језика, био сасвим другачијег нивоа од дијалеката којим су говорили, са фондом речи који је превазилазио границе њиховог разумевања“. Па и данас, вели Тафт, „у руској и јелинској Православној

Цркви Литургија се служи на старим формама језика које су изашле из употребе и које људи више не разумеју, тако да нема велике разлике читају ли се молитве гласно или не”.

Тафт тврди да данашњи разлози увођења гласног читања литургијских молитава немају никакве везе с древним разлозима. И то је поштен закључак: не сакривајмо се иза древне праксе, доносећи сопствене одлуке о реформи богослужења.

И, на крају, предлог за литургичаре: писати о томе колико је увођење микрофона у храм допринело богословљу „литургијске обнове” данас?

Рецимо, оглед под насловом „Микрофон, Откривење и Евхаристија”; или „Микрофон, клир и лаос у евхаристијској еклисиологији...” Крајње је време да се проговори о утицају ТЕХНОЛОГИЈЕ на ТЕХНОЛОГИЈУ, и технолошког начина мишљења („знање је моћ”) на савремено богословље.

Истраживање Кирила Квадроне

Амерички православни писац Кирил Квадроне, у свом тексту „Свештенослужитељ: јереј или пастор?” подробно је истражио наводе који се користе да би се доказала „неопходност” гласног читања свештеничких молитава. Он креће од основне тезе модернистичких „обновитеља” Литургије - да је оно што је старије (у смислу древнијег слоја црквеног живота), то је и православноје. У истраживању Квадронеу је помогао јеромонах Григорије, који му је, постављајући основне тезе огледа, писао (упозоравајући га да једна новела цара Јустинијана, који тражи да свештеници наглас читају извесне евхаристијске молитве, није довољна за извођење свеопштих закључака):

„Уважени г. Квадроне,

Независно од специфичног контекста у којем је писао свети Јустинијан и од специфичног питања којима се обратио када је састављао ове редове, унутар Цркве данас постоји озбиљно погрешно мишљење које је постало веома распрострањено, а према којем древни текстови, као што је овај о којем је овде реч, могу бити истакнути као оправдање за „повратак” литургијској пракси каква више није уобичајена у Православљу. Ако је то мотивисало Ваше занимање за ове речи св. Јустинијана, дозволите ми да Вас упозорим на грешке које су у основи оваквог приступа.

Православна Црква је Тело Христово, јединствени богочовечански организам. Њу покреће Свети Дух, и Он, будући савршени Бог, савршено је надахњује док се она органски развија кроз историју. То значи да је садашња пракса Цркве непосредни резултат богонадахнутог сазревања. Према томе, ако се осврнемо на протекли период њене литургијске праксе (при чему је, наравно, увек био очуван њен интегритет и идентитет), у том случају речи

апостола Павла можемо да тумачимо на еклисиолошки начин: „Кад бејаш дете, као дете говорах, као дете мишљах, као дете размишљах, а када сам постао човек одбацио сам што је детињско.” (1. Кор. 13; 11). То не значи да хоћемо да кажемо да је рана Црква на било који начин била инфериорна у односу на Цркву наших дана и нашег времена. Не, нипошто; као што је ваплоћени Христос увек био, јесте и биће савршени Бог и савршени човек – било да је Новорођенче Које лежи у јаслама, Дечак Који проповеда у храму или одрасли ваплоћени Бог Који се враћа на облацима славе - тако и Црква - само Његово Тело - „узроста у човека савршена, у меру раста пуноће Христове” (Еф. 4; 13).

Према томе, литургијски аргументи засновани на претпоставкама да ономе што је древно аутоматски треба дати предност или да је оно више „православно” од онога што је сада присутно, у темељу треба да буду одбачени. Као илустрација за ово може да послужи примање Светих Дарова. У раној Цркви пречисто Тело Христово је, током Светог Причешћа, полагањем непосредно у руке верујућег. Као што знамо, ову праксу је потиснула она која је постала уобичајена: употреба кашичице да би се причестили верујући. Зашто је дошло до ове промене? У својој божанској мудрости, Свети Оци су разумели да су многи нови хришћани недовољно зрели у односу на поштовање Евхаристије.

Многи би узимали Тело Христово и, уместо да га одмах поједу, чували су га за касније, за сујеверну, па чак и богохулну употребу. Зато је са промислитељском опрезношћу одлучено да се Свети Дарови деле на такав начин да приморају верујућег да Светом Причешћу приступи са доличним благочашћем и брижношћу. Према томе, уследила је употреба кашичице.

Као и још неколико литургијских пракси које су некад биле заједничке васцелом Православљу - подизање руку током молитве, размена целива мира, итд. - примање Тела Христовог непосредно у руке Црква сада омогућује једино онима који имају благодат свештенства - јерарсима, свештеницима (презвитерима) и ђаконима. Исто се може применити и на слушање тајних молитава током Литургије. Ако су некад тајне молитве и могли да чују сви верујући, то више није случај. Следећи непогрешиво руковођење свога Духа, Црква је одлучила да је за њена чеда духовно корисније да не чују те молитве. Према томе, сваки покушај да се у савремено Православље поново уведу старе литургијске праксе које су природно изашле из употребе током сазревања Цркве, представља новачење и насиље над самим Предањем./.../“

Квадроне креће од светодионисијевског учења о недодирљивости светиње за непосвећене, то јест од учења о јерархијском путу богопознања, који подразумева да нижи чиновни, послушни вишим, напредују ка Лепоти,

Мудрости и Доброти управо кроз то послушање. Затим нас подсећа на опасност од „револуционарне” клерикализације лаиката, који своје „царско свештенство” хоће да упражњава преузимањем свештеничких „привилегија”. Квадроне нас опомиње да су сестра Мојсијева, Марија, и Арон, брат његов, били строго укорени због љубоморе према Мојсију, нарочито Марија, која је кажњена губом због речи: „Зар је само преко Мојсија говорио Господ? Није ли говорио и преко нас?” (IV Мојс. 12, 2).

Такође, Кореј и његови следбеници, Датон и Авирон, и „иже сњими”, преко две стотине несрећника, устадоше на Мојсија и Арона, позивајући се на своје „царско-свештеничке привилегије” рекавши: „Доста нек вам је; сав овај народ, сви су свети, и међуњима је Господ; зашто се ви подижете над збором Господњим” (IV Мојс. 31-33). Због тога их је прогутала земља. Живе.

И што се новозаветних истина тиче, Квадроне каже да ту не морамо све знати да бисмо били спасени. Наводећи речи Светог Симеона Солунског да се током входа, на вечерњој служби, „свештеник моли у тишини погнуте главе, јер је Богочовек принео Себе на жртву небеском Оцу, и сишавши у ад, избавио нас од тираније ада”, Квадроне нас подсећа да извесне ствари превазилазе речи, да ми никад нећемо моћи да појмимо односе унутар Тројице или тајну Христовог силаска у ад, због чега „тишина понекад говори јасније него речи”. Зато, по њему, „када захтевамо да учествујемо у сваком поједином чину божанствене Литургије, ми онда захтевамо да свештеник буде пастор, Црква позориште, Литургија представа, а Евхаристија пука „трпеза љубави” (агапе) и да при том сами постанемо руковођи своје сопствене судбине, одбацујући љубвеобилни промисао Божји”.

Квадроне се бави претумачивањем појединих ставова ранохришћанских Отаца, за које заговорници гласног читања јерејских молитава кажу да доказују да је то била рана пракса Цркве. Он нас подсећа на чињеницу да, чак и да јесте тако, то не значи да се све мора прихватити: јер, поједини Оци су каткад могли и да греше (рецимо, Црква одбацује учење Св. Григорија Нисијског о апокатастази), а битан је *consensus patrum* (сагласје Отаца). После увида у ставове Светих Јустина Мученика и Дионисија Александријског, Квадроне се осврће на 137. новелу цара Јустинијана, показујући да је он покушавао да успостави нову праксу ГЛАСНОГ ЧИТАЊА СВЕШТЕНИЧКИХ МОЛИТАВА, а не да обнови стару праксу, за коју није ни био сасвим сигуран како изгледа. По Квадронеу, Јустинијан је „реаговао против неверујућих клирика, који ове молитве, будући да нису читане наглас, нису ни на који начин изговарали, па чак их нису ни знали”. С друге стране, од VIII века свуда је општеприхваћено тихо читање анафоре (мада се, из XIX канона Лакодикијског сабора у IV веку, види да су извесне молитве верних чак и тада биле изговаране једном у тајности и два пута наглас). Квадроне

цитира и чувеног западног литургичара Луја Бујеа, који у својој књизи „Евхаристија” тврди да „НЕ ПОСЕДУЈЕМО НИ ЈЕДНУ ЈАСНУ ТВРДЊУ У ВЕЗИ С ОВИМ ПИТАЊЕМ КОЈА ПОТИЧЕ ИЗ ПАТРИСТИЧКОГ ПЕРИОДА”.

Практични разлози за тихо читање свештеничких молитава такође су битни: прво, свештеник се тим молитвама усредсређује на службу коју приноси, у страху и трепету, Господу над војскама; друго, читање ових молитава, поготово у Литургији Св. Василија Великог, веома продужава службу, и људима је чини сложенијом за слушање (јер је „класично” служена Литургија појање и клицање, а не рецитал!). Кирил Квадроне додаје и ово:

Један од главних разлога за тајне молитве јесте мистичка природа богословља. И катафатичко (богословље речи) и апофатичко (богословље молчанија, ћутања) јесу део православног богословља. Будући да је и једно и друго део наше вере, и једно и друго је део наше молитве. Не може се свака истина о Богу појмити умом, па према томе, не можемо ни сваки део Литургије „уграбити” својим ушима.

У нашој Литургији је заклоњено оно што је најдрагоценије и најсветије. Олтар је заклоњен иконостасом, чији је циљ да уједини два дела цркве, светилиште и лађу. Иконостас је нешто што је управо супротно од баријере: далеко од тога да нас одсеца од онога што је иза њега, он нас тајанствено доводи у саму присутност олтара. Свети Дарови су прекривени током Входа. И опет, то је аспект јерархијске природе и мистичког момента нашег богослужења. Оно што ћемо окусити, и оно што ће постати део нас самих, скривено је од наших очију.

Тело монаха је прекривено чак и пред очима епископа и његове сабраће монаха, као што и жена из сличних разлога носи покривало за главу. И монаси и жене су својевољно прихватили живот у послушању.

Из тог разлога су њихова скупочена тела (у случају монаха) и њихове скупочене главе (у случају удатих жена) прекривени. Покривач је, ма како то чудно звучало, свеславни и драгоцени знак њиховог смирења.

Смирени су крунисани, и њихова тела и главе сматрају се скупоченима, због чега морају да буду прекривени.

Слично томе, и неке молитве су заклоњене од наших ушију, због њихове драгоцености пред Богом. И док хор током Анафоре пева, „епископ најпре тајно изговара молитву епиклезе, а онда три пута молитву трећег часа... То су уистину најсвечанији тренуци духовног богослужења међу службама источне Православне Цркве”. Према томе, Анафора (Приношење) се сасвим извесно означава као време када треба бити покривен мистичним ћутањем незнања, како наше чулно опажање чињеница не би ометало умно схватање натчулне истине које изражава божанска Жртва.

Свети Герман Цариградски указује да је сама природа молитве народа различита од природе молитве свештеника. Према томе, чак и ако не помиње непосредно тајну молитву, он у најмању руку показује да су оне сагласне са вером коју је примио од својих претходника. Свети патријарх пише да „преграда испред олтара указује на место молитве: изван ње је место за народ, док је унутрашњост, Светиња над светињама, приступачна само за свештенике”. Он бива још одређенији када, тумачећи Велики вход, пише: „Свештеник са одважношћу приступа престолу благодати Божије и искреног срца и у поуздању вере беседи са Богом. Он више не беседи кроз облак, као што је чинио Мојсеј у шатору, него непокривеног лица созерцава славу Господњу. Он је научен божанском познању Пресвете Тројице и вере и 'лицем у лице' обраћа се Богу, тајанствено објављујући тајне скривене од памтивека и од поколења, али које су нам сада откривене јављањем Сина Божијег... Бог је уистину невидљиво беседио са Мојсејем и Мојсеј са Богом: сада тако и свештеник, стојећи између два херувима у светилишту и клањајући се због страшне и несхватљиве славе и блистања Божијег, и созерцавајући небеску Литургију, он бива посвећен чак и у блистање живототворне Тројице...

Свештеник созерцава и објављује трисвето величање серафимских сила и четвороликих бића. Будући заклоњен херувимима и серафимима који гласно ускликују, он објављује: „Победничку песму певајући...

Говорећи о поклонима и са њима сједињеним молитвама које свештеник твори током Анафоре, свети Герман пише: „Свештеничко служење Божанске Тајне док се приклања показује да он невидљиво беседи само са Богом: јер он созерцава божанско просветљење, он бива озарен блистањем славе лица Божијег...”

На почетку свог коментара на Литургију оглашених, свети Николај Кавасила пише:

„На почетку, свештеник позива народ на молитву, јер је он назначен за ово служење и из тог разлога је постављен испред народа. Он је овде такође и као њихов представник и посредник, тако да његова молитва може да буде веома делотворна... Истовремено, они за које се моли доприносе колико год могу својим врлинским владањем, молитвама, благошћу, правдом и свим осталим зашта знају да је Богу угодно...” Овде видимо начело да не могу сви подједнако делити са свештеником учешће у божанској служби. „Истовремено, док ђакон изговара прозбе а благочастиви народ се моли, сам свештеник се, унутар олтара, у тишини моли за присутне и за тај свети дом...” Када заврши „своју тајну молитву, свештеник онај стих који објашњава изговара наглас, тако да га сви чују, јер је то закључак и славословље; он жели да на тај начин сви верни учествују у његовом похвалном појању, како

би васцела црква узносила хвалу Богу. И заиста, читаво сабрање се уједињује у његовој молитви, јер када он изговара славословље, сви верни одговарају: 'амин' и, изговоривши ову реч, они присвајају све речи јереја”.

Ово још снажније наглашава неубедљивост оних ранијих аргумената којима се тврди да, с обзиром на то да народ изговара „амин”, целокупна свештеникова молитва мора да се чује. И опет, током другог антифона, „свештеник са своје стране изговара молитву за све верујуће који се моле заједно са њим, молећи да сваки од њих добије од Бога оно што је њему лично на корист... и опет... сам крај молитве... изговара наглас”. После Јеванђеља, објашњава св. Николај, „свештеник се још једном моли за самога себе и за присутне, да неосуђено стане пред свету трпезу и да верни који се моле са њим буду удостојени причешћивања Светим Тајнама”.

После Великог входа, „свештеник се темељно припрема, очишћује се молитвома бива спреман за жртво приношење”. Ова молитва је лична, али је она истовремено и једна од оне три поменуте ствари којима он такође „припрема и присутни народ за ову благодат”. Свети Николај потврђује да је истински дионисијевски богослов када, тумачећи завршетак Литургије, пише:

“Након што је жртвовање завршено, са закључним славословљем и након што су свети обреди ваљано одслужени, требало би приметити како свештеник, да тако кажемо, приводи крају своје општење са Богом и постепено силази са тих висина да би беседио са људским родом. Он то чини како доликује свештенику, јер то чини са молитвом, тако да и начин и место његове молитве симболише овај силазак. Као прво, он се унутар олтара лично обраћа Богу и тајно се моли за самога себе. Затим излази из олтара и, стојећи усред збора, гласно изговара, тако да свако може да чује, молитву заједничког мољења за Цркву и за све верујуће”.

Свети Симеон Солунски говори нам о неким тајним молитвама свештенства, које се узносе док хор пева нешто сасвим друго. Он нам каже да тајно кађење пре вечерње и јутрења означава „божанску славу и благодат коју свештенику даје анђео, и да је дом Господњи преиспуњен славом”.

Исто тако, онима који би да кажу да је њихово право да чују тајне молитве, јер је Литургија дело народа и јер смо ми подједнако део ове службе као што су то и свештеници, свети Симеон одговара: „Божанствена и најсветија служба над службама је... издвојена и потиче само од Исуса, и она је задатак свештенства... Она је нешто особито, дело Самога Бога и могу да је врше једино свештеници и нико осим њих”.

Осим тога, није било потребе да им се гласно говори током служби које су одржаване у Солуну, „јер свештеничке молитве Богу помињу ствари о којима појци певају”. То јест, чак и ако су речи (које чита свештеник док поју појци, нап. прев.) другачије, суштина је иста.

Исто тако и данас, свештеник, ђакон, хор, па чак и сабрање верујућих - сви понаособ имају своју улогу у богослужењу. Исти је циљ, али су функције различите. Симфонијски оркестар изгубиће своју лепоту уколико сви буду свирали исту мелодију или ако би сви свирали први део. Потребна су и друга и трећа виолина, као и друга и трећа труба, као што су потребне и прва виолина или прва труба. Чак и труба и бубањ доприносе лепоти као целини. У ствари, прихватањем свога места трубе, бубњеви, чинеле, итд. достижу већу лепоту од оне коју би икад могли да достигну, било сами, било покушавајући да доминирају музичким комадом. На крају, наравно, мора да постоји и један диригент. Само ако сваки верујући испуњава своју улогу, усаглашавање мелодија може да оствари тражени заједнички циљ блиставог извођења класичне композиције или, како је то изразио св. Дионисије, „због те богонадахнуте, јерархијске хармоније, свако је способан да, колико је то њему могуће, буде причастан Ономе, Који је истинска Лепота, Мудрост и Доброта”.

Наш осврт на св. Симеона завршићемо коначним описом значаја тајних молитава као оних које су повезане са јерархијском природом наше Свете Цркве. Он пише:

„После молбе долази прозба и приклањање главе, када сви повијају главе и стоје у тишини, означавајући безгранично страхопоштовање које дугујемо Богу, пројављујући наш положај слугу и потчињеност. Кад свештеник моли Бога, јединог светог Господа Који обитава на висинама Своје славе и све види, Којем смо сви ми потчињени и телом и душом - када проси божански благослов, опроштај наших вољних и невољних грехова и наше овоземаљско и небеско добро, он подиже главу, будући укрепљен од Бога. Свештеник, који се усправља са народом, благодари Богу и пева: „јер Теби приличи да нас милујеш и спасаваш” и даје отпуст”.

На светог праведног Јована Кронштатског, којег злоупотребљавају да би подржали све врсте страшних новотарија, неки се позивају као на заговорника гласног изговарања молитава. Овај човек Божији је, заправо, рекао да „свештеник или епископ многе молитве изговарају за себе; било би много корисније за умове и срца хришћана када би били свесни потпуног текста Литургије”. Он, у ствари, није рекао да би те молитве требало изговарати гласно, него да би за мирјане било добро да знају за шта се они (свештеник или епископ) моле. Наравно, свако је у стању да у било које време прочита, за себе, те молитве Нико то не пориче! Уистину, сам отац Јован је ове молитве изговарао тако, да су биле једва чујне чак и за оне који су се налазили поред њега у олтару. Савремени епископ Грчке цркве, следбеник Светог Предања, Августин Флорински напомиње да тихо изговарање тајне молитве током Малог входа, у којој се помиње анђелско учешће у божанској

Литургији, наглашава чињеницу да је творевина и видљива и невидљива, да анђели служе заједно са људима. Овај јерарх такође саопштава (мада се мора признати да он то не тврди отворено) да је један од разлога за тајне молитве током Анафоре намера да се покаже да се „ова тајна не може објаснити људским језиком. Њу разумеју они који су благословени да верују у Христа”. Тако каже Кирило Квадроне.

Он своје истраживање завршава позивом да, са смирењем, прихватимо место које нам је Бог дао у Цркви - јер се благодат на све излива и сваког очишћује и спасава, по мери његове вере, његовог подвига и покајања.

Сведочанства старих рукописа

Епископ бањалучки Јефрем је, у свом тексту „Свету Литургију очувати и служити неизмјењену”, већ указао да богослужбена упутства древних рукописа Свете Литургије иду у прилог ТИХОГ ЧИТАЊА свештеничких молитава и анафоре на Св. Литургији. У познатом „Кодексу Барерини”, који доноси текст Златоустове Литургије из 8. века, види се да у оквиру анафоре свештеник говори тајно („мистикос”) молитву „Са овим силама”, као и „Да буду (Св. Тајне) причасницима на трезвеност душе...” која се завршава возгласом: „Особито за Пресвету, Пречисту, Преблагословену Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију”. Свештеник тајно (тихо) чита и молитву „Теби поверавамо сав живот свој” и, после Заамвоне молитве, „Благодаримо Ти, невидљиви Царе”...

Рукописни Евхологиј Гротаферате из 10. века, наводи да свештенство тихо (тајно) чита молитву „Нико није достојан од свезаних земаљским похотама”, за време Херумивске песме (исто је и у Златоустовој и Василијевој Литургији). И док помиње, после Богородице, бестелесне силе, у Литургији Златоустовој, свештеник то чини тихо. У Литургији из 14. века, чији је уредитељ Св. Филотеј Цариградски, дугогодишњи игуман светогорске Велике Лавре, пре тога синајски монах (по владики Атанасију, „велики подвижник исихастичког живота, искусни зналац живог литургијског предања и благодатне богослужбене праксе Цркве”), видимо да свештеник тајно чита молитву Малог входа, као и молитву Трисветога. У поретку архијерејске Литургије из 12. века, видимо да епископ за себе чита молитве попут „Опет и много пута”.

У србском служебнику из 13. века (време Св. Саве, Св. Стефана Првовенчаног, Св. Милутина и Драгутина) пише да свештеник молитву антифона чита тајно, као и молитву Малог входа, молитву Херувимске песме. Тако је и у хиландарском служебнику из 14. века (око 1330.); све молитве које се и данас читају тајно, читане су тајно (наравно, и анафора).

Тако је и у србском Служебнику Ћоровића из 14. века (рецимо, за молитву

„Нико није достојан” пише да је свештеник твори за себе (у себи). И први штампани служебник србски, онај Вуковићев из 1554. године, јасно вели да семолитве читају тајно (молитва Малог входа, молитва Херувике, молитве анафоре, итд.)

Дакле, као што су већ истицали учесници наше полемике око Свете Литургије: србско (и руско, бугарско) литургијско предање не зна за другачији начин читања свештеничких молитава и саме анафоре, осим ТИХОГ, са возгласима на прописаном месту. Питајмо Св. Саву како је служио, и Св. Арсенија Сремца, и Св. Саву II, и Св. Јоаникија патријарха, и Светог Василија Острошког, и Св. Јоаникија Девичког, и Св. Пајсија и Авакума, и Св. Николаја Жичког и Јустина Ћелијског - и сви ће рећи: ТИХО. Ваљда би њима Бог открио да у нечему греше. Таквим Литургијама присуствовали су и Св. Стефан Првовенчани, и Св. Драгутин и Милутин, и Св. Стефан Дечански. На таквој Литургији је кнез Лазар „причестио и наредио војску”, да би „све свето и честито било и миломе Богу приступачно”. И Карађорђе је био на таквим Литургијама, и краљ Петар Карађорђевић. Њима није сметало што не чују анафору: живели су побожно, знајући своју меру и границу. Па зар ми треба да преступамо међе својих отаца?

Од искреног одговора на ово и слична питања, зависеће много шта у србској хришћанској будућности”.<<

Дакле, отац Милић је, попут његових ментора, епископа Атанасија и Игњатија, кривотворитељ чињеница литургијске науке, која јасно каже да се свештеничке молитве и анафоре читају тихо од VIII (а не од XIX и XX, како он лаже и полагује). Пошто ће Милић & сопр., ако се не покају, ишчезнути из историје Цркве, сајт „Борба за веру” је решио да му редовно одговара на лажи и преваре, с циљем да га не остави да на миру шири смутњу у народу Божијем.

Зато ћемо у одговору оцу Милићу & сопр. прво оповргнути његово довођење поштовалаца одлука СА Сабора СПЦ у везу са сектама које он помиње, а затим показати на које секташе он & сопр. личе.

Монтанисти

Монтанистичка секта је била групација суманутих људи, који нису само критиковали моралне слабости појединаца у Цркви, него су за себе веровали да су ИЗНАД ЦРКВЕ и њене саборности. Веровали су да су неке безумне жене носиоци Светога Духа, па чак и његове инкарнације. Нису признавали људима могућност покајања. Какве то има везе са православним Србима који траже да се у нашој Цркви поштују одлуке СА Сабора СПЦ о богослужењу?

А што се тиче оштрих речи на рачун нечијих моралних слабости у Цркви, ми их не одобравамо. Јер, Бог ће судити свакоме – и вернику, и свештенику, и епископу. Међутим, свети Божији људи су, кроз историју, често оштро критиковали моралне преступе хришћана, који хришћане лишавају њихове слободе у Господу – пошто онај који чини грех, робује греху. Ми нисмо свети Божији људи, и зато се ничијим моралом не бавимо. Но, Милић & сопр. би и најбоље од Светих Отаца назвали „монтанистима”, јер ево шта су они говорили о стању морала (од народа до владика) у њихово време („У сенци вавилонске куле”, Београд, 2005., стр. 362-369):

>>Први црквени историчар Јевсевије Кесаријски даје нимало ласкаву слику о црквеном животу у периоду између гоњења крајем трећег века: „И ето та пуна слобода је променила стање наших ствари: све је кренуло некако само од себе, почели смо да завидимо једни другима, да засипамо једни друге увредама и само што се не дохватимо оружја; старешине Цркве - да ломе једни о друге копља речи, а мирјани да устају против мирјана; неизрециво лицемерје и притворност дошли су до крајњих граница гнусности. По обичају, Божији суд нас је штедео... Као да смо се лишили сваког разума, нисмо се бринули како да умилостивимо Бога; као безбожници, сматрајући да наши поступци нису предмет бриге и старања, чинили смо зло, а наши тобожњи пастири, одбацивши заповест благочашћа са свим жаром и махнитошћу улазили су у свађе једни с другима, и умножавали само једно: завист, међусобно непријатељство и мржњу, раздоре, претње; тежили су власти исто тако похлепно као што тирани теже тиранији. Тада се, да, тада се испунила реч Јеремијина: „Помрачи Господ у гневу Свом кћер Сиона; сврже с небеса славу Израилља и уништи све бедеме његове” (Уп.: Плач. 2, 1-2)... Све се то доиста испунило у наше дане. Својим смо очима видели како су молитвене домове рушили од врха до самог темеља, а божанствене свете књиге на сред трга предавали огњу; како су се црквени пастири срамно скривали час овде, час тамо, како су их грубо хватали и како су им се ругали непријатељи... Тада, управо тада су многе старешине Цркве храбро претрпеле сурова гоњења; много се може испричати о њиховим подвизима. Хиљаде других, потпуно обузетих кукавичлуком, на први притисак су се лишили свих снага”.

Црква најзад постаје владајућа. Значи ли то да је постала срећнија и духовнија?

Не, ниво свештенства постаје још нижи: Цркви више ништа не прети. Треба отварати мноштво нових парохија, потребан је огроман број нових свештеника. Резултат: многи постају пастири, немајући за то призивање од Бога.

“Не хвалим неред и хаос који је код вас. Сада постоји опасност да и сам

најсветији чин не постане код нас највише исмејаван зато што се старешинство не стиче врлином већ сплеткама... Нема лекара који најпре не би проницао у својства болести... А старешина у Цркви се лако проналази не трудивши се и не припремивши се за чин: тек што је посејан одмах је и порастао попут дивова у басни /има се у виду мит о Титанима/. За један дан ми производимо у свете и тражимо да буду мудри од оних који нису ништа учили и, осим своје самовоље, ништа у себи немају примајући звање... Он мисли да је, стекавши моћ, постао много мудрији - тако мало он себе познаје, до те мере га је власт лишила способности размишљања!”

Један од мотива који су утицали на то да св. Григорије Богослов након дугог трајног одбијања ипак прими свештенство, био је: „Мене је било стид због других, који се, будући да нису били ништа бољи од осталих (ако не и гори), с неумивеним, како се каже, рукама, с нечистим душама прихватају најсветијег посла и, пре него што су постали достојни да приступе свештенству, упадају у светилиште, гурају се и тискају се око свете Трпезе, као да сматрају тај чин не сликом врлине, већ средством за издржавање, не служењем које подлеже одговорности, већ управљањем које не полаже никоме рачуна. И такви људи, сиромашни у благочашћу, јадни у том свом сјају, једва да су многобројнији од оних над којима они владају”.

„Нико нека се не држи далеко (од свештенства): ако је земљорадник, или тесар, или кожар, или ловац, или ковач - нико нека не тражи себи другог вођу, то јест, пастира над собом; боље је да сам влада, то јест, да свештенствује него да се покораваш свом старешини. Нека избаци из руку: ко - велику секиру, ко - дршку плуга, ко - мехове, ко - дрва, ко - клешта, и свако нека дође овамо, те се сви тискајте око божанске Трпезе”.

“Неки долазе (на пастирско служење) непосредно од стола на којем мењају новац, други, спржени сунцем, долазе од плуга, неки од мотике са којом проводе цео дан, неки су оставили кормило брода и војску и још увек миришу на морску воду или су прекривени ожилцима, неки још нису очистили своју кожу од чађи димничара. Још јуче си био... у позоришту међу комедијашима (а шта си радио после позоришта о томе ми је неприлично чак и да говорим), а сада играш потпуно нову комедију. Недавно си био љубитељ коња и подизао прашину према небу, као што неко уздиже молитве и благочастиве мисли, а сада си тако смирен и гледаш тако стидљиво иако се можда потајно поново враћаш претходним обичајима. Јуче си као адвокат продавао право и тумачио законе како си хтео а сада си постао судија, други пророк Данило. Јуче си седео у суду са исуканим мачем и своју судску столицу си претварао у законску разбојничку пећину, јуче си на основу закона оправдавао крађу и насиље, а сада како си кротак и смирен! Тешко је поверовати да је неко тако лако могао променити своју одећу као ти свој

начин живота” (Св. Григорије Богослов). „Ја се нисам занео епископским духом, не наоружавам се заједно с вама да бих се тукао, као што се међу собом туку пси за добачени комад”. „Не бојте се ни лава, ни племенитог леопарда, чак се и страшна змија може натерати у бекство. Само је једно страшно, верујте - лоши епископи! Не дрхтите пред висинама чина. Јер многи поседују чин, али немају сви благодат”.

И на крају: „Питаш како стоје наше ствари? Крајње рђаво... Цркве су без пастира; добро пропада, зло надвладава; треба пловити ноћу, а нигде нема светлости које показују пут, Христос спава”. Последњу реченицу треба довести у везу са Еванђељем од Луке (в.: Лк. 8,23). /.../

“Лав, гуја, и змија великодушнији су и кроткији у поређењу са рђавим епископима који су препуни гордости и који немају искре љубави. Погледај га, и кроз овчију кожу ћеш угледати вука; ако пак није вук нека ме у то увери не речима, већ делом; ја не ценим учење које је у супротности са животом... Пастири су према слабима као лавови, а пре јакима као пси, који свуда забадају свој нос и пужу чешће пред вратима људи утицајних, неголи пред вратима људи мудрих. Један од њих се хвали својим племенитим пореклом, други беседничким даром, трећи богатством, четврти својим везама, а они који не могу да се похвале ничим сличним хвале се пороцима” (св. Григорије Богослов)./.../

Свети Григорије из Нисе посећује неког епископа Еладија: „Поздравивши Еладија и постојавши мало у очекивању неће ли ме позвати да седнем, пошто ништа од тога није уследило, ја сам, окренувши се, мало сео на један од удаљених степеника очекујући неће ли он рећи нешто пријатељски, човекољубиво, или барем, неће ли показати нешто од тога макар погледом. Али све је било супротно нашим очекивањима... Прошло је доста времена у тишини као усред дубоке ноћи... Ово ћутање ми је изгледало слично животу у аду... То што се онда догодило стварно ми се чинило као ад када сам размишљао каквих смо добрих обичаја били наследници од отаца наших и шта ће рећи о нама потомци...”

“Када би била велика благодат међу зидовима јерусалимским грех не би улазио у оне који тамо живе. А сада нема врсте прљавштине за којом они не би посезали: имају и лукавство, и прелјубу, и крађу, и идолослужење, и тровање, и завист, и убиство; код њих је нарочито уобичајено зло ове последње врсте тако да нигде нема такве спремности на убиство као у овим местима; саплеменици попут звери траже крв једни других ради гнусног користољубља”.

“У свету више нема светости, удаљила се од нас истина; некада је барем име мира било свима на уснама, а сада не само што више немамо мира, него није од њега остало чак ни само име”.

“Колико се већ догодило погубних бродолома у Цркви због неискуства старешина! Ко ће избројати све несреће које су се догодиле на наше очи, несреће које се не би догодиле да су старешине Цркве имале иоле искуства у управљању.”/.../

“Оци наши су све до смрти чували уздржаност и неграмзивост, а ми само ширимо стомак и новчанике” - говорио је авва Атанасије.

У виђењу старац види душу новопрестављеног монаха у огњеном језеру до грла и јадикује: „Нисам ли те ради ове муке молио, чедо, да се побринеш за своју душу?” Овај му одврати: „Захваљујем Богу, оче мој, што ми је барем глава слободна од мука. По твојим молитвама стојим изнад главе епископа”.

“И оно што је рекао наш Господ, корећи фарисеје, примењујем на вас, данашње лицемере. Не везујемо ли и ми тешка и за ношење незгодна бремена и не стављамо ли их на рамена људи, а сами ни прстом нећемо да их дотакнемо? Не чинимо ли ми сва своја дела тако да нас људи виде? Не волимо ли увек да седамо у зачелја на трпезама и скуповима, а оне који нам овакву част не указују одвећ ревносно не чинимо ли смртним непријатељима? Нисмо ли узели кључ знања и не затварамо ли њиме Царство Небеско пред људима уместо да и сами уђемо и другима дамо да уђу? Не пролазимо ли ми море и копно да бисмо обратили барем једнога, а када се то догоди од њега правимо сина геене који је два пут гори од нас? Нисмо ли слепи вођи који цеде комарца а гутају камилу? Не перемо ли споља чаше и зделе, а изнутра су пуне грабљивости, похлепе и неуздржања? Не градимо ли надгробне споменике и не украшавамо ли ћивоте апостола, а сами смо слични њиховим убицама? „ каже Св. Максим Исповедник.<<

Свети Оци нису били монтанисти, али, очито, јесу били хришћански моралисти.

Донатисти и новацијани

Нико од ревнитеља православне вере у СПЦ не тражи ничије „поновно крштење”, нити било коме прети батинама (Мада, било је и батина у историји Србије: Карађорђе је ударио двадесет пет батина грчком митрополиту Леонтију, фанариоти, јер је шуровао с Турцима, док су се Срби против њих борили. Али, пошто ми данас немамо Карађорђа, остаје нам борба речима и аргументима).

Новацијански раскол настао је зато што је 251. године у Риму, уместо свештеника Новацијана, изабран за римског епископа Корнилије. Тада је Новацијан нашао тројицу владика који су га хиротонисали за архиепископа, па је он тек онда почео да проповеда морал и врлину. Тако су настали КАТАРИ. Сличан случај смо недавно имали и у српској Цркви – када је епископ захумско-херцеговачки Григорије почео да се бори за „лустрацију” у СПЦ

зато што га нису изабрали за патријарха, иако је млад и перспективан, а и министар вера у Влади Србије га је подржао (Српски медији, попут листова „Данас”, „Блиц” и ТВ Б92). Епископ + фудбалер + кошаркаш је скупио још неке млађане владике, који су га подржали у лустраторском заносу. Међутим, кад му је митрополит Амфилохије рекао: „Но, но!” епископ Григорије се одрекао свог моралног ригоризма, јер је схватио да би могао да остане без ципова, тврдошких винограда и пара за сређивање зуба у најбољим стоматолошким установама. С обзиром да потиче из сиромашног планинског села, он се у ту фазу не би враћао. Али, манимо се Григоријевог морала! Нисмо ми новацијани!

Манихејство

Манихејци су били секта гностичког типа, који су веровали да је њихов учитељ Манес инкарнација Духа Светог. Презирали су материју, као дело злих сила, и борили се, на болестан начин, против свега телесног. Они су учили о подједнакој сили божанског и демонског, које се стално узајамно боре. Били су под утицајем персијског зороастризма. Какве то везе има са ревнитељима православне вере?

Што се појма борбе тиче, борбе Бога, анђела и људи против сатане и демона (који су некад били анђели, али су отпали због НЕСАБОРНОСТИ И ГОРДОСТИ), она се толико пута помиње у Светом Писму да је отац Милић заиста слепи вођ слепима кад то не види. Цела Књига над књигама је пуна борбе. Израил под борбом улази у Земљу обећану, а Мојсије и Исус Навин су вођи у рату. Судије Сампсон и Гедеон су велики ратници, као и богоотац Давид. Свети Макавеји ратују против издајника из свог народа приклоњених Антиоху Епифану. А Христос вели да није донео МИР, НЕГО МАЧ – ДУХОВНИ – јер Св. ап. Павле каже да више не ратујемо против људи, него против духова злобе у поднебесју. У Цркви постоје чак и СВЕТИ РАТНИЦИ. Наравно да стварање света није исход борбе добра и зла, него дело љубави Божије – али, од пада сатаниног до Другог Христовог доласка „свијет је овај тирјан тирјанину, а камоли души благородној” (Његош). Хипи теологија оца Милића & сопр. хоће да умртви свест и савест људи који не желе да се са злом у себи о око себе мире.

Нико од ревнитеља Христових не чека Антихриста, него се борбом против његових претеча труди да свом народу и свету помогне да се што више људи обрати Христу. Какве везе имају амерички филмови попут „Апокалипсе данас” са православним учењем Светих Отаца о апокалипси? Филм „Апокалипса данас” је толико психопатски (скоро као „Кад јагањци утихну”) да га 99% православних ревнитеља није ни чуло, а камоли гледало такав филм (за разлику од оца Милића & сопр., који себе сматрају

„интелектуалцима”, зар не?). Апокалипса говори о Новом Јерусалиму, али њему претходи антихристова страшна борба против Невесте Јагњетове. „Маран ата!” се изговара у свету пуном бола и патње. Зар се отац Милић, после Јасеновца, Аушвица, ГУЛАГ-а и Хирошиме осећа пријатно? Чини му се да је све у реду? Нека му буде, што рекао узор оца Милића, бивши епископ Атанасије. Христос у 24. глави Еванђеља по Матеју говори о УЖАСИМА, последњих дана, и каже: НЕ БОЈТЕ СЕ! Ми се не плашимо, знајући ко ће победити на крају!

Православно учење о последњим данима човечанства нема никакве везе с Холивудом, који снима лажи да би преварено човечанство прихватило антихриста. Ми верујемо Светима: Козми Етолском, Нилу Мироточивом, Серафиму Саровском, Јовану Кронштатском, Николају Жичком. Ако им Милић & сопр. не верују, то је њихов проблем. Али, Свето Писмо каже да неверовање неверних не укида веровање верних.

Гностицизам

Гностичарски езотерици су управо отац Милић & сопр. „Они знају” што СА Сабор „не зна”: каква је била ранохришћанска Литургија, и да је Јован Зизјулас директан наследник Светог Игњатија Богоносца (а између – празнина, као у главама оних који верују учено недоученом Милићу Драговићу). Они су прави ГНОСТИЦИ: кад им епископ Игњатије каже да је ИСПОВЕСТ ПСИХОЛОГИЗАМ, и да се треба причешћивати на сваком евхаристијском сабрању, они захваљујући тој поуци знају више и од Светог Саве и св. Николаја Велимировића и Св. Јустина Поповића. Оче Милићу, нема никакве „ТАЈНЕ ИЗДАЈЕ” СПЦ: она је ЈАВНА. Иринеј Буловић и Игњатије Мидић не крију да паписте сматрају Црквом, и то „сестринском”. Епископ бачки се моли с папистима редовно, и бискупе дочекује као православне епископе, по узору на оца му духовног Вартоломеја I Истамбулског. А после долазе Милић & сопр. и твде да све то није истина. Па то је, бре, за Бранислава Нушића, који у „Аутобиографији” прича да је глумац чича Илија Станојевић затекао своју жену у прелјуби, због чега је побегао од куће. Жена му ускоро шаље писмо: „Илија, врати се кући! То што си видео – није истина”.

Оче Милићу, ти & сопр. сте елитисти, који презирете обичне људе, који немају ваш (и ваших узора) теолошки ниво – типичан пример је теолог – плувач, склон вешању сваког ко му не „импонује” – „Гаса”, како га Ви & сопр. зовете. Ви себе сматрате да сте изнад одлука СА Сабора СПЦ о богослужењу. А нисте! Ни ти, ни „Гаса”, ни „Васа”, ни „Јанко” ни „Марко”. Нико! Нико! Нико!

Етнофилетизам

Православно ревновање нема никакве везе са идолопоклонством нацији. Наше схватање нације исказао је Свети Николај Жички у свом делу „Национализам Светог Саве”. Говорио је о њему и у делу „Национална Црква, али не и национална вера”. Али, најлепште је све то исказао у тексту „Шта је то српски национализам?” који доносимо у целини да се зна за шта ревују православни ревноатељи:

>>То је рам у коме је икона Христова.

То је дом у коме је Христос домаћин.

То је брак у коме је Христос благословитељ.

То је село и Град у коме је Христос начелник.

То је држава у којој је Христос цар.

То је уметност у којој је Христос чаробност.

То је школа у којој је Христос учитељ.

То је Црква у којој је Христос првосвештеник.

То је борба у којој је Христос војсковођа.

То је страдање у коме је Христос Главни страдалник.

То је мрак у, коме је Христос једина свећа.

То је устанак против неправде са барјаком Христовим.

То је победа са певањем: Христос воскрес.

То је весеље Где анђели Христови са људима играју.

То је ткиво историје србског народа коме је основа Христос,

Апотека свеци, светитељке, јунаци и мученици Христови.

То је молитва до последње сузе и последње капи зноја.

То је срећа у самоћи, срећа у браку, срећа у друштву,

Срећа у побратимству, срећа у колиби и на престолу.

Ето због чега је речено да је тешко бити Србин.

А то је речено комшијама србским и, издајницима србским,

Којима је национализам рам у који они стављају другу слику,

Коју им противници Христови гурну у руке<<

Што се тиче осуде „јереси етнофилетизма”, то је у XIX веку Цариградска патријаршија осудила Бугаре кад су хтели да обнове своју аутокефалију, и да бирају свој народни епископат. Фанар је Бугарима аутокефалију признао тек после II светског рата. Дакле, етнофилетизам јесте јерес ако народ себе ставља изнад Бога; али, није јерес ако фанариоти неког прогласе етнофилетистом, иако је он само православни аутокефалиста.

Но, наши читаоци свакако знају шта је главни циљ „домаћих фанариота” –а то је да Српску Цркву потчине Фанару. На том послу највише раде Милићеви узор – Иринеј Буловић и Игњатије Мидић. О тој работи под-робно је писао новинар Милослав Рајковић, а ми ћемо цитирати овом

приликом само један део из његовог текста „Чија је православна дијаспора”, који је објавио часопис „Св. кнез Лазар” у броју 19 од 1995. године:

>>Колико је реална бојазан да 'други Рим увелико корача стопама несрећног првог Рима'? Је ли православни папа заиста на помолу? Које је потребан другоразредни папа на Босфору? Чему заједничарење у молитви цариградског и римског првиепископа? Приносимо ли то нашу праву веру у Богочовека Христа и једну цркву Христову као жртву јереси екуменизма („дијалог љубави” без дијалога истине), идолима западне плутолатрије? Чеге новог данас има у давно осуђеним новотаријама Цариграда?

Ова хулна питања множе се у последње време као апокалиптичке сенке у „у дому Божијему, који је црква Бога живог, ступ и тврђа истине”? Ремете канонски поредак међу православнима, нарочито од Треће припремне конференције за Свети и Велики сабор, одржане у Православном центру Цариградске патријаршије у Шамбезију (Швајцарска), од 7. до 13. новембра 1993. године<<

О Косову и светосављу

Свештеник Милић је јасно рекао ко је и шта је нагваждањем о Косову, - њему је свеједно у чијим је рукама Косово (тобож, ми смо грешни, па су нам Косово отели). Ми јесмо грешни, али не пред НАТО – ом и Шиптарима – него пред Богом. И наши стари су лили крв за Косово, па га се ми никад нећемо одрећи, шта год о томе мислили Милић & сопр., слуге Фанара. (чује се да цариградски човек, архиепископ Албаније, Атастасије Јанулатос, баца око на српске светиње на Косову – да их стави под своју црквену јурисдикцију. Но, време ће показати!) Косове је Србија, оче Милићу, без обзира на твоје & сопр. моралистичке жваке (за простаке који у теби & сопр. виде свезналице и мудраце).

Наравно да Свети Сава није правио своју веру. Али, он је створио српску АУТОКЕФАЛНУ Цркву, и уместо грчких владика поставио Србе. И кад је правио Законоправило, изабрао је из византијских прописа оно што одговара нама, Србима. А шта је светосавље, сазнајемо из текста Владимира Димитријевића: „Шта је, у ствари, Светосавље?” („Двери српске, 4/2004):

>> Светосавље није никакав етнофилетизам, како тврде „активни грађани” црквомрсци, него србски одговор на позив Бога Живога и Истинитога, Који, по Васкрсењу, Својим апостолима каже: „Идите и научите све народе, крстећи их у Име Оца и Сина и Светога Духа, и учећи их да држе све што сам вам заповедио” (Мт. 28,19-20). У предговору за књигу Светог Јустина Ћелијског, „Светосавље као философија живота”, Свети Николај Жички вели: „Светосавље није друго до Православно Хришћанство српског стила и искуства, изражено у богоугодним личностима, првенствено у Светом

Сави Немањином. Овај термин „Светосавље” потекао је у наше време од млађих студената београдског богословског факултета, и већ је ушао у општу употребу код Срба.”

Професор Богословског факултета СПЦ, Теодор Титов, Рус, који је у часопису „Светосавље”, што су га издавали студенти Богословског факултета СПЦ (3-4-5/1934), написао први програмски чланак на ову тему, забележио је, између осталог, и следеће: „Свечовечанска Савина идеологија није била никако пансловенски филетизам. Свети Сава је био одушевљени панпра-вославац. /.../ Више година свог просветитељског рада у Србији провео је у путовањима за Грчку, Свету Земљу, Египат и Бугарску. Главни је циљ ових путовања био чување, снажење и одржавање најближих односа и по мо-гућности чак јединства између различитих помесних православних цркава/.../ Само и једино светосавље је могло да спасе и очува српско племе за време његовог многовековног ропства, које је дошло као последица косовске катастрофе.”

Чувени србски филозоф и теолог, др Димитрије Најдановић, који је такође много урадио на тумачењу светосавља, вели: „Наша Црква исповеда једну, свету, саборну и апостолску цркву. Никад никоме није пало на памет да исповеда некакву „светосавску” цркву. /.../ Ниједан Србин није од памтјевака до данас венчан у име Светога Саве него Свете Тројице. Нити причешћен пресветим и пречистим телом Светога Саве, него Господа и Спаса Исуса Христа. Једном речи, ниједна света тајна није обављена у име Светога Саве /.../ Најмање је Светоме Сави падало на ум „светосавље”. Он је био васцео православац превасходно светогорског православља”. Свети Јустин Ћелијски, са своје стране, у „Светосављу као философији живота”, јасно вели: „Кад се наша народна душа први пут устумарала на раскрсници између два света, Свети Сава ју је одлучно повео путем Богочовека Христа. До њега, она је била слепа; кроз њега, она је прогледала и први пут угледала вечну Истину и вечни смисао живота. Од смртног, он је душу нашу окренуо Бесмртном, од временог - Вечном, од човечјег Богочовечном”. А Свети Николај Жички у свом предавању „Национализам Светог Саве” истиче: „/.../Сава није постао интернационалист, него жарки еванђелски националист. И касније као старац он није дао да се до његова срца дохвати шовинизам или искључивост према другим народима, ближим и даљним, него је пружао своју помоћ сваком народу Божјем на земљи где год је долазио и где год је могао. Тај неискључиви и широки дух поште и љубави према свим народима наследио је српски народ од свог светитеља и одржао га је на висини и у части кроз дуге светосавске векове”.

После свега, долази Мирко Ћорђевић који у свом галиматијасу под насловом „Недефинисано светосавље” („Данас”, 17-19. март 2000.) пише

како је Стефан Првовенчани отерао своју жену Јевдокију „као шугаво псето”, како је Свети Сава „ћирило-методијејевску традицију замењивао идеолошки функционизованим хришћанством у служби државног култа”, како су „карловчани” (Руска Загранична Црква) творци светосавља, који су величали Хитлера и у „ЗАПАДУ ГЛЕДАЛИ СНАГУ КОЈА СЕ ЈЕДИНО БАВИ НАРКОТИЦИМА” (sic!), како је Свети Николај Жички светосавље дефинисао тоталитарном идеологијом „евроазијства”, при чему је хвалио Хитлера, и, на крају, „ако је хришћанство у средњем веку - па и хришћанство Светог Саве и могло бити нека врста државне идеологије, оно то данас, у модерно структурираном друштву, не може бити”.

Једном речју, светосавље је недефинисано само у глави Мирка Ђорђевића и њему сличних. Великани Духа, попут Светих Јустина и Николаја, знали су о чему говоре и шта пишу.<<

Римокатолицизам и протестантизам

Народна борба против безакоња оних који су се од Цркве одметнули није се, оче Милићу, појавила с протестантизмом! Напротив! Народ се у Византији одлучно борио за своју веру, нарочито у доба иконоборства или када је цар Михаил Палеолог склопио Лионску унију с папом у 13. веку. Народ се борио против унијата у доба Св. Марка Ефеског, који се, усталом, у својој борби и ослањао на свештенство и народ, јер су епископи пристали на унију с папом. Свети Гермоген, патријарх московски, позвао је народ у смутно доба да устане против пољских окупатора Русије – не као пуки противник туђина, него као борац против окупатора – јеретика. И Св. Николај Жички се с народом борио против Конкордата с Ватиканом. Сва историја Цркве пуна је народне борбе за веру. Оно што ревнитељи православне вере међу Србима бране од замке протестантизма је њихово неповерење у себе, али поверење у СА Сабор СПЦ, чије одлуке су за нас руководне. Што се тиче језуитизма, највећи језуитски лажљивци су отац Милић & сопр.; спремни су на све, само да не изврше одлуке СА Сабора СПЦ. Ево њихових метода: почев од називања православних верника „вехабијама”, преко доношења аката којим се наређује служење Литургије у складу с одлуком Сабора, уз усмену инструкцију да се писмено наређење не слуша, до коришћења полиције против верног народа. Па зашто отац Милић & сопр. не чине добро на добар начин, по савету Светог Симеона Новог Богослова? Зашто ратују против СА Сабора СПЦ, залажући се за „литургијску обнову”?

Нико од верног народа који је устао у заштиту саборских одлука није прекидао Литургије. То чини отац Милић Драговић, када не служи како заповеда СА Сабор СПЦ, Типик и Службеник. Кад год се ДЕРЕ тамо где

пише да треба да молитве чита тихо – он ПРЕКИДА ЛИТУРГИЈУ. Кад год се окреће Западу, а не Истоку, док чита заамвону молитву – он прекида Литургију. Кад год не затвара Царске двери где Типик то налаже – он ПРЕКИДА Литургију.

Строгу организацију, уз вршење тајних налога епископа – новотараца, имају управо свештеници који не поштују саборске одлуке. Видело се то по координисаној „лустраторској” акцији владике Григорија и новотараца, на чију је страну одмах стао Б92 и остали НАТО медији.

У којим је отац Милић текстовима прочитао да православни ревнитељи сматрају да се спасење не постиже „благодатно-подвижничким животом него римокатоличким индулгенцијама” у борби за веру? То је лаж недостојна чак и хохштаплера, који у туђа уста ставља оно што други никад није рекао. Слично оцу Милићу ради и BIG BOSS – Атанасије, који вади туђе речи из контекста и њима маше као мотком за млађење глогиња. Што се тиче херојства у борби за веру, Св. Марко Ефески је јасно рекао: „Ако немам шта друго да донесем пред Бога, онда да донесем православну веру!” То не значи да се Свети Марко није подвизавао, него да је борба за веру ПОДВИГ НАД ПОДВИЗИМА.

О канонима

Отац Милић лаже о томе да православни ревнитељи сматрају каноне „окамењенима”. Јер, да су они окамењени, новотарци би одавно били „камењени” помоћу канона који говоре о томе да је Сабор изнад појединих епископа и свештеника. Напротив, ревнитељи се боре за покајање оних који, непослушношћу Сабору, изазивају РАСКОЈ у СПЦ. Канони нису доношени да би се незаконници на њих позивали кад праве хаос у Цркви, него да би у Цркви владао ред и поредак. Уосталом, ево кратког прегледа канона Васељенских Сабора у интерпретацији архиепископа Аверкија Таушева, (Архиепископ Аверкије Џорданвилски, Света ревност, Православна мисионарска школа при храму св. Александра Невског, Београд, 1998.год., стр. 52-57, и 62,63.):

>>Осим догматских одређења вере, готово сви Васељенски сабори оставили су иза себе ткз. каноне, или канонска правила по којима је обавезна да се руководи како сва црквена јерархија, тако и појединачни верни у свом личном и црквеном животу.

Први Васељенски Сабор у Nikeји из 325. године оставио нам је 20 правила, од којих:

Прво правило забрањује да се у клир примају лица која су сама себе кастрирала;

Друго правило забрањује да се новокрштени рукополажу у свештене чинове;

Треће правило забрањује свештенику да у кући има жену која му није блиска рођака;

Четврто правило каже да епископа треба да постављају епископи дате области и да то треба да потврди митрополит;

Пето правило забрањује епископу да прима у општање лица која су одлучна од стране другог епископа и наређује да се два пута годишње сазивају сабори епископа;

Шесто правило потврђује вишу власт неких епископа над другим епископима и забрањује постављање епископа без одобрења митрополита и општег избор;

Седмо правило уздиже Јерусалимског епископа на степен митрополита;

Осмо правило регулише присједињење јеретика Сркви и забрањује постојање два епископа у једном граду;

Девето правило забрањује примање порочних лица у свештенички чин;

Десето правило заповеда свргавање палих са свештеничког чина;

Једанаесто правило говори о начину покајања оних који су одступили од вере;

Дванаесто правило говори такође о начину покајања друге врсте палих;

Тринаесто правило заповеда да се сваки самртник мора припустити Светим Тајнама;

Четрнаесто правило установљава начин покајања за оглашене који су отпали од вере;

Петнаесто правило забрањује епископима и клирицама да својевољно прелазе из града у град;

Шеснаесто правило прописује да се не примају у општење они клирици који се самовољно удаље из сопствене цркве;

Седамнаесто правило забрањује клирицима да узимају камату (лихва-рење);

Осамнаесто правило забрањује ђаконима да дају Свете Тајне презвитерима, да се причешћују пре епископа и седе међу презвитерима;

Деветнаесто правило говори о „павлијанцима”, де они, ако се обрате, морају да буду поново крштени, а клирици поново рукоположени;

Двадесето правило забрањује преклањање колена недељом и у дане Педесетице;

Други Васељенски Сабор у Константинопољу из 381. године оставио је иза себе свега свега седам правила:

Прво правило потврђује Символ Вере састављен на Првом Васељенском сабору и анатемисе све јереси;

Друго правило забрањује епископима да простиру своју власт изван граница своје области и да се мешају у ствари туђе епархије, а такође и установљава пет црквених области на Истоку;

Треће правило даје Константинопољском епископу првенство части после Римског епископа;

Четврто правило осуђује Максима Киника и нереди које је он направио;

Пето правило прима оне који исповедају једно Божанство Оца и Сина и Светог Духа;

Шесто правило. налаже да се оптужбе против црквених управитеља не примају без истраживања;

Седмо правило указује на поступак примања покајних јеретика.

Трећи Васељенски Сабор у Ефесу из 431. године оставио је осам правила:

Прво, друго, треће, четврто, пето и шесто правило тичу се одлучења од Цркве Несторија и његових присталица;

Седмо правило забрањује састављање било каквог новог Символа Вере;

Осмо правилозабрањује епископу да простире своју власт на другу епархију, која раније и испрва није била под његовом руком, те ослобађа кипарске епископе од подчињености антиохијском патријарху.

Четврти Васељенски Сабор, сазван у Халкидону 451. године, оставио је за собом 30 правила:

Прво правило потврђује да је неопходно да се држи све што је било установљено на предходним саборима;

Друго правило прети свргавањем за симонију, тј. Постављање у црквене чинове за новац;

Треће правило забрањује епископима, клирицима и монасима да се занимају световним стварима за плату;

Четврто правило забрањује монасима да воде неуредан живот;

Пето правило потврђује забрану епископима и клирицима да прелазе из града у град;

Шесто правило забрањује рукополагање клирика без назначења за одређен храм;

Седмо п. под претњом анатеме забрањује клирицима и монасима да ступају у војничку службу или у световни чин;

Осмо правило наређује клирицима да пребивају под влашћу епископа одређеног града;

Девето правило забрањује клирицима да се суде на световним судовима;

Десето правило забрањује клирику да истовремено буде у две цркве;

Једанаесто правило говори о писмима која се убогим издају за пут;

Дванаесто правило забрањује епископима да се у црквеним стварима обраћају грађанским властима;

13. правило забрањује клирицима да служе у туђој епархији без писма препоруке од свог епископа;
14. правило забрањује чтечевима и појцима да ступају у брак са иноверним женама;
15. правило говори о постављању ђакониса;
16. правило забрањује монасима и девственицима да ступају у брак;
17. правило одређује тачне границе епархије;
18. правило забрањује прављење завере против епископа или саслужитеља;
19. правило. понавља обавезу сазивања епископског сабора два пута годишње;
20. правило понавља забрану клирицима да прелазе у другу цркву;
21. правило забрањује примање тужбе против епископа просто и без истраживања;
22. правило забрањује клирицима да разграбљују епископове ствари после његове смрти;
23. правило забрањује клирицима и монасима да без потврде епископа долазе у Константинопољ и бораве у њему;
24. правило забрањује да се манастири претварају у световна обиталишта;
25. правило забрањује да епископске катедре остају упражњене више од три месеца;
26. правило наређује епископима да црквеном имовином управљају уз помоћ економа;
27. правило забрањује отмицу жена ради брака;
28. правило одређује круг судске и административне делатности Константинопољског патријарха и изједначује га са Римским папом;
29. правило забрањује спуштање епископа у чин презвитера;
30. правило говори о египатским епископима.

Пети Васељенски сабор у Константинопољу из 553. године и Шести Васељенски сабор у Константинопољу из 680. године нису оставили правила иза себе, него је уместо тога 691. године сазван „Трулски” сабор, који се понекад назива и „Пето-Шести”, који је надокнадио оно што је пропуштено и саставио укупно 102 правила. Од правила тога сабора нарочито су важна следећа:

Тридесет шесто правило, које поново говори о равноправности Константинопољске и Римске патријаршијске катедре и уопште указује на јерархијски поредак патријаршијских катедре; Осмо правило које наређује митрополиту да сваке године сазива сабор епископа; 23, 13 и 48 правило регулишу питања везана за брак свештенослужитеља; 33 правило осуђује

јерменски обичај да се у клир примају само лица која потичу из свештеничких породица; 64 и 70 правило забрањују верном хришћанину и жени да јавно поучавају у храму за време богослужења; 80 правило прети одлучењем ономе ко три недеље дана не дође у храм на богослужење; 54. правило забрањује ступање у брак блиским сродницима; 53. правило озакоњује духовно српдство кумова на крштењу и таквима забрањује ступање у брак; 72. правило забрањује брак са јеретиком; 73. правило забрањује да се животворни Крст Господњи изображава на земљи како не би био гажен; 75. правило захтева смерно појање у храмовима; 74. и 76. правило. забрањују да се у храмовима и црквеним портама приређују гозбе и да ту постоје крчме или да се врши продаја; 77. правило забрањује не само свештенослужитељима и монасима, него и сваком врном хришћанину да се у јавним купатилима купа заједно са женом; 83. правило забрањује давање причешћа телима умрлих; 86. правило наређује да се одлуче од Цркве они коју држе блуднице; 90. правило понавља забрану прекљањања колена у недељне дане ради слављења Васкрсења Христовог; 91. правило наређује да се одлуче од Цркве они који од стране плод из утробе; 100. правило подвргава одлучењу оне који шире порнографију; 102. правило говори о епитимијама за оне који се кају.

Седми Васељенски сабор у Nikeји из 787. године издао је 22 правила, од којих су најважнија :

Треће, које забрањује избор чиновника световне власти у свештенички чин; Четврто и Пето правило којима се забрањује симонија; Шесто понавља захтев за сазивање сабора епископа најмање једном годишње и забрањује митрополитима да траже од епископа који долазе на сабор да им ишта дају; Десето понавља забрану клирицима да остављају своје парохије и заузимају светске дужности; Једанаесто понавља захтев да у свакој цркви и манастиру постоји економ; Дванаесто заповеда епископу и игуману да се старају о свим црквеним стварима и да њима располажу, али да ништа не смеју за сами себе да присвајају, под претњом прогона; 15, 16, 18 и 22 правило свештенослужитељима и монасима забрањује користољубље, раскош и близак однос са лицима женског пола; 20. правило забрањује стварање „двојних манастира” у којима би жене жувеле заједно са мушкарцима, као и блиске односе монаха и монахиња; 21. забрањује монаху или монахињи да остављају свој манастир и одлазе у други без дозволе игумана.

Васељенски сабори су за вечна времена обавили огроман посао за целу Цркву Христову. И догматска одређења вере тих сабора и њихове канонске одредбе које регулишу целокупно административно уређење Цркве и прописе за лични живот свештенослужитеља и верних хришћана треба да остају постојана и ненарушава у Цркви, о чему морају да се старају њени

чувати - епископи, који због на својој хиротонији и дају страшну заклетву-свечано обећање: „обећавам да ћу чувати и поштовати каноне светих Апостола, седам Васељенских сабора, Благочестивих Помесних сабора и правила светих Отаца; све што су они примили, примам и ја; и све које су они одбацили, одбацујем и ја”.

Само по себи је јасно да догматска одређења вере уопште не могу да буду подвргнута никаквим изменама, док од канонских правила могу да буду измењена само она која су била издата с обзиром на неке спољашње околности ондашњег живота, и као таква немају никакав апсолутан значај. Све што проистиче из захтева верско-моралног учења Еванђеља и аскетског устројства живота хришћана из првих векова хришћанства никако не може да буде замењено. Оно што су установили Васељенски сабори, то је- глас самог Духа Светог Који живи у Цркви, по обећању Господа Исуса Христа које је дао ученицима Својим на Тајној Вечери: Ја ћу умолити Оца, и даће вам другог Утешитеља да пребива са вама вавек (Јн. 14,16).

Ето у чему је велики значај Васељенских сабора за нас, хришћане, ако нисмо изгубили осећање своје припадности Цркви- том мистично-благодатном Телу Христовом!<<

Шта је овде погрешно и „окамењено”? Ми, додуше, не живимо и не радимо како канони налажу – али, зато нам и јесте овако.

Најзад се свештеник Милић Драговић потајно разоткрио: он напада правоверне ревнитеље зато што кажу да је САБОР ИЗНАД ЕПИСКОПА, и каже да је то „прихватање римокатоличке еклисиологије, која је сада од једне институције – папе, пренесена на другу –Сабор. Тиме јасно показује да су тобожњи „обновитељи Литургије” прави паписти – њима су важнији „Таса” и Игњатије од пуноте Светосавске Цркве Христове. Ревнитељи не кажу да је САБОР ИЗНАД ЦРКВЕ, оче Милићу: то ти можеш да причаш свом типичару Пауновићу & сопр. Нама, писменима, не можеш. Или – можеш, али ти не вреди. Ми кажемо: Сабор је изнад појединачног епископа, свештеника, верника. Изнад „Тасе”, Игњатија Мидића и Пауновића. Ви, господо, сами и усамљени, несаторни и горди – НИСТЕ ЦРКВА! То је јасно свима, осим вама. Додуше, лажју и преваром можда ћете приграбити власт у СПЦ као земаљској установи. Али, и тада ћете бити узурпатори, а не Црква. Јер, да сте Црква, слушали бисте Сабор СПЦ.

Духоборство

Духоборци не могу бити православни ревнитељи, него су то они који не поштују одлуке СА Сабора СПЦ, па се служе свим врстама подлости да би

се домогли саборске већине, и себе прогласили за духоносце. А што се тиче ауторитета духовника који живе по Богу, они се СА Сабору СПЦ не противе, него његове одлуке испуњавају.

Дух Свети се не стиче служењем онима за које Милић & сопр. верује да су духоносци („Гаса”, еп. Игњатије & сопр.). Дух Свети се стиче љубављу, смирењем и оданошћу Цркви, коју Милић & сопр. цепају својом самовољом и мњењима по палом разуму. Прави ревнитељ не мисли да брани Цркву, него хоће да ОСТАНЕ у Цркви знајући да Црква брани њега. А прави ревнитељи не хајкају Цркву (нашу Мајку и Добротворку), него хајкају вукове у јагњећој кожи – праћкама речи и аргумената. На крају, вукови (Милић & сопр.) сами збаце јагњећу кожу, и покажу шта хоће: уништење САБОРНОСТИ у име микропапизма својих омиљених владика, потчињавање СПЦ Фанару, разградњу Литургије и самовољно гажење Светих Канона. Хвала оцу Милићу што нам је то показао.

„БОРБА ЗА ВЕРУ” НАСТАВЉА ХАЈКУ! ВУЦИ У ЈАГЊЕЋОЈ КОЖИ, ДРЖИТЕ СЕ!

О Милићевом „кратком закључку”

Каква памет, такав и закључак.

Кратак, свакако.

„Борба за веру” и ревнитељи саборности моле и преклињу све који се боре – боримо се „За веру једанпут предану светима” (Јуд.1,3), али ПО РАЗУМУ. Браћо и сестре, научисмо се нечему од оца Милића & комп. Они би заиста желели да сви правоверни Срби оду у „старокалендарце”, па да се они башкаре по Српској Цркви и уживају што су нас својим скандалима отерали! Али, тај филм неће гледати! Јер, наш узор, Свети Јустин Ћелијски, никад није напустио Српску Цркву, иако је имао оштрих речи против појединих поступака архијереја СПЦ.

Ево како је Свети авва Јустин писао СА Сабору СПЦ о екуменизму и другим проблемима Православља (Отац Јустин, „Сетве и жетве”, манастир Ћелије, 2008. стр. 632 -646):

>>... 1. Једна и Једина Света Васељенска (καθολική=саборна) и Апостолска Црква Христова на небу и на земљи, јединствено небоземно Богочовечанско Тело, јесте Православна Црква Христова. Тако су нас непогрешиво научили и тако нам свеукупно предали: сви Свети Апостоли, Свети Оци, Свети Мученици, Свети Исповедници, Свети Новомученици, и сви Свети Васељенски и Помесни Сабори, а тако верује и сав Православни народ у васељени. Тако је веровао и тако нам предао Свети Сава Српски, равноапостолни Отац и бесмртни Патријарх Цркве наше. Подсећам само на његов светоотачки говор на Сабору у Жичи, када је Епископима, својим наследницима изложио и предао православну веру, Православну Цркву, њено Свето Предање, њене Саборе, њене Догмате, њене Каноне, сав њен Богочовечански Домострој, овим речима:

„Примамо све Свете Саборе по Божјој благодати, који су се сабирали у свако време и место ради објављивања Благочешћа (=Православља, праве вере, побожности) И еванђелског живота, које прима Васељенска - Православна - Црква. Којих се пак одрекоше они Свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше, анатемисаше они, анатемисемо и ми. Јер многе јереси у разна времена и лета измисли ђаво и посеја у васељени многи кукољ зловерја кроз незаконе началнике јереси, који ђаволу служе, с циљем разорења и смућења праве вере, - које ми проклињемо и са њима оне који су измислили зле заповести, и гнушамо се сваке нечастиве јереси, а стремимо ка сваком Благочешћу (=правој вери, побожности) којему нас уче

благословене слуге Божје: Пророци, Апостоли и Свети Оци, као што и сам Господ наш Исус Христос Син Божји рече”. - То „духовно учење”, то јест: вера Православна, продужује Свети Сава, „није игра нити безумље мисли човечијих, него света вера проповедана, на којој бише основане све свете истине о Христу Исусу Господу нашем, о коме Пророци Светим Духом Божјим прорекоше, Апостоли научише, Мученици исповедише, и сви Свети очуваше, и преподобни Оци беспрекорно сачуваше, као на несецивом крајеугаоном Камену Цркве - Христу основану” (Живот Св. Саве од Доментијана).

Ето, ту свету веру Православну, ту свету Цркву Православну, о којој тако апостолски одлучно и светоотачки богомудро говори Свети Сава, почели су данас да издају многи православни Патријарси и Епископи и Пастири, а наследници Светога Саве, не само не предузимају ништа против тога, него чак и сарађују, и подржавају, и учествују у, авај! тешко је и рећи: разрушењу Цркве Божје, Стуба и Тврђаве Истине (1. Тим. 3,15). Те једине Свевредности рода човечјег у свима световима. Због тога узбуђене православне савести, обраћене Светим Оцима, и Светоме Сави, жеравично питају из савремене ужарене вавилонске пећи, и чекају ваш одговор о томе на делу.

Пре свега неизбежно је питање које мучи сваког савесног православца: Зашто је Београдска Патријаршија (никада нећу рећи: Српска Православна Црква) под Патријархом Германом ступила у јеретичко удружење, звано „Екуменски савет цркава”, које сачињавају неких 233 јереси? И још: Зашто се Патријарх Православне Српске Цркве примио председништва над тих 233 јереси? - Запрепашћена, рањена, ударена посред срца, православна савест вапије до неба, до изнад неба: О ужаса над ужасима! О стида над сваким стидом! Наследник Светих Апостола и Светих Отаца и Светога Саве - председник саборишта, у коме се на безброј начина одриче и сам догмат о Светој Тројици, па догмат о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви, па догмат о Богочовеку Господу Исусу, о Његовом Васкрсењу, о Његовој Пресветој Богомајци, о Св(етој) Евхаристији, о Светим Иконама, о Јерархији, итд. итд. итд.

Ево и другог питања из савремене ужарене вавилонске пећи: Шта сте учинили, Богом постављени стројитељи Цркве Христове, за заштиту Светог Православља од самоубилачке површности и издајнички неозбиљне делатности Цариградског Патријарха Атинагоре, који својим неопапистичким понашањем у речима и делима ево већ више од једне деценије саблажњава православне савести, одриче јединствену и свеспасоносну истинитост Православне Цркве и вере, признаје римске и друге јереси за равноправне са Истином, признаје римског Понтифекса-Максимуса са свом његовом демонски противцрквеном гордошћу, вратоломно ужурбано и површно

припрема, по угледу на Ватикан, некакав свој такозвани „Велики Свеправославни Сабор”, не са основном еванђелском и свето-предањском темом спасења човека и света, него са чисто схоластичко-протестантском тематиком; и то припрема га у вавилонској кули савременог анархистичког и нихилистичког света, а без учешћа стварних православних исповедника, носиоца Православне вере, теологије, предања, црквености? И још многе друге безумне ствари папистички осино ради у име Васељенског Православља, које данас не може слободно да заузме свој правилан став.

А наши најодговорнији црквени фактори, светосавски стражари Православља, да ли су се обазрели, и послушали, и видели какве реакције на све те његове душегубне игре са вером и Црквом бивају од стране православних широм света: Епископа, правих православних теолога, монаха, народа православног, а особито Светогорских самопрегорних подвижника? - Али, ни то још није све. Равнодушност наше светосавске Јерархије иде још даље, иако апокалиптичка неман и с друге стране удара на свету веру Православну. Шта је наша Јерархија учинила после јудинске одлуке Московске Патријаршије о интекомјунијуму с римокатолицима, донетој 16./29. децембра 1969. године насупрот свим Светим Догматима и Канонима Православне Цркве? Том нечувеном у историји Православне Цркве и њеног догматског Предања одлуком у заједничарењу у Светим Тајнама са јавним јеретицима васцело Богочовечанско тело Православља је дубоко рањено, сви Оци и Сабори поругани, Догмати и Канони Цркве погажени, Предање одбачено, Истина презрена, Црква Христова - Невеста Чиста поваљана у отровну каљугу јеретика. А ми, шта смо ми као Црква на све то учинили и шта предузели? Ништа. Не односе ли се с тога и на нас речи Св. Григорија Богослова: „Ћутањем се издаје Бог” и Црква Божја (*Migne patrologia graeca t. 35, col. 1112*).

Ако икада, у овом судбоносном случају, наши Епископи Богом постављени и првенствено позвани да чувају веру, дужни су били неизоставно заузети светоотачки исповеднички став одбране Православља од оних који њиме тргују и воде политику под паролом лажно назване „љубави” - јер постоји и лажно названа љубав, као што постоји и „лажно названи гносис” - знање, разум: 1.Тим. 6,20. Нажалост, они нису тако поступили. Напротив, они и сами учествују, неки речима, неки делима и црквеним актима, а неки пасивним ставом у скрнављењу Истине и продаји јеретицима светиња Цркве Божије. Нису ли и они, следујући одлуци те исте Московске Патријаршије о признању тајне брака извршене од стране римокатоличког свештеника, и то исто играње са Светим Тајнама и благодаћу одлуком својом потврдили на седници Архијерејског Сабора пре неку годину? Нису ли још, насупрот изричитим Канонима Светих Апостола и Светих Отаца -Апост(олски) 45. и

64. Канон; Лаодикијски 32., 33., 34. и 37. Канон, молили се заједно са јеретичким великодостојницима и њихове „благослове” примили по храмовима београдским кад су им они долазили у „братске посете”, или по њиховим зборницама кад су ишли њима? Нису ли неки наши богослови и професори, ваљда из незнања, проповедали и проповедају не Богочовечанско, саборно, истински икуменско Православље, него „екуменизам” протестантског синкретизма и еклектизма, у коме од вере Отаца нема ни трага, већ сам бесплодни европски хуманизам и бесомучни европски антропоцентризам?

Ово кратко навођење само неких од суштинских проблема Цркве Христове, могло би бити далеко опширније благодарећи одговорности, или, боље рећи неодговорности неких наших најодговорнијих црквених људи. Но и ово до сад речено, довољно показује да они нису на путу Светих Отаца, не поштују Свете Саборе, него газе Свете Догмате и Свете Каноне, идући за лажним духовима противним Духу Божјем, Духу Христовом, Који Цркву Православну руководи и упућује на сваку истину (Јн.16,13). „О! како ме жалости, - да речем и ја са Светим Василијем Великим, - то што се напуштају Канони Светих Отаца и руши се тачност (ακρίβεια) црквена; и бојим се да ће таква равнодушност постепено довести до потпуног хаоса у стварима Цркве” (Канон 89. св. Василија). При овоме сетимо се страшних речи Пророка Божјег: „Проклет био ко немарно ради дело Господње” (Јерем. 48, 10). А ми то чинимо, и горе од тога. Зато је неопходније и од најнеопходнијег: да сви навијемо срца своја непрекидном молитвом и покајањем ка Господу, да по великој свемилости Својој не сручи на нас проклетства с неба са њиховим страхотама.

Немојмо се изговарати сентименталним и празним фразама о „времену”, о „духу времена”, или о „духу екуменизма” који влада у свету, или о „дијалогу љубави” који тобож загрева срца наших савременика насупрот досадашњим „вековима мржње”, или другим сличним лицемерним фразама. Такав став је површан, и неистинит, и игнорантски, и лажан. Лажан је, јер уместо „љубави Истине” (2. Сол. 2, 10), уместо „истиновања у љубави” (Еф. 4,15), уместо љубави ка Истини Богочовечанској, протагонисти споменутих штурих фраза „ходе као незнабошци у празности ума свога” (Еф.4,17) и даве се у мртвом мору европског лакомисленог човекопоклонства и човекоугађања. Резултат је тога? Не просвећивање заблуделих ван Цркве јеретика, и повратак ка „вери Истине” (2. Сол. 2,13), већ општа индиферентност у вери и бљутави синкретизам. Тај став је и игнорантски и дрзак, јер одриче да су у прошлим вековима живота и рада Православне Цркве живели и делали Светитељи Божји, препуни љубави Божје и истинског човекољубља, те или оптужују Оце - Светитеље Божје, да су живели у мржњи, или себе сама истиче да има, тобож, већу љубав од Светитеља Божјих. Међутим

светоотачко, и од Апостола наслеђено мерило љубави према људима и односа према јеретицима, потпуно је Богочовечанско, и богонадахнуто је изражено у следећим речима Св. Максима Исповедника: „Ја не желим да се јеретици муче, нити се радујем њиховом злу, Боже сачувај! него се већма радујем и заједнички веселим њиховом обраћењу. Јер шта може вернима бити милије него да виде да се растурена чеда Божја саберу у једно (Јн. 11,52). Ја нисам толико помахнитао да саветујем да се немилост цени више него човеко-љубље. Напротив, саветујем да треба са пажњом и искуством чинити и творити добро свима људима, и свима бити све како је коме потребно. Притом, једино желим и саветујем да јеретицима као јеретицима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања, него ту треба бити оштар и непомирљив. Јер ја не називам љубављу него човекомржњом и опадањем од божанске љубави кад неко потпомаже јеретичку заблуду, на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде” (PG t.91, 465).

Нееванђелски је, душегубно је такође, изговарати се сличним понашањем других равнодушних Патријараха и Епископа данас. Јер, по речима Св. Отаца, нерад и немар и свако уопште грешење, особито о веру, ма колико имало саучесника, не постаје од тога мањом грешком. Немарност и равнодушност, незнање или издајство других никада не може бити изговор за Епископе - Апостолске наследнике у Цркви Христовој, постављене зато да чувају Истиниту веру и Цркву, којом се једино може спасти народ Божји и ући у Царство Божје. Знајмо и у сну и на јави да, по богомудрим и апостолским речима Посланице Источних Патријараха: „сам црквени народ јесте чувар православне вере и предања” (Посланица 1848. год., §17). Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње Епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји. У мутним и мртвим водама „екуменизма”, у које су неки од њих загазили, ретко се ко од православних одржао а да не почне тонати у јереси неправославља и злославља. Но знајмо за сва времена и на сву вечност: нико не може остати у Цркви Христовој Православној не држећи се благочестивог богочовечански саборног пута Светих Отаца и Исповедника Православља. Сетимо се еванђелског правила Светог Григорија Паламе, изреченог у писму Патријарху Антиохијском Игњатију 1345. године, када је овај одступио од православног учења: „Они који су од Цркве Христове, они су и од Истине; а они који нису од Истине, не припадају ни Цркви Христовој... Јер ми смо научили да Хришћанство меримо не по лицима, већ по истини и по тачности вере, (Συγγράμματα т. II, Солун 1966, стр.627). Ово, вековима испробано и свестрано потврђено православно правило Св. Григорија Паламе, јесте свагдашње правило Цркве Православне

и Исповедника православних и народа Божјег православног од Светих Апостола до данас, па ће благодаћу Божјом и силом Божјом бити и од данас до века.

2. Али, авај! Одговорношћу наших Пастира црквених, тај исти православни народ Божји у нашој Цркви подељен је и поцепан. Никада у васцелој историји својој Српска Црква није доживљавала тако страхотну трагедију као данас са два душегубна раскола, створена за време патријарховања и епископствовања садашњег нашег епископата. И душу раздире питање: а наш епископат шта је учинио да их отклони да не дође до њих, шта чини да их нестане, те да поцепана риза Христова у Српској Цркви поново буде уцељена и народ Божји измирен и сједињен? Уместо црквеног мирења за једне и црквених канонских лековитих санкција за друге, он је прибегаво самооправдању и сваљивању кривице на друге. А кроза све то врши се страшни покољ српских душа на радост непријатеља Божјих и наших.

Раскол у Српској Цркви? Гле смрт и пакао иду за овим расколом, и халапљиво прождиру српске душе. О, да гозбе демонске, гозбе антихристовске! по први пут приређене у хиљадугодишњој историји Српскога народа. Цинички су погажени Свети Догмати и Свети Канони Православне Цркве. О, греха, који се, по светим речима Светог Златоуста, ни мученичком крвљу опрати не може. „Ништа тако”, вели Свети Златоусти Учитель васељене, „не разгневује Бога као цепање Цркве... Ни крв Мучеништва не може изгладити такав грех” (РО 4.62,85). Кроз раскол натуткане су на Српски народ све апокалиптичке христорборске звери. „Поцрне сунце и небо” над кукавним родом Српским. О, да невиђеног покоља српских душа, нарочито у Америци где се због раскола Срби: и свађају, и бију, а често и крв проливају.

3. „Богу се треба већма покоравати него људима” (ДАп. 5,29). То је душа, то срце Православне Цркве; то њено Еванђеље, њено Свееванђеље. Она тиме живи, и ради тога живи. У томе је њена бесмртност и вечност; у томе њена непролазна свевредност. Покоравати се Богу већма него људима, — то је њено начело над начелима, светиња над светињама, мерило над мери лима.

То Свееванђеље је суштина свих Светих Догмата и свих Светих Канона Православне Цркве. Ту се не смеју, по цену свих цена, од стране Цркве чинити никакви уступци никаквим људима, никаквим властима, никаквим режимима, нити правити компромиси ни са људима ни са демонима.

„Покоравати се Богу већма него људима”, - то је устав Православне Цркве, њен вечни и неизменљиви Устав - Свеустав, њен вечни и неизменљиви Став - Свестав. То и први одговор њен првим гонитељима Цркве (ДАп.5,17-42); а то њен одговор и свима гонитељима њеним кроза све векове, до Страшнога Суда. За Цркву је Бог увек на првом месту, а човек, а људи

увек на другом месту. Људима се треба покоравати све док нису против Бога или Његовог закона. Но чим иступе против Бога или Његовог закона, Црква тада мора остајати уз Бога, и Његов закон и вољу отстојавати еванђелским средствима. Не ради ли тако, зар је Црква? и представници Цркве, не раде ли тако, зар су апостолски представници Цркве? Правдати се при томе такозваном црквеном икономијом није друго до прикривено издавати Бога и Цркву. Таква икономија је просто напросто - издајство Цркве Христове.

Власт је у начелу од Бога: и хијерархија вредности и хијерархија поретка је од Бога. Зато се у начелу треба покоравати власти као регулатору и као одржаваоцу тог богоданог и божанског поретка у свету. Иначе се пада и запада у безвлашће, у анархију.

Властима се треба покоравати све док одражавају божански поредак у свету, док су „слуге Божје”, и као слуге Божје. Покоравати се властима зато што као слуге Божје носе мач којим кажњавају зло а штите добро. Покоравати се властима зато што су слуге Божје „страх злим делима”, а не добрим. Но када су власти страх добрим делима, када власти гоне Божје добро, и Највеће Добро и Сведобро овога света - Господа Христа, и тиме Његову Цркву, онда је света и неизоставна дужност Цркве: светим еванђелским сред-ствима одстојавати Господа Христа, Богочовека, и слободу којом нас Он ослободи (Гал.5,1). Никада се хришћанин не сме већма покоравати људима него Богу, нарочито људима који су против Бога истинога и против Његовог Еванђеља.

Такво је еванђелско, апостолско, светомученичко, светоотачко, православно учење о природи и вредности власти. Такво је свето и непогрешиво учење Православне Цркве Христове о томе, такво од почетка до сада, и од сада па кроз све векове векова. Сведоци тога? - Сви Свети Апостоли, сви Свети Оци, сви Свети Мученици и Новомученици. Сви су ови Светитељи живо оваплоћење и бесмртно оличење пресветога Свееванђеља Православне Цркве: „Богу се треба већма покоравати него људима”. Сваки се од њих свом душом, свим срцем, свом снагом, свим умом држао тог божанског Свееванђеља. И зато су сви и били мучени, злостављани и убијани од богоборачких властодржаца кроз векове.

А ми? Ми очигледно газимо ово Пресвето Свееванђеље. Наш садашњи епископат и не следи у томе Свете Оце, и на тај начин губи не само себе и своју душу, него и душе свих нас свега народа Божјег. Заклањамо ли се за другу заповест Спасовог Свееванђеља: „Подајте ћесарево ћесару, и Божије Богу” (Мт.22,21), да би оправдали своје пагубно човекоугодништво, доказ је да ову заповест нисмо апостолски и светоотачки ни схватили ни разумели ни богочовечански у животу применили.

„Цару цареву - Богу Божије”: То је еванђелска коегзистенција Цркве и

државе, одређена и прописана самим безгрешним и свезнајућим Господом и Спаситељем Христом. Зато за Цркву неизменљиво и вечито обавезна. Цару: харач, новац, на њему лик царев (Мт.22,19-21). А Богу? - и душу и тело: јер на души и у души лик Божји, и на телу и у телу преко душе, јер тело живи боголиком душом и носилац је боголике душе. Све што је битно у човеку, и у души и у телу, све је Божје, и људи нису своји, већ увек и по свему творевина Божја и имовина Божја (1. Кор. 6,19-20). Да, да, да: и душа и тело припадају Богу: - вечности, вечном животу: =Вечној Истини, Вечној Правди, Вечном Разуму, Вечном Смислу. Стога се Божје не сме жртвовати ради царевог. Првенство и ту увек припада Богу.

У Богочовеку и Његовом делу и телу - Цркви: Бог увек на првом месту, а човек на другом; увек се све решава Богом, а не човеком. То је Васељенске Цркве и свевредност и свемерило. Зато се сваком проблему Цркве приступа: „са страхом Божјим, вером и љубављу”. Црква је Богочовечански организам, па онда организација. Она - тело Богочовека: зато се у њој све мора прво гледати и видети и мерити Богом, па човеком; и онда човеком из Богочовека. Никада само човеком, никада „по човеку”. Стога: увек, увек, увек: „Богу се треба већма покоравати него човеку, него људима”. Када је то у питању, онда се и Првоврховном Апостолу Петру - „у очи противстаје” (Гал.2, 11-14). Ту је у вечно неизменљивој важности богонадахнуто апостолско начело и метод делања Цркве: „Нађе за добро Дух Свети и ми” (ДАп.15,28): прво Дух Свети па ми: ми иза Духа Светог и у Духу Светом и са Духом Светим. Увек вођени и руковођени духоносним Апостолима и духоносним Оцима.

„Богу Божје - цару цареву”: - то је еванђелски принцип коегзистенције = сапостојања између Цркве и државе. Јасно је: Црква мора у сваком режиму, па и у безбожничком, наћи свој *modus vivendi* (=начин живљења): али увек у духу и границама еванђелског принципа коегзистенције: „Богу Божије, цару цареву”. Не мешати се у унутрашње ствари Цркве: не дирати њене вечне и свете еванђелске дужности и права. Или сапостојање Цркве и државе, или страдање Цркве од гонитеља, који одричу и гоне Бога и што је Божје, а намећи анти Бога и анти Божје. А све то под врховном контролом Свееванђеља: „Богу се већма покоравати него људима”. Ако тога нема, онда Цркви као једини еванђелски то *modus vivendi* остаје: страдати за Господа Христа, трпети, злопатити се, и тако се борити за основна права вере и савести и душе. А гонитељима апостолски одговорити: „Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога” (ДАп.4,19)? Увек заувек ми заједно са свима богоносним Апостолима, и свима Светим Мученицима, и свима Светим Исповедницима, и свима Светим Оцима неустрашиво исповедамо и громогласно проповедамо вечно Свееванђеље Богочовека

Господа Христа и Његовог Богочовечанског Тела - Цркве: „Богу се треба већма покоравати него ли људима”.

Преосвећени Оци, зашто смо постали зеџји род? Где је слобода којом нас Господ Христос ослободи? (Гал.5,1): слобода од греха, слобода од смрти, слобода од зла, слобода и од самог творца зла - ђавола. Та Господом Христом ми смо јачи од свакога греха, од сваке смрти, од свакога зла, и од сваког ђавола. Горе имајмо срца! „Вера је наша победа која победи свет” (1.Јн. 5,3): и све у свету. А када је вером нашом Васкрсли Господ с нама, онда су с нама и све божанске силе Његове: с нама је свепобедна вера Његова, и љубав Његова, и благодат Његова, и све силе и врлине Његове. А када је Он - Бог с нама, ко ће на нас? Ко ће нас раставити од љубави Божје? невоља ли или туга? или гоњење? или глад? или голоотиња? или страх? Или мач? Но у свему томе ми побеђујемо Оним Који нас је заволео. Јамачно знам да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње, ни будуће, ни висина, ни дубина, ни друга каква твар не може нас раздвојити од љубави Божје, која је у Христу Исусу Господу нашем (Рм.8,31-39).

Сведоци су тога сви Светитељи Божји, од првог до последњег. Да споменемо само неколико њих. Ево као првог Светог Василија Великог, Епископа, Учителја васељене, неустрашивог Исповедника.

На претње одузимањем имовине, прогонством и смрћу од стране царског намесника Модеста, Св. Василије Велики одговара: „Не можеш одузети имање од онога који ништа нема, осим ако су ти потребне моје вете хаљине и оно мало књига, што представља све моје имање. А прогонства се не плашим,... јер је сва земља Господња, на којој сам ја дошљак и пролазник. Мучења се такође не плашим..., јер смрт ће ме само брже приближити Богу, за Којег живим и Којему служим”. На чуђење царског намесника да му „нико до сад није са таквом смелошћу одговарао”, Св. Василије додаје: „Није ти се, ваљда, још десило да се сретнеш са Епископом. Знај, намесниче, ми у свему осталоме понашамо се смирено и кротко, али када неко хоће да нам узме Бога и правду Његову, ми тада не гледамо ни на кога”. Најзад Модест рече: „Размисли до сутра, јер ћу те предати на погубљење”. - Свети Василије одговори: „Ја ћу и сутра бити исти, но желим да и ти останеш при својој речи” (код Св. Григорија Богослова, PG t. 36, col.5601).

Неустрашиви исповедник Истине, Учителј васељене, Свети Јован Златоуст говори изасланицима царице Евдоксије: „Нека се љути царица колико хоће, но ја нећу престати да говорим истину. Јер боље ми је да разгневујем људе него Бога; и кад бих људима угађао, ја не бих био слуга Христов” (Галдо).

Многострадални Исповедник Православља, Свети Максим благовести: „Ја не могу жалостити Бога ћутањем о ономе што је Бог заповедио да

говорим и исповедам... Радо пристајем на све што ми цар нареди, ако то није противно Богу, и не шкоди вечном спасењу душе” (PG t.90, col.124 и 161).

Сунчани светилник Православља, Свети Јован Дамаскин громогласи: „Не припада царевима да постављају законе Цркви. Јер шта вели Божански Апостол: „Бог постави у Цркви прво Апостоле, друго Пророке, треће Пастире и Учитеље на усавршавање Цркве” (1. Кор.12,28), а није рекао и царе... Нама нису реч Божју проповедали цареви, него Апостоли и Пророци, Пастири и Учитељи... Царевима припада старање о цивилним стварима, а црквене ствари и поредак припадају Пастирима и Учитељима. Иначе ће, браћо, бити по среди разбојничка узурпација... Ми те, царе, слушамо у житејским стварима, у порезама и дажбинама и трговини, у ономе над чим ти имаш власт, а у стварима црквеног поретка ми имамо Пастире, који су нам говорили реч Божју и који су донели црквене законе и поредак. Нећемо да померамо вечне границе које су поставили Оци наши, него ћемо се држати Предања као што смо примили. Јер ако здање Цркве почнемо и у нечем малом рушити, онда ћемо постепено и све срушити” (PG1.94, col.1297).

Богозрочно сунце Православне Истине, херувимски ревнитељ Православне Вере, пресвето око Цркве, Свети Симеон Нови Богослов, игуман, у присуству многих великаша говори у очи своје надлежном епископу, патријарху Цариградском, који га је невина послао у прогонство и гони га подмукло и лукаво: „Пристани да нас учиш сагласно Светом Писму, следећи ранијим Светим Оцима, и ми ћемо те примити као равног Апостолима, и бићемо земља и прах под твојим светим ногама; и да будемо гажени тобом, сматраћемо то за посвећење, за хиротонију. И не само то, него ћемо твоја наређења испуњавати до смрти. Али ако ти нећеш да нас учиш тако како би нас побудио да се покоравамо твојим наредбама,...у том случају ми не можемо ништа друго рећи до оно што и ученици Христови: Већма се треба покоравати Богу него људима (Дап.5,29)“ (Βίος Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου од Никите Ститата, изд. Roma 1928).

Такав је став, такав пут, таква Истина Православне Цркве Христове од Светих Апостола до данас, и од данас па све до завршетка света земаљског. На рачун тог става, тог пута, те Истине, не смеју се правити ни уступци, ни компромиси, ни одступања. И то ни од кога, па ни од самог Васељенског Сабора, ако би се састао.

4. Горећи и сагоревајући у пожару споменутих проблема, ми уствари горимо у пожару богоодступништва. На свима странама народ Божји Светосавски, сагорева до пепела у пожару нашег богоодступништва. О, колико је данас стотина хиљада у светосавском роду Српском некрштених, невенчаних, неопојаних! А ми? Шта ми чинимо да тај и такав невиђени помор Српских душа зауставимо? Погребни лелек пролама наше савести, и ми из

срца светосавског свебола питамо: откуда све то у нас? Отуда што смо напустили апостолски пут Светих Отаца. И наша је дужност, наша православна сведужност, да себе исповедимо кроз света уста Светог Максима Исповедника: „Тешко нама несрећницима, јер напустисмо пут Светих Отаца и зато смо пусти од сваког дела духовног” (PG t.90, col.932). Ову свету исповест изрекао је Свети Исповедник у седмом веку, у време прогона Православне вере и Цркве од стране јеретика и ћесара, премда је сам Свети Максим најверније следио пут Светих Отаца. А ми? Будимо искрени и до краја доследни апостолско-светоотачкој логици и савести и мисли, и еванђелски верно поставимо дијагнозу наших многобројних болести:

У својој хиљадугодишњој историји Српска Православна Црква није никада била тежи болесник него што је данас; болесник на самртничком одру, у агонијском ропцу. Треба га одмах најхитније лечити. А лекар - свелекар постоји; лек - свелек постоји. То је Богочовечански пут Светих Апостола и Светих Отаца; а за њима и са њима Светих Српских Богоугодника, са Светим Савом на челу. Без овог лека - свелека, сви остали лекови су беспомоћни фластери.

Какав помор коси душе наше дечице, и наше омладине без православне наставе. Какве духовне смрти пустоше наш православни народ који није просвећен православно и светоотачки. О својој вери Православној и животу и путу светоотачком он скоро ништа не зна, те стога тако лако и постаје плен разноврсних сектаната, који се све више и несметано шире по земљи Светога Саве. Жалосно је такође што наши богослови, и они у богословијама и они на факултету, не знају светоотачки пут у вери и у животу, у црквеној делатности и црквеној организацији, у православној Догматици и Етици, у православној Еклесиологији, у православном литургијском и духовном животу; једном речју: у свима областима Богочовечанског православног црквеног бића и постојања, православне аксиологије и критериологије. А како би та јадна деца и могла знати тај православни, апостолско-светоотачки пут, када га се ми пастири црквени не држимо, то се од нас не могу њему ни научити, нити се на нас угледати? Зато је прва и последња потреба наша данас: вратити се на православни пут Светих Отаца у сваком погледу и на сваком попришту црквеног живоша и рада. Јер једино свецели повратак на Богочовечански пут Светих Апостола и Светих Отаца, и са њима и Светих Српских Богоугодника, то јест повратак на њихову беспрекорну Православну веру у Богочовека Христа, на њихов благодатни живот у Цркви Духом Светим, на њихову слободу у Христу којом нас Христос ослободи (Гал.5,1), на њихово благодатно искуство у Духу Светом, на њихове Богочовечанске свете врлине. Само то, и само то може нас кукавне и јадне спасти и ослободити робовања разним човекоугодништвима и човекослужењима, и спрати

мноштво досадашњих грехова наших. Јер то робовање је равно идолопоклонству, равно служењу лажним идолима нашег анархистичко-нихилистичког века. Иначе, без апостолско-светоотачког пута, без апостолско-светоотачког одлучног идења за Јединим Истинитим Богом у свима световима, и служења Једином Истинитом и Живом Богу - Богочовеку и Спаситељу Христу, Глави Цркве Православне, сигурно ћемо потонути у мртвом мору европског културног идолопоклонства, и уместо Живом и Истинитом Богу служићемо лажним идолима овога света, у којима нема спасења, нема васкрсења, нема обожења за тужно биће што се човек зове.

Избављени Богочовеком Господом Христом од идолопоклонства у свима његовим издањима, ево шта нам поручују и у аманет остављају Свети Оци Светих Седам Васељенских Сабора као једини Православни пут, пут Богочовечански, којим треба неустрашиво ићи кроз све историјске тмине и помрчине овога века и света:

„Свети Оци наши, испуњујући божанску заповест Бога и Спаса нашега Исуса Христа, нису светиљку божанског знања коју им је Он дао сакрили под поклопац, него су је поставили на светњак најкориснијег учења, да би светлела свима у кући, то јест свима који славе Бога у Православној Васељенској Цркви, како се не би нико од оних који православно (εὐσεβώς) исповедају Господа спотокао ногом о камен јеретичког зловерја. Јер Свети Оци изгоне напоље сваку јеретичку заблуду и одсецају труле удове, ако су ови неизлечиво болесни; и, имајући лопату у својим рукама, они очишћују гумно, и пшеницу, то јест хранљиву реч, која поткрепљује срце човека, сабирају у житницу Православне Васељенске Цркве, а плеву јеретичког злог учења избацују напоље и сажижу огњем неугасивим... И ми, држећи се на сваки начин догмата и дела тих истих Богоносних Отаца наших, проповедамо једним устима и једним срцем, нити шта додајући, нити шта одузимајући од онога што су нам они предали, него се у томе утврђујемо и укрепљујемо, и тако исповедамо, тако учимо, као што су Шест Светих Васељенских Сабора одредили и потврдили. И ми верујемо... да „нас је спасао не посредник, нити анђео, већ сам Господ“ (Ис.63,9), и Њему следујући и Његов глас усвајајући, ми велегласно кличемо: ни сабор, нити царска власт, нити завера богопроклетих, нису спасли Цркву од идола, као што је такве глупости измислио јеврејски Синедрион, него је само Господ славе - Оваплоћени Бог спасао и ослободио Цркву од идолопоклоничке заблуде. Стога: Њему слава, Њему благодат, Њему благодарност, Њему хвала, Њему величанство, јер је искупљење - Његово, спасење Његово, пошто једини Он има моћ да потпуно спасе, а не нико други од бедних земаљских људи... Тако дакле: као што су Пророци видели, као што су Апостоли научили, као што је Црква примила, као што су Учитељи одогматили, као што се васељена

сагласила, како је Благодат заблистала, како се Истина доказала, како је лаж прогнана, како се Премудрост смело јавила, како је Христос потврдио, - тако мислимо, тако говоримо, тако проповедамо Христа Истинитог Бога нашег... То је вера Апостолска, то је вера Отачка, то је вера Православна! та вера утврди васељену” (Акта Св. Седмог Васељенског Сабора, седница 4, и Синодикон Православља).

Недостојни архимандрит Др. Јустин Поповић

Духовник Манастира Ћелије

О Светом Сави, 1971. Манастир Ћелије, Ваљево <<

Да је на земљи жив Свети Јустин Ћелијски, Милић Драговић & сопр. би га прогласили за „псевдозилота”, „манихејца”, „духоборца”, и ко зна шта све не. Али, жив је Свети авва у Небеској Србији, и моли се Богу да Милић & сопр. не победе, и не трују чисте воде светосавља мутљавином обновљенства. А ми авву опет цитирамо („Сетве и жетве”, стр. 650 – 653), кад СА Сабору СПЦ пише о забрани молитвеног општења са јеретицима:

>>Преосвећени Оци,

Свој став према јеретицима, - а јеретици су сви који су неправославни -, Црква Христова је једном за свагда одредила преко Светих Апостола и Светих Отаца; то јест преко светог Богочовечанског Предања, јединственог и неизменљивог. По томе ставу: православнима је забрањено свако молитвено општење и дружење са јеретицима. Јер, какав удео има правда с безакоњем? или какву заједницу има видело с тамом? или како се слаже Христос с Велијаром? или какав удео има верни с неверником? (2Кор.6,14-15). Светих Апостола Правило 45 наређује: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне”.

Овај свети Канон Светих Апостола не одређује какво богослужење, него забрањује свако заједничко мољење, ма и појединачно са јеретицима. А на екуменским заједничким молитвама зар не долази и до нечег крупнијег и групнијег? Лаодикијског Сабора правило 32. наређује: „не треба од јеретика примати благослов, јер је то пре безумље неголи благослов”. А на заједничким екуменским сусретима и самољењима зар не бива да благосиљају јеретици: римокатолички бискупи и фратри, протестантски пастори, па чак и жене?!

Ова, и сва, по овоме питању, остала правила Светих Апостола и Светих Отаца важила су не само за древна времена него она у пуној мери важе и за све нас, садашње православне хришћане. Важе несумњиво и за наш став према римокатолицима и протестантима. Јер римокатолицизам је многу-струка јерес, а о протестантизму и да не говоримо. Није ли још Свети Сава

у његово време, пре седам и по векова, називао римокатолицизам „латинска јерес”. А колико је од тада нових догамата папа измислио и „непогрешиво” одогматио! Нема сумње, са догматом о непогрешивости папе римокатолицизам је постао свејерес. А многохваљени II Ватикански Концил ни у погледу те чудовишне свејереси ништа није изменио него ју је напротив, потврдио. Стога, ако смо православни, и желимо остати православни, онда став Светога Саве, Светог Марка Ефеског, Светог Козме Етолског, Светог Јована Кронштатског, и осталих светих Исповедника и Мученика и Новомученика Православне Цркве, мора бити и наш став према римокатолицима и протестантима, од којих ни једни ни други не верују правилно и православно у два основна догмата хришћанска: у Свету Тројицу и у Цркву.

II

Ваше Преосвештенство и Свети Оци Синодски, докле ћемо нашу Свету Православну Светосавску Цркву ропски понижавати нашим стравично несветопредањским односом према Екуменизму и такозваном Екуменском савету цркава? Стид спопада сваког искреног и на Светим Оцима васпитаног православца када чита да су православни учесници V Свеправославне конференције у Женеви (8-16. јуна 1968.г.), у вези са учествовањем православних у раду „Светског савета цркава” донели одлуку: „да се изрази опште сазнање Православне цркве да иста представља органски део Светског савета цркава” (Гласник СПЦркве, бр.8, август 1968, страна 168).

Ова одлука је, по својој неправославности, апокалиптички језива. Зар је Православна Црква, - то пречисто Богочовечанско тело и организам Богочовека Христа -, морала бити тако чудовишно понижавана да њени представници, богослови, и чак јерарси, међу којима и српски, траже „органско” учешће и укључење у Екуменски савет цркава, који на тај начин постаје неки нови црквени „организам”, нова Црква над црквама, чији су Православне и неправославне цркве само „делови” („органски” међусобно везани!?). - Авај, невиђеног издајства! Одбацујемо православну богочовечанску веру, ту органску везу са Богочовеком Господом Христом и Његовим пречистим Телом - Православном Црквом Светих Апостола и Отаца и Васељенских Сабора, и хоћемо да будемо „органски део” јеретичког хуманистичког, човекопоклоничког удружења, које се састоји од 263 јереси. А свака је од њих по - духовна смрт. Као православни - ми смо „уди Христови”. Хоћемо ли дакле узети уде Христове и од њих начинити уде блуднице? Боже сачувај! (1.Кор. 6,15). А ми то чинимо кроз „органско” сједињавање са Светским саветом цркава, који није ништа друго до повампирено незнабожачко човекопоклонство = идолопоклонство.

Крајње је време, Преосвећени Оци, да Православна Светосавска Црква

наша, Црква Светих Апостола и Светих Отаца, Светих Исповедника, Мученика и Новомученика, престане да се меша црквено, јерархијски и молитвено-богослужбено са такозваним Екуменским саветом цркава, и да за увек откаже било какво учествовање у заједничким молитвама и богослужењима - која су у Православној Цркви сва органски повезана у једну целину и возглављена Светом Евхаристијом. И уопште у било каквим црквеним актима који носе у себи и изражавају јединствени и непоновљиви карактер Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве Православне, увек Једне и Једине.

III

Не мешајући се црквено са јеретицима, били они груписани око Женеве или Рима, Црква наша Православна, у свему верна Светим Апостолима и Светим Оцима, неће се тиме одрећи хришћанског позива и еванђелског дуга: да пред савременим неправославним и неверним светом смирено али смело сведочи о Истини=Свеистини, о Богочовеку живом и истинитом, и о све-спасоносној и свепреображајној сили Православља. Христовођена, Црква ће наша преко својих богослова светоотачког духа и карактера свагда бити готова - на одговор свакоме који запита за нашу Наду. А наша Нада сада и увек и кроза све векове и кроза све вечности јесте само једна и једина — Богочовек Исус Христос у свом Богочовечанском телу=Цркви Светих Апостола и Отаца. Православни богослови су дужни ићи не на „екуменске заједничке молитве”, него на богословске дијалоге у Истини и о Истини, као што су то кроз векове радили свети и богоносни Оци Цркве.*) Истина Православља и ПравOVERја јесте удео само оних који се спасавају (ср. 7. Канон II Васељенског Сабора). Свеистинита је благовест светог Апостола: спасење је у светињи Духа и вери Истине (гсол.гдз). Богочовечанска је вера - „вера Истине”; суштина је те вере Истина = Свеистина= =Богочовек Господ Христос; Богочовечанска је љубав - „љубав Истине” (2.Сол.2,10); суштина је те љубави Истина=Свеистина= Богочовек Господ Христос. А та Вера и та Љубав су срце и савест Православне Цркве. Све то очувано је неокрњено и неунакажено једино у мученичком светоотачком Православљу, у чему су православни и позвани да неустрашиво сведоче пред Западом и његовим псевдоверима и псевдољубавима.

Препоручује се светим апостолским молитвама Вашег Преосвештенства и светих Отаца Светог Архиепископског Синода

недостојни Архимандрит Јустин

Ман Св. Пелије

На Св. Јована Златоуста, 13./26. новембар 1974.<<

Али, ОПЕТ И ОПЕТ:

Браћо ревнитељи!

Угледајте се на Светог Авву, и не напуштајте Српску Цркву, макар да новотарци и остваре неке привремене победе! Уз Христа и Св. Саву, победа ће бити на страни оних који држе Свето Предање. Још има верних Богу Срба – од мирјана до архијереја, и новотарци с тим морају рачунати!

Новотарци – секташи. Али какви?

А на какве секташе личе новотарци?

На многе и многе, попут иконобораца (зато и уклањају иконостасе), али највише на слуге большевика, обновљенце, који су се у Русији појавили у доба револуције. Ево шта су радили обновљенци (а то сад понављају Милић & сопр. о чему пише руски стручњак Сергеј Носов („Православље и савремена реформација (обновљенство), Крагујевац, 2007., стр. 42 – 51):

а) Русификација богослужбених текстова

Ево шта је писао часопис живоцрквеника Црквена застава (1922, 15. септембар, бр. 1): „Хтели бисмо да спроведемо ове или оне промене у области црквених богослужења и у требнику уз увођење нових обреда и молитвословља у духу Цркве Православне. Најпожељније су промене богослужбеног језика који је у великој мери неразумљив масама. Те промене се морају неизоставно вршити у правцу приближавања словенског текста руском. Обнова се мора вршити постепено, без нарушавања лепоте православног богослужења и његових обреда”.

Исто то читамо и у програму СОДАЦ који је саставио Виденски: „Залажемо се за очишћење и упрошћење богослужења и његово приближавање народном разумевању; за преиспитивање богослужбених књига и месецослова, увођење древне апостолске једноставности у богослужење... матерњи језик уместо обавезног словенског језика” (За Христа, 1922, бр. 1–2).

У парохији московског свештеника Георгија Кочеткова реформисано и русификовано богослужење одржавало се све до 1994. године (делимично се одржава и данас)... „Реформе су свакако неопходне у односу на знатан део богослужбеног материјала”, пише други московски свештеник, реформатор Александар Борисов у својој књизи „Побелеле њиве”.

б) Укидање иконостаса (отворени олтар)

Док је религиозна свест православних верника навикла да указује посебно страхопоштовање оном месту где се врши највећа тајна – света евхаристија, реформатори обновљенаши 20–их година захтевали су отворени олтар, па чак и преношење престола из олтара на средину храма да би свештеникове радње биле видљиве верницима. Управо је тако и вршио

богослужења епископ Антонин Грановски у Заиконоспаском манастиру, преместивши престо из олтара на доле. На „сабору” Савеза „Црквени препород” Антонин је говорио: „Народ такође захтева да посматра, да види оно што чини свештеник у олтару за време богослужења. Народ хоће не само да чује глас, него и да види свештеникове радње. Савез `Црквени препород` пружа му оно што он тражи” (Радови првог Сверуског конгреса или Сабора Савеза „Црквени препород”, Москва, 1995, стр. 25).

Антонин Грановски је причао како је 1924. године предлагао верницима да се заузму код власти за отварање једног храма али под једним условом: да прихвате руски језик и отворени олтар. Верници су се обратили за савет патријарху Тихону. Најсветији Тихон је одговорио: боље је да се црква сруши, него да је преузмете под тим условима.

Антонин је говорио: „Погледајте секташе свих струја. Нико не прави у својим молитвеним домовима кућице за чворке. Сав католицизам, сва реформација држи олтар без оградe и отворен. Ето то су два наша достигнућа: руски језик и отворени олтар представљају наше две отворене разлике у односу на стари црквени начин живота. Оне су тако одвратне Тихону, то јест, поповству, да му је чак и драго да се такве цркве сруше”.

Године 1922. други обновљенашки вођа о. И. Јегоров такође је самовољно реформисао традиционално богослужење слично епископу Антонину: прешао је на руски језик и преместио је престо из олтара на средину храма.

“Слободно-радна црква – СРЦ, основана 1922. Године, која је поставила за задатак револуционарни преображај унутрашњих и спољашњих страна црквеног живота тако што „Црква треба да прихвати велики смисао светске револуције чији је циљ... стварање јединственог бескласног друштва, што одговара еванђељском идеалу” (Известија ВЦИК, 2.12.1922), захтевала је упрошћавање система богослужења, ликвидацију скупих црквених украса, као и уништење иконостаса у храмовима.

Часопис живоцрквеника Црквена застава (15. септембар 1922, бр. 1) писао је: „Ватрено поздрављамо вршење главног богослужења, свете Евхаристије, отворено пред очима верника, уз непосредно учешће целог Тела Цркве Христове - архипастира, пастира и мирјана”

А ево шта пишу савремени црквени реформатори.

Свештеник А. Борисов: „Некада је, 20-их година, смели реформатор епископ Антонин Грановски покушавао да уведе служење литургије с престолом постављеним на средину храма, са читањем наглас од стране целог народа ехаристијских молитава. Онда је то изазвало подсмех црквених снобова. Али можда то није баш тако смешно? Можда ће проћи извесно време и наши ће се потомци чудити како се могло догодити да су... милиони хришћана много векова били одвојени од олтара иконостасом... Очигледно

је да је настало време да размислимо о томе неће ли служење литургије, попут оне коју је обновио епископ Антонин, допринети потпунијем и све-снијем учешћу у Евхаристији свих оних који се налазе у храму” (Побелеле њиве, стр. 175–176).

Свештеник Г. Кочетков: „Решио сам принципијелно питање – како служити. И одлучио сам: треба служити по савести. Изнад мене нема никога (!), ја сам слободан... Све што сам радио доживљавало се као нешто што се по себи разуме: и руски језик, и одсуство иконостаса...“ (Нова Европа, 1992, бр. 1, стр. 79). „Клир не треба да буде одвојен од осталог народа Божијег, као ни олтар од остале цркве. Вероватно ће томе допринети прављење у новим храмовима ниских иконостаса и служење уз отворене царске двери... У том контексту су неумесне и ‘тајне’ молитве у односу на народ Божији... Њих треба читати наглас” (Православна општина, 1995, бр. 28, стр. 46). „Када је олтар у храму постао одвојена просторија, када га је високи иконостас потпуно прекрио, тамо су почеле да се раде ствари које су понекад непристојне” (Православна општина, 1995, бр. 30, стр. 73).

Усрдно, али не по разуму, разобличавајући „болесно” Православље и традиционализам у Цркви, архиепископ Михаил Мудјугин нас позива да узмемо пример од римокатолицизма: „Код римокатолика се непрестано врше покушаји да се приближи олтар и наос, или, другим речима, свештенство и мирјани. Била је потребна велика храброст да се после Другог ватиканског сабора престо не преноси, да се стари престо као некакво светилиште остави на претходном месту, а нови да се направи наред храма. Свештеник или епископ стоји сада лицем окренут према народу и тако врши тајнодејство. Народ окружује свештеника и не само што види, него и чује сва тајнодејства... Људи који стоје или седе око престола живо и делатно учествују у богослужењу а у нас тога нема. Наши парохијани стоје, премештајући се с ноге на ногу испред затвореног олтара” (Данас, 29.10.1994).

Архимандрит Зинов (Теодор) у алманаху Христијанос (1996, 5, стр. 196) изјавио је: „Можда ће то бити чудно када се чује из уста иконописца али ја бих иконостас потпуно укинуо” (очигледно је без њега једноставније служити латинске мисе с римокатолицима, као што се то практикује у манастиру познатог иконописца).

Д. В. Поспеловски: „Стављати иконостас као зид који одваја паству од пастира јесте лош пример Русије” (!) (Данас, 12.02.1994).

в) Друге литургијске промене

Богослужење на савременом језику, укидање иконостаса или служба уз стално отворене царске двери, читање наглас такозваних тајних свештеничких молитава, причешћивање мирјанина на свакој божанственој ли-

тургији којој присуствује, без претходног поста и, пожељно је, без исповести – све те богослужбене новине 20. века објашњавају се, између осталог, интелектуалистичком болешћу – покушајем да се закони друштва примене на Цркву. То је врло тачно приметио свештеник Владимир Вигиљански: „Шта, на пример, савремени либерални интелектуалац хоће да види у Цркви? Наравно, исто такву гласност, као и у друштву. Он хоће да царске двери буду увек отворене, да тајне молитве свештеник чита наглас, он хоће потпуну равноправност, да и парохијанин и човек који има благодат свештенства буду једнаки у својим тајнодејствима и молитвама. Интелектуалцу–либералу се не свиђа што у Цркви постоје јерархија, степени посвећења, неке тајне молитве” (Татјанин дан, 1996, бр. 6).

Познати обновљенашки лидер о. А. Веденски често је признавао: „Ишао сам у цркву са чврстом намером да срушим бирократску цркву, да је дигнем у ваздух изнутра”. И већ на првој литургији након свог рукоположења у јулу 1914. Године када је „за време Херувимске песме новопостављени јереј, стојећи са подигнутим рукама, почео да чита текст Херувимске песме, верници су се скаменили од запрепашћења, не само што о. Александар није читао ту молитву тајно већ наглас, него и зато што ју је читао с болесном егзалтацијом и са оним карактеристичним ‘завијањем’ с којим су се често читали декадентски стихови” (А. Левитин-Краснов, В. Шавров, Огледи... стр. 22–23).

Читање наглас такозваних тајних молитава практиковали су обновљенаши 20-их година а практикују га и савремени реформатори–нео-обновљенаши (видети, на пример, чин русификоване литургије у редакцији епископа Антонина Грановског из 1923. године и у редакцији свештеника Георгија Кочеткова из 1993. године). У редакцијама литургија обојице реформатора игнорише се такође певничко појање у корист општеноародног.

Протопрезвитер Виталије Боровој је у октобру 1993. године на „Атанасијевским сусретима” које је организовао о. Г. Кочетков позвао да се „пишу чланци и монографије” о „заслужним” припадницима радикалног обновљенаштва, а посебно о о. Јовану Јегорову. Свештеник Ј. Јегоров који је основао 1919. године у Петрограду модернистичку скупину „Религија у споју са животом” у свом парохијском храму је практиковао самовољне новотарије: изнео је свети престо из олтара на средину храма, лагио се исправљања богослужбених чинова, преводио их на савремени руски језик, учио о рукоположењу сопственим „надахнућем”.

Од богослужбених новотарија поменутог епископа-нихилисте Антонина Грановског треба поменути широко практиковано и активно пропагирано од стране данашњих црквених реформатора општеноародно појање целе службе, као и изговарања наглас евхаристијског канона. Антонин је такође

давао мирјанима пресвето Тело Христово машицама за шећер право у руке, при чему је Антонин овакво „враћање древној литургијској пракси” аргументовао „хигијенским разлозима”, „да би се избегла зараза”, што је морало вређати религиозно осећање верника. На овај корак се, истина, савремени модернисти за сада још увек не усуђују: вероватно је за један такав радикалан лом традиције ипак неопходан канонски раскид с „конзервативним” Православљем.

Ево како је описано у једним провинцијским новинама богослужење које је служио епископ Антонин Грановски у Заиконоспаском манастиру 1922. године:

„Антонин се у потпуном архијерејском одејању уздиже изнад храма окружен осталим свештенством. Он изговара возгласе; одговара и пева цео народ; никаквих појаца, никаквог посебног псалта или чатца нема... Свима ревнитељима службеног благочашћа и црквеног типика коса се диже на глави када присуствују на служби у Заиконоспаском манастиру код Антонина. Не чује се ‘паки и паки’, ‘иже’ и ‘рече’. Све је од почетка до краја на руском, уместо ‘живот’ кажу, ‘житије’. Али и то је мало. Јектеније су потпуно непризнатљиве. Антонин је све прозбе модернизовао. Олтар је отворен све време... У будућности он обећава да ће уништити олтар и ставити престо напред храма” (наведено по књизи: Левитин, Шавров, Огледи... стр. 113–114).

Сам Антонин је изјављивао 1924. године: „Богомољци улазе у Заиконоспаски храм, ту виде атмосферу која је за њих необична. Ми држимо службу на руском језику уз отворени олтар. Направили смо промене у чиновима тајни – крштења, венчања и исповести, променили смо начин давања причешћа” (Антонин је ширио богохулну идеју о „нехигијеничности православног начина причешћивања мирјана” уз помоћ лажице).

Али у неким питањима савремени апологети „живог”, „просвећеног православља” понекад иду и даље од својих претходника из 20-их година, не задовољавајући се само укидањем иконостаса, већ предлажући да се у руским православним храмовима поставе клупе, као у римокатоличким црквама: „Можда Бог хоће да се у Његовом Дому одмарамо не само душом, него и телом? ... Мислим да је то сасвим замисливо у новоствореним условима за нашу Цркву” (свештеник А. Борисов, Побелеле њиве, стр. 176).

Сличну жељу да се човек осећа „удобно” у православном храму износи и игуман „практикант” Инокентије Павлов: „Треба додати и неоправдану неудобност религиозне праксе, повезану с претераном дужином пароксијског богослужења које људи морају да одстоје на ногама, што несумњиво мало доприноси стварању молитвене усредсређености” (Данас, 7.05.1994).

У својој књизи Побелеле њиве свештеник А. Борисов предлаже да се у

нашим храмовима уведу „оргуље и хармонијуми” (стр. 177). Исто то – „увођење музике у богослужење (оргуље, хармонијум)“ било је записано и у нацрту реформи Цркве, који је поднео ЦК СОДАЦ (Пјатигорски епархијски весник, 1923, бр. 1).

Свештеник А. Борисов предлаже да се православно богослужење гради по узору на баптистичко: „Пошто код њих (код баптиста – С.Н.) нема крутог типика, то јест, поретка богослужења, ‘сценарија’ заједничке молитве, нови верник који дође не може да својом појавом наруши ток проповеди или њихову једноставну молитву која, узгред, може бити одмах промењена укључивањем прозбе за тог новодошавшег, за његов благослов, благодаренење због његовог доласка” (Побелеле њиве, стр. 69).

Свештеник Г. Кочетков: „Почео сам да уклањам све оно што је бесмислено да би у богослужењу заједнички учествовали сви чланови Цркве. Циљ је било богослужење које не треба објашњавати, које је јасно само по себи. На пример, нема смисла читати Часове, они су одавно одвојени од богословља времена, тако да уопште нисмо читали Часове”. „Уверен сам да је будућност Цркве управо у ономе што ми покушавамо да радимо...“ „Немам никакве сумње: оно што смо ми започели има будућност и за то постоји воља Божија (!). То је неоспорно. Штавише: оно што смо започели једноставно лежи на површини; то је само скидање пене и припрема терена за градилиште. Заправо, неопходно је још и истинско стваралаштво у црквеној традицији. Али то је следећи корак од којег се не може почињати. Конзервативно Православље отишло је сувише далеко и зато се за стваралаштво Црква још мора припремити” (Нова Европа, 1992, бр. 1, стр. 80, 82).

Обновљенаши пре 70 година: „Савез проглашава највишим достигнућем и највишом радошћу литургијско стваралаштво – стајало је у правилнику Савеза „Црквени препород” – које представља лепоту и духовну моћ апостолског и светоотачког периода и одлучно осуђује талмудско изрођавање поповства које се исцрпilo у духовно–поетском надахнућу и грчевито се хвата за традиционални обред, декорацију и спољашњу помпу” (Радови првог сверуског конгреса или Сабора Савеза „Црквени препород”, Москва, 1925, стр. 68).

Из програма црквених реформи које су зацртали активисти „Живе цркве”:

„6. Широко ангажовање мирјана у богослужењу све до црквеног поучавања” (Жива црква, 1922, бр. 10).

Они који су бар једном присуствовали богослужењу о. Г. Кочеткова дуго ће запамтити и опште појање литургије од стране свих верника у храму (по узору на унијатске парохије у Украјини) и изговарање од стране свих парохијана неких свештеничких возгласа. Практикују се такође употреба

светих дарова после литургије од стране мирјана, проповеди на „молитвеним сусретима” које држе „многа браћа, па чак и сестре” (Заједница у Православљу, Москва, 1994, стр. 53) и „старозаветни сусрети” на којима „свако чита (књигу из Библије – С. Н) а затим говори о томе шта га је лично у тој књизи одушевило”, затим самостално тумачење Еванђеља и молитве „својим речима” (Заједница..., стр. 71–75).

Приближно исто то предлаже у својој књизи Побелеле њиве и свештеник А. Борисов: „Треба омогућити да се у уставно богослужење укључе слободне молитве које изговара свештенство, а такође, по благослову, и мирјани. Треба увести упоредо с постојећим богослужењима молитвене скупове на којима би главно место заузмали читање Библије, проповед, одговори на питања, слободне молитве, како заједничке, тако и по потреби појединих верника” (стр. 167–168). „Исус ништа није говорио ни о јутарњим и вечерњим правилима, ни о бдењима, ни о тананостима спајања различитих служби... Све је то Он препустио нашем људском стваралаштву” (стр. 166).

Али најупадљивије се овакво „харизматично” увлачење мирјана у „богослужење” испољава у такозваним „полулитургијским” „породичним агапама” о. Г. Кочеткова где се чује не само произвољна харизматична молитва сваког учесника тог скупа у виду сопствених речи изнад заједничке „породичне” чаше с вином, него и апсолутно у Православној Цркви непознати полубаптистички чин, односно, такозвана „трпеза љубави”, о чему је подробно писао свештеник Константин Буфејев у чланку „Објави Цркви” (видети, Православна Москва, бр. 8 (14), 1994, као и зборник „Мреже ‘обновљеног православља’”, Москва, 1995). При томе, за разлику од „отвореног” богослужења у храму, те агапе имају затворен, ванхрамовни карактер и на њих се пуштају само такозвани „потпуни чланови цркве” о. Георгија.

Један од основних захтева у области реформе традиционалног православног богослужења код обновљенаша револуционарне епохе јесте укидање исповести пред причешће са образложењем да је исповест неспојива с настанком „светле епохе невиђених политичких и религиозних слобода”, да је она „средњевековно насиље” над савешћу човека, или пракса такозване „опште исповести”.

Приступати причешћу без исповести предлаже у својој књизи Побелеле њиве и свештеник А. Борисов, активни поборник свакојаких слобода и људских права, позивајући се на праксу инославних: „Било би умесно позајмити од римокатолика савремени обичај-причешћивање без исповести на празник свих оних који немају на савести тежак грех – ради празника. Управо тако и раде, на пример, у московској римокатоличкој цркви” (стр. 43).

Исту праксу причешћивања без исповести пропагира и Д. Поспеловски (Весник РХД, бр. 169, стр. 26) и заједница свештеника Г. Кочеткова. У

часопису о. Георгија Православна заједница читамо: „Поменимо још један врло важан чинилац који помрачује свест члановима РПЦ. И мирјани, и првенствено клир (Руске Православне Цркве) готово сви подржавају заразни мит (!) о тобоже нераскидивој вези тајни евхаристије и покајања... Овакво схватање двеју тајни у њиховој обавезној синтези представља изопачење... Последице тог изопачења евхаристијске свести су огромне јер оно од трпезе радости, љубави, Христове гозбе претвара тајну Цркве у тужну скрушеност и сазнање своје потпуне недостојности. Већ је постало уобичајено ићи на `брачни пир у непразничној одећи`” (1991, бр. 4, стр. 44).

Слично саблажњиво „богословствовање” које одбацује спасоносни уски пут личног покајања, скрушеност због грехова и њиховог исповедања, узнемиравало је православну свест и 20-их година...

На тај начин, основне реформе у литургијској пракси обновљенаша 20-их година и савремених реформатора апсолутно су истоветне. И тамо и овде су се сличне реформе спроводиле и декларисале под паролама „приближавања богослужења народном схватању”, враћања „апостолској литургијској пракси”, уклањања из православног богослужења „каснијих наслојавања”.

Закључак

Главни трик новотараца у СПЦ је њихова прича да се они, тобоже, враћају „ранохришћанској” Литургији. У књизи „Православље и савремена реформација (обновљенство)“, стр. 105-109, одговора им српски литургичар, прота Матеја Матејић, у тексту „У праву су, али греше”:

>>Већ вековима се православни Срби, а и други православни, припремају за примање светога причешћа молитвом, постом и исповешћу. У последње време неки „Обновитељи древних хришћанских обичаја” кажу да нам је то погрешно. У почетку хришћанства, говоре они, света тајна причешћа није била везана за пост и исповест. Први хришћани нису морали ни да посте ни да се исповедају да би примили причешће. Према томе, пост и исповест не треба да буду, нису, услов за примање светога причешћа.

Они су у праву, али греше! Ако хоћемо да се вратимо на „првобитно”, ако хоћемо да упражњавамо само оно што је „било на почетку”, а да заборавимо и одбацимо све што је света Црква завела и прихватила у току од скоро двадесет векова свога развоја, онда треба да установимо шта је било у почетку и да будемо свесни последица повратка на само оно што је „било у почетку”. Припремање једне потпуне листе свих догмата, канонских одредби, литургијске праксе, и других појединости које су сачињавале рани живот свете Православне Цркве захтева много времена и простора. Због тога ћу изнети само једну скраћену листу:

1. У почетку није било хришћанских храмова. Хришћани, који су у то време били гоњени, вршили су богослужења на гробовима мученика, у приватним домовима и у катакомбама. Ако хоћемо да се држимо само онога што је било „у почетку”, зашто градимо цркве? Треба ли да напустимо, или чак да порушимо цркве које смо изградиле и вршимо богослужења на местима на којима су их први хришћани обављали?

2. Догме Наше свете Православне Цркве су формулисане првенствено на седам васеленских сабора који су одржани у времену од 325. до 787. године. Да ли нас чињеница да Сабори нису одржани у првом веку разрешава обавезе да поштујемо те Саборе и да се не придржавамо њихових одлука?

3. Монаштво није постојало у првом веку. Настало је у четвртном веку. Треба ли га зато укинути јер није постојало у првом веку?

4. Епископи нису носили митре, нити свечане црквене одежде, нити су имали палице као симбол своје (духовне) власти. Свештеници, такође, нису имали раскошне одежде, ако су имали икакве. Треба ли ради тога да заведемо за епископе и свештенике ношњу свакодневног грађанског одела када служе свету Литургију и остала богослужења и свештенорадње?

5. У „почетку” епископи су, као и апостоли, били жењени. Треба ли да захтевамо од својих епископа да се ожене да би се држали „дрвног” обичаја?

6. Имамо представу о структури апостолске Литургије, али нам њена тачна и пуна садржина није позната. Знамо толико да је била кратка и проста. А што се тиче других, најстаријих хришћанских литургија (а има их укупно неких шездесет и осам!), знамо да већина од њих не садрже проскомидију, ни део који нам је познат као „литургија оглашених”, нити мали и велики вход, и неке друге делове које имају литургије које се данас служе. Даље, Вјерују је формулисано на Првом и Другом Васеленском сабору (325. и 381. године), а постало је део Литургије у шестом веку. Трисвета песма је укључена у Литургију када је Прокло био цариградски патријарх (435-446), односно после његове смрти. Литургијска песма „Јединородни Сине”, која се приписује цару Јустинијану, постала је део Литургије у шестом веку. Овде су наведени неки, не сви, делови свете Литургије који нису били у светој Литургији „у почетку”. Треба ли их зато избацити из свете Литургије? Ако неко каже да, онда морамо одбацити служење светих Литургија светог Јована Златоустог, светог Василија Великог и светог Григорија Двојеслова, јер свака од њих је настала у четвртном, а не у првом веку. Да ли је чињеница да нису настале у првом веку, довољан и оправдан разлог да се одбаце ове литургије које се у Светој Православној Цркви служе већ шеснаест векова?

7. Највећи део осталих православних богослужења, а нарочито вечерње и јутрење, садрже велики број црквених песама. У ствари тих песама (стихира) има на хиљаде. Колико је њих из првог века? Немамо имена свих

аутора тих црквених песама, али су нам неки ипак познати. Знамо њихова имена, време и места где су живели. Ниједан од њих није живео у првом веку. Свако ко је упознат са историјом и развојем хришћанске, а посебно Православне Цркве, зна да су ове црквене песме, које су укључене у наша богослужења, стваране углавном од четвртог века и да се још увек стварају. Да ли су црквене песме које чине саставни део службе светоме Герману из Аљаске из првог века?

8. Да ли су рукописи (штампане књиге нису постојале до петнаестог века) који садрже црквене песме постојали у првом веку? Ако нису, треба ли да одбацимо употребу службеника, минеја, триода, осмогласника и других богослужбених књига којима се служимо при богослужењима?

9. У почетку, црквени календар, ако је уопште постојао, садржао је главне Господње празнике и, можда, имена неколико мученика и светитеља. Савремени календар Свете Православне Цркве садржи и огроман број имена разних категорија светитеља које прослављамо. Да ли треба избацити из календара имена свих оних чија су имена унета у календар после првог века?

10. На којим језицима је служена света Литургија у првом веку? Сигуран сам да да и сада служимо свету Литургију само на јеврејском, грчком и латинском?

11. Како су свети апостоли путовали када су одлазили на мисионарска путовања? Сигурно нису могли употребљавати аутомобиле и авионе јер они нису постојали у првом веку? А пошто у првом веку нису постојали ни телефони, факс машине, „секретарице”, штампарије и толико других техничких средстава који данас постоје, треба ли да се одрекнемо употребе истих?

Ако желимо да се вратимо „првобитном”, онда се не можемо ограничити на завођење само једне старе праксе. Морамо схватити да Црква није окамењена структура већ живи организам. Ради тога немамо право ни овлашћење да самовољно одлучујемо, коју од црквених пракси да прихватимо а коју да одбацимо. Бити православац, значи управо прихватање свега што Света Православна Црква проповеда и учи не само од почетка, већ у току њене целокупне историје и вишевековног развоја.<<

Слава Богу и хвала за све. Амин.

КО ТО НЕ ДА МИРА О. МИЛИЋУ ДРАГОВИЋУ?

„У наше време дигоше се неке бабе из Цркве и још неке бабе ван Цркве и сабраше се на једном месту и крстише то место: "Србска Светосавска Свенародна Саборност". Лепо име, али шта би?“ [...]

Гледајући у отиске који иза себе остављају ове бабе (види Горски вијенац од 2141 па даље), на то гувно не дођоше ни епископи ни свештеници ни монаси, како лично сведоче удружени грађани и борци за веру...“ (најновије „умотворине“ о. Милића Драговића – прим. уредништва сајта)

Таман када смо помислили да је о. Милић Драговић оградио срце своје смирењем и ум свој просветлио светлошћу ума Христовог (ср. 1. Кор. 2,16), те се у тиховању својему каје и од Свепраштајућег Господа проси опроштај за све увреде које је нанео Борцима за очување саборности у Српској Цркви, кад ево данас прочитасмо његов најновији напис, написан у истој духу као и његови ранији написи.

Увреде упућене нама, најмањима међу браћом, са радошћу у срцу прихватимо, јер их сматрамо незаслуженом милошћу Божијом. Господ наш Исус Христос рекао је: „Блажени сте кад вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојакe рђаве речи, због мене. Радујте се и веселите, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке пре вас (Мт. 5,11-12). Свети апостол Петар сматрао је себе недостојним да буде распет на крсту попут Господа свога, те је зато молио своје погубитеље да га распну наопачке. И ми, поучени смирењу од Првоврховног апостола Христовог, молимо овом приликом о. Милића Драговића, али и друге сличне њему: Када увреде наносите благочестивим српским епископима, часним свештеницима и монасима; богољубивим Србима страдалницима за Веру, немојте и нас вређати заједно са њима – ми тога нисмо достојни. Нас распните наопачке!

Ако бабама назвасте једног српског Епископа, неколико српских часних и ревносних монаха и свештеника, петнаестак српских угледних и признатих интелектуалаца и више од хиљаду српских Бораца за веру, нас немојте вређати заједно са њима; ми тога нисмо достојни! Не брините за начин како ћете то учинити... То ће вам рећи онај коме служите!

Пре свега, о. Милић злонамерно користи један неформални позив за Војловичко сабрање (са насловом: „Србски светосавски свенародни сабор“), при томе игноришући (из разлога жонглирања неистинама) званично саопштење Епархије банатске поводом скупа у манастиру Војловици

(http://www.borbazaveru.com/index.php?option=com_content&task=view&id=983&Itemid46).

Пошто је темељ његовог написа манипулација и неистина, јасно је да и читав његов напис врви неистинама и манипулацијама.

Кога је све о. Милић Драговић назвао бабама:

Обраћање СА Сабору СП Цркве и српској православној јавности Војловичког Црквено – народног сабора, потписали су:

Учесници: Отац Николај, игуман мн. Црна Река

Отац Симеон, игуман мн. Рукумија

Др Миодраг Петровић

Др Љубомир Протић

Проф. Владимир Димитријевић

Жељко Которанин

Војловичком Апелу придружили су се и угледни српски књижевници:

Војислав Лубарда

Љубица Милетић

Ангелина Марковић

Жарко Команин

Предраг Р. Драгић Кијук

Милорад Ђурић

Душко М. Петровић

Универзитетски професори:

Др Вера Бојић,

Др Милош Ковачевић,

Др Тиодор Росић

Молимо о. Милића да пажљиво прочита списак имена потписника Војловичког апела које наведосмо и укаже нам на „бабе“ у списку, и припреми се за одговор сајта „Борба за веру“ који ће уследити, али и за друге.

Као што је и познато редовним посетиоцима нашег сајта, „Борба за веру“ у циљу истинитог информисања својих посетилаца, увек преноси и написе оних који у недобронамерности срца својих износе многе неистине и увреде на рачун Бораца за веру. У складу са таквом досадашњом праксом, и из тих разлога, преносимо и најновији напис о. Милића Драговића.

„ПОКОЉЕЊА ДЈЕЛА СУДЕ, ШТО ЈЕ ЧИЈЕ ДАЈУ СВЈЕМА!”

Историја не памти време апсолутног мира, чак се с правом може рећи да је одлика времена и простора, о коме говори историја, променљивост и раздвајање, различитост и немир. У тренутку догађања гледаоци и слушаоци узимају улогу судије тако да су пресуде садашњости утемељене на демократском закону просте већине. Примера ради једна од демократских одлука гласила је: "Расни га, расни!" (Мк 15, 13). До пре педесетак година, демократски суд јавности изрицао је јавну осуду ако се ђевојка, пре ступања у благословени брак, нађе да је трудна (Мт 1, 19), данас пак тај исти суд вели, да ако ђевојка сачува девојаштво до краја средње школе:

"заостала је, непросвећена, није у тренду, треба је каменовати да не квари околину". Кажу људи судска се не пориче, а ја велим да је Његош видио са брда мало даље но ми под брдом кад је рекао: "покољења дјела суде, што је чије дају свјема!" Нема дакле правог суда у времену садашњем, али свако време памти људе и њихове трагове, као историјске отиске, као дела о којима ће говорити покољења. Гледајући наша савремена рвања на свим борилиштима од куће где се рву муж, жена и деца, преко школе где се боре учитељи и ђаци, радионице где се муче послодавци са радницима, скупштине где очи ваде једни другима, власт и опозиција, па до Цркве где се боре правоверни против кривоверних, зажелех да опишем неколико отисака нашег времена како би покољења која долазе имала истинитију слику пред собом.

У наше време дигосе се неке бабе из Цркве и још неке бабе ван Цркве и сабраше се на једном месту и крстише то место: "Србска Светосавска Свенародна Саборност". Лепо име, али шта би?

На Сабору није било ни монаштва, ни свештенства у оном броју у којем су могли да се одазову јер српско православље ако и оскудева у монаштву, не оскудева у свештенству. (новинар де 8.5 2009.)

Гледајући у отиске који иза себе остављају ове бабе (види Горски вијенац од 2141 па даље), на то гувно не дођоше ни епископи ни свештеници ни монаси, како лично сведоче удружени грађани и борци за веру, али ипак да ово новокрштено чељаде не би одмах пропало, потрудише се они који су га крштавали и дадоше му уз име и пут и циљ.

„Србска Светосавска Свенародна Саборност" била би оно ново/старо светло и светосавски путоказ будућних односа међу људима унутар србског народа, али и са другима.

Срећа и успех „Саборности“ не би били у служењу и угађању поје-

динцима, већ у служењу заједници, у чијој срећи би сви саставни делови, тј. сви чланови „Саборности“ пронашли сопствену срећу.

Циљеви те и такве Саборности били би:

Духовни и морални препород србског народа

Остварење чврсте повезаности свих православних народа, превасходно Срба и Руса, али у Истини

А ови циљеви се могу остварити само у оној мери у којој се и ми сами трудимо и жртвујемо за служење Господу Исусу Христу и ближњима и у којој таква жртва буде Богу угодна. Али у свему – нека буде воља Божја.

Дакле, сâмо успостављање и јачање „Саборности“ нису, нити икада смеју да постану циљ сам по себи, већ „Саборност“ треба и мора да буде само средство за што боље и усрдније служење Богу и, кроз служење Богу, служење ближњима и заједници.

У складу са тим, вођење „Саборности“ не би припадало било ком човеку или групи људи, већ самоме Богу, Духу светом. Да ништа не бива без молитве и благослова.

Духовни пастир „Саборности“ би требало да буде онај епископ Свете србске православне цркве који наслеђено Свето предање држи непромењено, који кроз послушност и следовање Светим васељенским саборима, Светим канонима и Светим оцима стоји у послушности самоме Богу, и који је несумњиво истакнут и одан борац за чистоту вере православне и одбрану Србске православне цркве, србског народа и наше отаџбине. (Борба за веру 6. мај 2009.)

Када неко каже да у свему буде воља Божија, а одмах иза тога узима филтер којим ће он лично, или удружен са неколико баба и грађана, осведочених бораца за веру, процењивати шта је воља Божија ту нема Истине. Мудри игуман Стефан, који је видео за својих осамдесет љета и света и Цркава каже:

Ко ће, синко, божју вољу знати,

ко ли божја прозрети чудеса?

Ни то, синко, ја не могу знати;

аљинах је на небеса доста,

па Бог даје коме какву хоће.

Ви нас господо из разних удружења грађана, чисте савести, борећи се за веру као ревносни новинари дебеа, уверавате да је наша Света Саборна и Апостолска Црква безблагодатна, да Дух Свети није са нама, да нам се квари освећена водица итд... Зар Ви не примећујете да сте спали са три на једног епископа, са десет калуђера на двојицу, а све су прилике да ће Вас кад дође време, стани пани, и они оставити. У нади, да се можемо сложити бар у једном јеванђелском исказу, да је воља Божија да се сви људи спасу и дођу

до познања Истине, молим Вас искрено и људски, да не присвајате власт и право Светог Архијерејског Сабора и процењујете ко је прави духовни пастир. Зашто на једној страни пљујете на владика жичког позивајући се на СА Сабор СПЦ, који Га је поставио да се кроз Њега пројављује воља Божија у овој богоспасаваној епархији, а на другој страни хвалите бившег епископа Дамаскина, расчињеног од тог истог СА Сабора СПЦ? Ко ме верујете, кога подржавате, коју вољу Божију поштујете? Само Вама знаном борбом, за неку Вашу веру, тумачите вољу Божију, претећи и владици Хризостому, а и мени малом и грешном, да смо се ухватили под руку са:

Гаврилом Мајкићем кога је по повратку из Рима српски православни народ жива узидео у манастиру Марчи (исто, стр. 30); са Павлом Зорчићем, Ђорђом Југовићем, Рафашом Марковићем, Палковићем и њима сличним (исто, стр.31, 32 и даље).

Чиме можемо доказати ову другу беду несрећног Владике Хризостома? Погледајмо!

1. *Његово лицемерје: Својом руком налаже да се одлука Сабора о богослужбеном поретку има стрикно поштовати, а затим је лично гази и хушка јаднике попут Тихона студеничког, намесника пожешког Дмитра Луковића, намесника рудничког Аранђела, самовољника ужичког Милића Драговића... да својим понашањем пљују на одлуке највишег органа власти у СПЦ.*

2. *Његова акта донета у духовном буну су брука и срамота у летопису наше Свете Цркве. Подсећање на неке од тих аката изазива мучнину духа, али истовремено и распаљује вољу православних верника да истрају у одбрани светоотачке вере:*

А) Одузима духовништво искусним монасима који по пола века служе роду и Богу, а за духовнике поставља духовну недоношчад гурајући и њих и њихова духовна чеда у прелест (као школски пример у аналима СПЦ остаће прогон и деградација архимандрита Венијамина Овчарско-кабларског, забележена у актима Еп. Жичког Хризостома, са једне, и уздизање нестасалих али послушних дечака као што су Тихон, Виталије..., на висину којој нису дорасли, с друге стране).

Б) Устројавање духовних гета за поједине Божије људе и њихово de facto „хапшење“ (тј. стрпавање у кућне притворе). Опет за школски пример може послужити акт Еп. Жичког Хризостома којим забрањује Венијамину из Овчара да физички привири у неке друге манастире (Ово безумље није само супротно Божијим и овоземањским законима него и здравом разуму). На још горе понашање је натуткао своје полтроне по нашим светињама, који у трци за частима, прогањају и злостављају старе монахе. Тако нпр. оца Саву држе као заточеника у манастиру Студеници

В) Прогони монахиња из Овчарско- кабларских манастира (Тројице, Благовештење), тобож ради тога да не би било мешовитих манастира, док у исто време својим актима прави мешовите манастире: Јовање, Градац (у коме се чак снимају саблажњиве лакрдије које су својеврсно ругање Светим оцима и такви филмови снимљени на ДВД бестидно се растурају по народу и емитују на ТВ). А да би брука и срамота била још већа и сам Еп. Жички живи у женском манастиру.

Г) Прогони честите светишенике зато што су поштовали одлуке СА Сабора и нису превили шију под јарам и нису вукли ко волови куд их канција ћера... (Пример су светишеници из Чачка и Горачића, док, с друге стране, унапређује и привилегује људе који су брука наших дана).

Д) Забрањује снимање служби Божијих да би сакрио трагове свога безакоња и безакоња својих полтрона који крше прописе и одлуке наше Свете Цркве.

Ђ) Нагони архимандрита Георгија из мн. Благовештења да погази свете Каноне и да примени силу ради спровођења, иначе неспроводиве, одлуке Еп. Жичког Хризостома, изазивајући тако гнев у верном народу.

Е) Прогања и склања вероучитеље који су били прави мисионари (као нпр. проф. Владимир Димитријевић) а за вероучитеље поставља медиокритете који саблажњавају децу нашу.

Ж) Путем лажни које су му потурили, ко кукавица јаје, његови полтрони (по делању: нељуди) вриши по трећи пут терор над честитим светишеником Драганом Никитовићем из Чачка, због чега је изазвао невиђену узнемиреност у стручним круговима угледних чачанских правника и огорчење верног народа које прети да прерасте у озбиљан протест.

З) Одузима народу, због кога јесте, право на реч у светињама које је исти тај народ изградио и које исти тај народ својим благочешћем и добротворством одржава. О томе управо говори и ваш текст, поштована редакцијо, на коме вам честитам и чијем се садржају искрено придружујем, подсећајући несрећног Владика Жичког Хризостома да је он превидео да су његови истомишљеници и саветници говорећи да су мудри, полудели (ср. Рим. 1,22).

И не само то, Владика Хризостом је превидео да ће покушавајући да народ утера у ћутање – изазвати камење да проговори, јер је народ Божији чувар вере апостолске, а не његови полтрони и улизице, који ће му за тили час окренути леђа кад дође час, а већ је настао.

Још је превидео да је пре свих ових небулозних одлука, у једном писму Грешног Милоја из Чачка, стајало упозорење: Ко се са народом судио, парницу је сагубио (види „Не помичи старе међе“, Друго допуњено издање, Лио, Горњи Милановац, 2008.)

Акт Е 499/09, Епископа Хризостома којим ставља повезачу на уста лаосу Божијем је у сукобу са здравим разумом, јер народу марама још нико не натка!

Зато ћу ово реаговање на „страховладу у Епархији Жичкој“ завршити цитатом из књиге „Одговор Римској пропаганди“, са којим и почиње овај текст: „Торњај се ти са твојим душоловцима од нас, јер од кад се ви међу нас населите, населило се и сво зло међу нама“

На Марков дан 2009.

Раб Божији Д. Ж.

Својевремено је Соња Бисерко објавила књигу "Самоизолација-реалност и циљ", која је њен извештај о стању људских права у Србији 2007. године. Легални епископ СПЦ владика Артемије је реаговао питањем: "Зашто без нас"?, сматрајући да је неправедно унижен и омаловажен, јер се није нашао на списку 57 имена честитих Срба. Имајући у виду ово реаговање владике Артемија врло сам Вам захвалан што сте и мене грешног и малог, уврстили у непријатеље највишег органа власти у СПЦ. У том смислу сигуран сам да је некада добро да те неки људи не хвале.

Браћо и сестре, бабе и грађани, нека би драги Бог дао да и Ви поштујете вољу Божију која се пројављује сада и овде кроз СА Сабор СПЦ и кроз милошћу Божијом легално постављене архијереје СПЦ, као и презвитере од Њих постављене да у Њихово име служе Свету Службу и да науче све народе крштавајући их у Име Оца и Сина и Светога Духа," учећи их да све држе што сам вам заповиједао; и ево ја сам с вама у све дане до свршетка вијека. Амин." (Мт 28, 20).

Ви дакле радите свој посао, а ми ћемо наш. Ако Ви слушате своје учитеље, ако Вам они тумаче вољу Божију и саборске одлуке, молим Вас да бар толико имате љубави да поштујете и наше учитеље и наше епископе, који су бар за сада легални носиоци благодати Божије и разделитељи Духа Светога. Као горе поменути непријатељ Цркве, искрено верујем да ће Дух Свети бити на предстојећем СА Сабору и да ће Он помоћи да не будемо више Ви и ми, него да сви будемо Једно (Јн 17, 11). То што носимо, само на први поглед, различите хаљине, не значи да нам живот, душа и тело нису дар Истог Дародавца! Да је хтео, премудри Творац, не би нам даривао слободу, него би нам уз тело и душу начинио исте хаљине и тада би можда били то што Ви желите, апсолутно једнаки. Ако дакле ми и други хришћани не можемо да нађемо сагласје, зар је могуће да ми у оквиру Једне Свете, Саборне и Апостолске СПЦ имамо толико нејединства? Верујем да није тако. Несвесно и непотребно се раздвајамо и спремамо темеље богомрском расколу. Дубоко сам уверен, да све до сада набрајане разлике у служењу и облачењу итд... нису препрека да увек и на сваком месту можемо славити

једним устима и једним срцем Оца и Сина и Светога Духа. Бог је благословио да у свакој епархији СПЦ и сваком месту постоје легално постављени архијереји и јереји, њих да послушамо за почетак и биће довољно. Прављење било каквих парацрквених Саборности или неких других копилади добра неће донети. Ако се дете упрљало, окупајмо га, проспимо прљаву воду, али са водом не бацајмо дете из корита. Чувајмо међусобно поверење као зеницу ока и знајмо свачије ће дело изаћи на видело: "покољења дјела суде, што је чије дају свјема"!

<http://www.otacmilic.com/>

ОДГОВОР СВЕШТЕНИКУ МИЛИЋУ ДРАГОВИЋУ

Свештеник Милић Драговић, по ко зна који пут, обмањује јавност и вређа оне који су одани СА Сабору СПЦ. Он бабама назива Епископа Никанора, оца Николаја, оца Симеона, господу проф. др Љубомира Протића, др Миодрага Петровића, Жељка Которанина, проф. Владимира Димитријевића и Мирослава Вујанића, који су на скупу учествовали. Он назива бабама преко тридесет свештених и монашких лица и преко хиљаду присутних верника, који су у Војловицу дошли са свих страна, да би се молили Богу и Св. Николају Жичком и подржали Сабор СПЦ у његовим СЕДМОСТРУКО поновљеним одлукама о начину богослужења.

Отац Милић ово сабрање представља као „совјет нечестивих” самозванаца, иако је реч о богомољачком сабрању у манастиру Војловици, одржаном у оквиру дана Св. Николаја Жичког (2. и 3. маја, у Војловици и Панчеву, сваке године, од 2004. наовамо), и то са благословом Епископа банатског Никанора. Хоће да представи како скуп није успео, јер на њему није било више епископа – а није их било јер је ово скуп у Епархији банатској, који није имао за циљ да собом замењује СА Сабор СПЦ, него да народ упозна са саборским одлукама.

Свештенства и монаштва било је тридесетак људи. Али, шта је овде најважније? Најважније је да је сав народ који се ту сабрао дошао својом слободном вољом – нису их у бесплатне аутобусе скупљали свештеници да би показали своју оданост владици, него су сви дошли о свом руху и круху да би се молили Богу за Цркву Српску и свенародну слогу. Више од хиљаду људи није мало – ако их у Ћелијама, за Благовести, где се људи скупљају већ три деценије, буде два пута више него у Војловици, где ова сабирања тек почињу, онда је све јасно. Али, за хришћане је срамота тако размишљати – није то утакмица „Звезда” – „Партизан”, а владика Никанор није владика Григорије, који је, да би привукао народне масе у Тврдош на Преображење позвао Горана Бреговића, Титовог рокера. Уосталом, Христа је на Сретење дочекало у Храму само двоје – Св. Симеон Богопримац и Св. Ана. Јер, бој не бије број, него Бог и сој! У Војловицу је дошао побожан народ одасвуд – и из Босне, и из Војводине, и из Шумадије, и са југа Србије и из расејања. И сав је био вођен једном мишљу – послушност Сабору и Св. Оцима.

Отац Милић се много позива на чињеницу да су епископи који безаконо служе, упркос саборским одлукама, ЛЕГАЛНИ (па је и он, са својим безакоњем, ЛЕГАЛАН). Легалност хиротоније и рукоположења њима нико не оспорава, али, пошто крше архијерејску заклетву, непослушни одлукама СА

Сабора СПЦ, које су, по Уставу СПЦ, ОБАВЕЗНЕ И ИЗВРШНЕ, они су на путу НЕЛЕГИТИМНОСТИ. Заклињање у легализам ником неће помоћи. Јер, по учењу римске цркве, хиротонија и рукоположење човеку остају, ма каква безакоња он творио, а по учењу Праве Цркве, кршење саборских одлука је грех против САБОРНОСТИ, то јест против Љубави – Истине – Христа, који захтева покајање (никаква „легалност” то не може порећи).

Оцу Милићу предлажемо да се врати Богу и СА Сабору СПЦ, поштујући његових СЕДАМ одлука, о којима се говори у писму СА Сабору СПЦ са скупа у Војловици.

С поштовањем

Уредништво сајта „Борба за веру”

ОДГОВОР БРАЋЕ ВОЈЛОВЧАНА ПОПУ МИЛИЋУ ДРАГОВИЋУ
И ОСТАЛИМ МИСИРСКИМ БАБАМА

Отпиши му како знаш, владико, и чувај му образ ка' он теби
Његош

Од братије с војловачког скупа
поп Милићу отпоздрав на писмо.
Поп Милићу, од славног Ужица,
учениче Мидић Игњатија,
када си се на „Вијенац” позвао,
тада си нас за срце ујео.
Зар не знадеш, не знали те јади,
да је Његош „Вијенац” написао
да покаже шта Србину бива
кад за јоту од вјере одступи?
Црногорски Данило владика
Потурице стаде да сјетује,
да се вјери праћедовској врате,
ал' се они ругати почеше,
па Србима овако збораху:
„Крст је ријеч једна сухопарна.
Милош баца у несвијест људе,
ал' у пјанство неко прећерано!”
И Мустај их кадија наружи,
и нахвали бијелога Стамбола,
подсјети их да су шака јада
што без наде умире и страда.
Указа им на свемоћ ислама,
и на корист својега Курана.
Преговори тако пропадоше,
и у крв им вјере запливаше.
Потурице вјеру издадоше
за вечеру душу продадоше.
Ко издаје вјеру међу нама
тај се хвали, без имало срама.

Литургију како препорађа,
туђинским нас идејама гађа.
Ватиканском науком нас трује,
и саборске све одлуке пљује.
Што помињеш ту бабу из „Вијенца”
Црногорце што је завађала,
па поменом њеним људе вређаш,
честитога владика банатског
и на скупу на избор јунаке-
Николаја, црноречког оца,
Симеона, старца рукумијског,
Петровића, доктор Миодрага,
и јунака Которанин Жељка,
и Протића доктор Љубомира
и остале на избор јунаке-
поп Милићу, Богу омилио
и Господ ти разум просветлио-
како си се на то усудио
да увредиш Србе православне,
који своју чисту веру бране
и одлуке српскијех владика?
Седам пута Сабор је зборио
како има Богу да се служи:
од онога шесет осмог љета
у страшnome дваестоме вјеку
до године две хиљаде осме:
Седам пута Сабор је зборио
да би Богу нашем угодио,
и Светоме Сави омилио,
Василију, свецу са Острога

Николају Жичком и Свесрпском
који Свету Службу сви појаху
по Типику и по Службенику,
не по својој вољи и памети,
по „правилу од баба Смиљане”
по ком' служе Милић и дружина,
а на челу с Мидић Игњатијем,
и са Тасом, бабом од Мисира,
која смутњу свуд по Цркви сеје
па завађа и мило и драго,
са народом свађајућ' владике,
и попове, а и калуђере.
Кад већ неку бабу ти помињеш,
та је баба твој премудри Таса,
ком се давно испразнила Таса,
па сад свуда иде и лупета
срамоти се у обадва света.
Има јоште баба међу вама,
све те бабе пазнате су нама:
једна баба из Новог Сада,
што за папом уздише и страда,
папа ћосав, њему дуга брада,
унији се бабетина нада.
Друга баба са Цетиња риче,
на владику Артемија виче,
титуле је себи присвојио
да би туђег трона освојио.
Трећу бабу полиција чува
од народа, да га не одува,
плашљива је та мисирска баба,
што нам углед Свете Жиче хаба.
А четврта баба – тровачница
душа младих српских богослова,
учењем их змијским баба трује,
на бесмртност душе она пљује.
Такве бабе Србе завађају
и на зло их свако навађају,
од паписта њима паре стижу,
с Ватиканом све се више лижу,
због њих многа српска душа плаче,

праведнике прогоне све јаче,
ко год служи како Сабор тражи,
подвргнут је насиљу и лажи.
Зато народ до Баната пође,
да Сабору једну књигу шиље.
Мисле бабе да је народ шала,
ал' народу Господ Христос глава.
С благословом храброг Никанора:
„Сабор”, вели, „слушати се мора,
Литургија како да се служи
што нам углед Свети Сава пружи”.
Стиже народ баш са свију страна,
без пушака и без јагагана,
са молитвом Богу и свецима:
знајте, бабе, колико нас има!
Хиљаду и петсто Срба беше
што не желе да душу огреше,
сви су дошли од слободне воље,
да би Српској Цркви било боље.
Нико Србе није наћерао,
него их је све Господ позвао
на Истину и на Љубав праву,
Службу бране, бране крсну славу.
Из стонога стижу Београда,
из Баната, Срема, Новог Сада,
па из Чачка, па из Милановца,
о свом трошку, без папскога новца,
па из Босне, српске и поносне,
из Ужица, Крагујевца, Ниша –
паде народ цркви као киша.
Како паде, он се Богу моли,
да нам Српство ђаволу одоли
том сејачу лажи и неслоге,
у лажи су, зна се, кратке ноге,
али ових хиљаду и петсто
многима су сачували место,
свако од њих још стотину има-
исто мисле сви с Војловчанима.
Ој Милићу, Таси Драговићу,
Игњатију стара удворицо,

не клевети народа Божјега,
не ругај се, тако теби свега!
Тешка рука Немањића Саве,
тешка рука, а жезал још тежи,
кога клепне, тај у рупу бежи.
Бегаће и баба са Требиња,
што лекције чита увек свима,
бегаће и аустралска баба –
ал' бегаће свима биће цаба,
ако нема правог покајања,
Свети Сава наставља да гања
кршитеље црквеног поретка,
тако биће с њима до пошљетка.
Војловчани тебе поздрављају,
вином слоге теби наздрављају,
Службу свету кад си нагрдио,
иконостас из цркве склонио,
Западу се папском поклонιο:
да се кајеш, служиш напослено,
иначе ти Ватикана ено-
с њима шуруј, њима памет продај,
па се обриј и за папом ходај.
„Папа”, „баба” – све то слично звучи,
ко реформом Српску Цркву мучи.
Шта се оно чује из даљине,
да ли знадеш, Игњатијев сине?
То певају Срби Богу своме,
на сабрању банатском светоме,
пропевала сиротиња раја
све у славу Светог Николаја,
што робија баш у Војловици
с патријархом – оба мученици:
Гаврило је тамо робовао,
од Хитлера много пострадао,
Николај је тамо сузе лио,
да би Србин данас Србом био.
Пева народ у Тројици Богу,
и моли се за ту свету слогу,
слуша народ шта му Сабор каже,
а не Тасу који стално лаже,

нити Тасу, ни све друге бабе
којима су слатке речи слабе-
не могу ни себе да убеди
када кажу да ће да победе.
Победиће Христос Свеистина
и ко слуша Божијега Сина.
На ту страну, поп Милићу, приђи,
многа чуда од Господа виђи,
а не лажи ни себе, ни друге,
већ од лажи бежи к'о од куге.
Тако теби Војловчани веле,
свако добро од Господа желе.

ОЦУ МИЛИЋУ ДРАГОВИЋУ С ЉУБАВЉУ

Ево додирне тачке, часни оче, која нас најзад спаја: Ви казасте да верујете искрено да ће Дух Свети на предстојећем Сабору „помоћи да не будемо више ви и ми, него да сви будемо једно”.

Ето тачке нашег сагласја, на којој престаје деоба на „ми и ви”.

Истина, постоје у Вашем писму ставови са којима се ја не могу сложити (рецимо: Ви казасте да „данас... суд вели, да ако девојка сачува девојаштво до краја средње школе: заостала је... није у тренду...”).

Опростите, драги оче, али тај суд није суд наше свете Цркве, нити је то суд благочестивих калуђера и свештеника. То је суд инцидентно ретких епископа, инцидентно ретких свештеника и монаха, појединих вероучитеља које су изнедрили и устоличили ови инцидентни црнорисци. То није суд србског народа нити суд србских домаћина, нити суд србских мајки. Јок! То је суд оних који говоре и мисле да су мудри.

Али не бих сада о нашим разликама.

Не бих ни о Вашим иновацијама у стилу „новинари дебеа”. Оставимо та плувања једном бившем епископу.

Не бих ни о Вашој моћи свевиђења како су они који се боре за светоотачко предање спали на једног епископа и на двојицу калуђера, нити о Вашој свемоћи да видите да ће нас „кад дође време стани пани и они оставити”¹

Ако се Ваша видовитост оствари па нас², по Вашем пророштву, остави и тај „један епископ” и тих „двојица калуђера” дако нас не остави Бог. Јер ми нашу наду и нашу веру не ослањамо на уздање у човека, већ се уздамо у Бога, по науку Јеремијином.

Дакле, не бих о несугласју нашем, него хоћу да Вам, заиста с љубављу заблагодарим, на још једној тачки где се потпуно и безрезервно слажем с Вама. Јер ви казасте: „Несвесно и непотребно се раздвајамо и спремамо темеље богомрском расколу”.

Амин, оче Милићу! Право каза.

Такође се слажем с Вама у томе да: „постоје легално постављени архијереји и јереји” – те да њих треба да послушамо.

Амин, оче Милићу! Њих да послушамо! Него шта! Уз само један услов, који по више пута наглашавамо у молитвама својим: Да правилно управљају речју истине Божије.

Оче Милићу, ако је Сабор (а јесте!!!) седам пута од 1968. до прошле године одлучио и наложио како се има служити Света Литургија, па упркос томе, неки паметњаковићи раде супротно, да ли они (паметњаковићи) имају

морално право да наговарају бабе³ на послушање. Ако знамо (а знамо!!!) да нас Свети оци уче да је проклетство ићи за непослушним и за безакоником питање је сад: Треба ли слушати свете и богоносне оце наше или оне који газе Предање њихово⁴.

Најзад, да Вам искрено скренем пажњу на две ситнице:

Прво, пошто сам, пре свог преумљења, и сам био марксиста, Боже ме прости, добро сам упознао једног хохштаплера – Фридриха Енгелса. Он својим неистомишљеницима каза да са прљавом водом из корита избацују и дете. Стога је ваљало да сте ставили наводнике кад сте већ цитирали Фридриха Енгелса, да неупућени не помисле да сте марксиста прерушен у мантију српског свештеника, далеко било.

А друго: „Чување међу собом поверења као зенице ока” је проповедао један други хохштаплер, по имену Јосип, у време оно кад је радио о глави Србаља (кога сам и ја док бејаш у безумљу и греху цитарао). Зато би ваљало да Јосипове речи ставите у наводнике, да неупућени не помисле да сте побркали Његошеве, своје и Јосипове речи, далеко било, као што Вам се понекада побркају појмови послушности па би по том поимању „бабе” (читам: србски народ) морале безусловно слушати Вас, а Ви никог, па ни Свете оце, ни СА Сабор, ни прописе о богослужењу, ни...

Али ово су заиста ситнице. Крупнице се налазе у ових неколико тачака које нас спајају. Ја имам осећај, часни оче, да смо данас знатно ближи један другом, него недавно кад сте у једном од Ваших високоумних текстова омаловажили „недоучене монахе”, због чега Вам написах писмо под насловом Јаук из земље Србаља.

Кад поменух то писмо, сећате ли се да сте ме позвали телефоном? Сећате ли се да сте обећали да ћемо се срести чим прође Васкрс? Нисте одржали реч, часни оче! Мени је знано да држање речи светих и богоностних Отаца наших, није Ваша јача страна. Али Ви не држите ни своју сопствену реч. Зашто?

Ове редове Вам посвећујем, часни оче, с љубављу, убеђен да се она не темељи на лицемерју него на искренности.

Чачак, На Јеремијин дан 2009. године Господње

П. С.

Нека би Бог дао да се испуни Ваша и моја жеља да се не делимо на ми и ви, но да будемо једно. И да не да Бог да се обистине Ваше речи: „Ви дакле, радите свој посао, а ми ћемо наш”. Јер смо посленици на истој њиви! Господњој!

Часни оче, много пре ових полемика ја пред Богом и пред људима признах да сам грешан. Прегрешан. И покајох се. И осетих радост покајања. Зато хоћу да завапим молећи Вас: Признајте, бар пред собом, да чините незакоње. И биће Вам лепши дан. И осетићете лепоту сна којим спавају праведници.

Нека би Вам Бог Свемиловичи помогао да се вратите светоотачком Предању којем сте учени, народу из кога сте изнедрени, закону по коме сте служили годинама и са тим у вези приредили с благословом блаженопочившег Епископа Стефана „Одговарања на Литургији Св. Јована Златоустог”. Нека би Вам Бог помогао да се, дакле, вратите себи, едаби смо били оно што бејасмо: Једно.

Писмо Грешног Милоја „Оцу Милићу Драговићу с љубављу” изазвало је велико интересовање посетилаца „Борбе за веру”. Посебно смо од многих од њих умољени да објавимо писмо Г. Милоја „Јаук из земље Србаља”, које Г. Милоје помиње у горе поменутом писму. Из тих разлога обратили смо се Г. Милоју са молбом да писмо „Јаук из земље Србаља” учини отвореним, и уступи га нашем сајту у циљу објављивања.

Г. Милоје је молби „Борбе за веру” изашао у сусрет, с обзиром да о. Милић на њега није одговорио нити је одржао реч коју му је дао. Ево тог писма:

Грешни Милоје

Свештенику Милићу Драговићу
Ужице

ЈАУК ИЗ ЗЕМЉЕ СРБАЉА

Часни Оче,

СТИЦАЈЕМ ОКОЛНОСТИ, ПООДАВНО САМ, ДОК СТЕ ЈОШ БИЛИ У ПОЖЕГИ, ПО ДОБРУ САЗНАО ЗА ВАС.

Опет, стицајем околности, сада пратим полемику која се између Вас и појединих интернет сајтова и верника води.

За сваког правдољубивог човека је сасвим нормално да се међу људима сучељавају мишљења, размењују аргументи едаби се трагало за најбољим решењима о одређеном проблему.

Међутим, бојим се да полемика о којој је овде реч, не води ка решавању проблема, него изгледа продубљује непотребно јаз између Вас, са једне, и

верника, са друге стране. Сем тога, та полемика ужасно саблажњава многе људе.

Мотивисан чињеницама: да се у тој полемици помињала и моја малкенкост;⁵ да сам као ужички ђак своју младост провео међу добрим и мени драгим људима, па се на изванредан начин, осећам ужичанином; да сам, задњих година, упознао многе ужичане, по нашим светињама, који су бежећи од новотарија долазили у те светиње – одлучио сам да Вам се обратим са најискренијом молбом, да икономије ради (ако не због пречих разлога) повучете потез мудар и одговоран како би то, иначе, приличило Вашој личности, Вашем свештеничком достојанству и Вашем нивоу образовања.

Часни Оче,

Ја Вас преклињем, учините корак добре воље, едаби немир заменио мир, а неслогу и трвење - слога и љубав.

Зашто?

Зато што заиста мислим да ни Богу ни човеку, ни Цркви ни народу не користе претешке речи које сте, са становишта Ваших разлога, упутили верницима, односно одређеним сајтовима (у којима су, такође, верници) попут: савремени покрет НОБ-а за веру; деловање УДБ-е пресудно утицало на размишљање ових људи; клицонаше вируса протестантизма; Брзова узбуна; нова НОБ за веру; партизани (у новом аранжману-борци за веру); остаје да се одреди датум запуцавања Србина на Србина, целати који ће преузети улогу Крцуна, Пијаде, Пека...

Са друге, пак, стране ни Богу ни човеку, ни Цркви ни народу не користи чињеница што они (којима сте Ви „ударили шамар” својим разлозима) нису окренули и други образ него су Вам узвратили истим аршинима говорећи: поп Милић духовна проститутка и лицемер; поп Милић потура кукавичко јаје; поп Милић блуднички са чињеницама; поп Милић пуцао на попа...

Посматрајући непотребно арчење речи које се догађа између Вас и верника, као да за трен угледах причу из детињства о томе како су се на брвну срела она два јарца, а да се ни један од њих није досетио наравоученија да мудријем ваља попустити.

Часни Оче,

Стицајем околности присуствовао сам пре десетак - дванаест година разговору једног „недоученог монаха” и његовог духовног чеда. (Обојица су, хвала Богу, живи и здрави и верујем да би ово што ћу рећи посведочили). Тај брат Славко исприча Оцу да тренутно чита пет-шест књига које су све изашле са благословом Цркве, те да је о тим и тим проблемима дошао у дилему, јер овде пише овако, онде онако... На то ће отац Николај: «Много се

тудиш. Пази да не заборавиш оно што је потребно! А најпотребније ти је да пажљиво и свакодневно читаш Јеванђеље. И да се трудиш да по Јеванђељу живиш. Важније ти је да нахраниш гладног, напојиш жедног, да љубиш ближњег свога, да се измириш ако си с неким у неслози и завади...него да прочиташ брдо књига».

Може бити, да ће неко учен моћи да са подсмехом говори о „неодоученим калуђерима”, али ја Вам заиста кажем: нама обичним људима који покушавају да се искобелају из греховне каљуге ови свети људи представљају истинске луче апостолске. Дариваћу Вам аудио запис који сам после неколико година, од његовог настанка, добио, а овде ћу Вам цитирати његов транскрипт:⁶

-Оче, могу ли да добијем благослов да прозборим једну? (Ово су моје речи.)

-Ајде. (Ово су речи оца Саве)

-(Онда ја казах): Благочестива браћо и сестре, дозволите ми да у овом свечаном трену уручим један мали, скромни дар од срца пастиру моме и пастиру вашем! Духовнику моме и духовнику вашем! Учитељу моме и учитељу вашем - драгом нашем Оцу Сави Вазнесењском. Отац Саво Вазнесењски нека се послужи овим штапом, да прошета кроз дворе вазнесењске, све до онога часа када ће прекорачити праг царства небескога, пред који је Он одавно већ делима својим стигао. Ја ћу по слабости својој данас овде исказати једну реч која није у власти гордости: завршио сам, како би отац Саво рекао, школетине многе и имао учитеље многе. Међу тим учитељима било је много научника, академика, професора који су написали томове књига. Али желим данас да Вам откријем једну малу тајну, да Вам исповедим једну велику истину. Уз пуно поштовање свих мојих учитеља, највећи од свих јесте отац Саво Вазнесењски. Наука његова којом нас је напајао сваке недеље исчупана је из корења живота, исчупана је из дубина Јеванђељских. и преко беседа његових претакала се у поуке које су улазиле и сливале се у срца наша и у душе наше. Ко је имао уши да чује, ваистину је имао шта чути! Нека би, Господ Милостиви дао да поуке нашег оца Саве жуборе у срцима нашим док дишемо. Нека би, Господ дао да те поуке буду духовно руководство за наше понашање, за наш живот, за наше мисли. Нека би, Бог дао да се поуке оца Сава из срца наших преточе у срца деце наше и у срца унука наших, те тако отац Саво живео са нама и нама, у векове, векова.

Оче Саво, од свег срца примите овај мали дар. Али ово није дар: ово је само једно скромно, мало уздарје за сву доброту, за огромно богатство којим сте даривали мене, као ученика свога, и све ове људе који су долазили код Вас и слушали речи Ваше.

Намеће се, браћо и сестре, једно питање: да ли сте приметили кад отац

Саво збори на Дверима олтара, иза њега светлост? И још нешто. Да ли сте приметили кад отац Саво збори у прочељу трпезе ове, светлост иза њега? Да ли сте уочили да се речи његове мешају са том светлошћу? Не! Отац Саво, ваистину, није обичан човек! Отац Саво јесте луча Апостолска! Са усана његових светлела је светлост свету! Светлела је наука Господња!

Хвала ти оче Саво!

И благослови!

Часни Оче,

Да Господ не каза: Не куни се... ја бих Вам се заклео. Заиста, заиста Вам кажем: ово није било лицемерје! Ово је био мој истински однос према оцу Сави Вазнесењском, том светом „недоученом монаху“! Таквих предивних, а „недоучених монаха“ сам срео, хвала Господу Богу Свемилоствивом, много: отац Јулијан који почива у Градцу, отац Илија који почива у Црној Реци, мати Минодора која почива у Сретењу, мати Екатарина која почива у Јовању, мати Јулијана која почива у Стјенику... Отац Данило Хиландарско-Студеничко-Увачки, отац Георгије Благовештенски, отац Варнава Тројички, отац Сава Студенички, отац Сава Рачански, оци Николај и Атанасије Преображењски, отац Григорије из Јудејске пустиње, отац Јован Вујетиначки, отац Симеон Рукумијски, отац Серафим Годачички, отац Венјамин Преображенски, матере Февронија, Ираида, Парескева, Антонина, Фотина, Катарина, Анисија, Варвара, Текла, Јелена, Тавита, Ефросинија, Аквилина, Нина, Серафима, Ефимија и многи, многи други монаси и монахиње које ми обични смртници и грешници доживљавамо као ходајуће анђеле за разлику од преучених и надмених који нам сличе, нажалост, палим анђелима.⁷

И зато, кад се Ви ругате „недоученим монасима“ онда ми заиста немилосрдно солите и стављате љуту траву на љуту рану! То ме боли, оче! И зато морам да јаукнем пред Богом и људима: Не, оче Милићу Драговићу! Не чини то кумим Те Богом јединијем!

Ево ускоро почиње пост. Ово писмо приводем крају пред иконама Господа, Мајке Божије и Светог Николаја Мираликијског вапијући: Не дирајте нам монахе наше, тако Вам Бог помог'о! Они су наше велико благо! Они су наши учитељи! Народоучитељи! Они спасавају душе наше! Они су украс Дома Господњег! Њихове молитве држе овај род прељуботворни и грешни! Кад њих помињемо треба да устанемо! Јер су даноноћно на стражи, служећи Богу и роду.

И још Вас преклињем, оче Милићу: не поводите се за преученима! Ево зашто:

Реч прва:

Атанасије Јевтић:⁸ „...боље би му било (Венијамину Преображенском) да

је послушао савет који му је недавно упутио његов некадашњи сабрат из Преображења, потом дугогодишњи Хиландарац и сада две деценије Светосавац – Јерусалимац (у ман. Св. Саве Освећеног), отац Григорије (чији смо савет објавили у изашлој 3. књизи о Литургији, стр. 534.)“

Реч друга:

Писмо Атанасију Јевтићу⁹.

Ваше Преосвештенство,

Руковођен истинском потребом и жељом да се мирбожимо написах Вам у Бадњој ноћи у Витлејему писмо, које сам Вам потом послао из Јерусалима.

Како обећах, ево шаљем Вам то писмо откуцано (фотографисао сам га) пошто нисам најсигурнији да сте могли, мој непоправљиво рђави рукопис, да прочитате.

У прилогу Вам шаљем фотографију са оцем Григоријем¹⁰ за кога би се данас могло рећи да му је тело крхко, а дух крепак.

Бићу почаствован ако сазнам да сте ме удостојили читањем овог писма.

О Јовандану 2009. године Господње

У Чачку

С поштовањем, грешни Милоје Стевановић

ВЛАДИКИ АТАНАСИЈУ ЈЕВТИЋУ

Ваше Преосвештенство,

Преголемом, а не заслуженом, Милошћу Господњом, ево ме на ово Бадње вече, у Светоме Граду Богорођења, где се спремам да се, ако Бог да, ноћас, у разасвит Божића, причестим Светим Христовим Тајнама, у Храму витлејемском.

Отуда, у овом трену, са овог Светог места, имам недоступну жељу да Вам, од срца својега, упутим ову посланицу коленапреклоно Вас молећи да је прихватите као најискренију исповест.

Најпре, молим Вас, Преосвећени Владико, опростите мени грешном рабу Божјем Милоју¹¹ све што о Вама, у несагласју нашем, рекох или написах.

Сем тога, данас, на овај благодан походих и поклоних се светињама манастира Светог Саве Освећеног. И тамо, у добри час, сретох старца Григорија (кога сам, иначе, имао част и срећу да упознам о Васкрсу 1997. године Господње, такође на ходочашћу по Светој Земљи, којом приликом ми је, поукама својим, много помогао да се попридигнем из греховне каљуге). На растанку са овим предивним старцем, из његовијех уста изађоше речи ове: „... И поздрави ми Венијамина, много. Он је сто пута бољи од мене. И кажи

му да оно што је о нама рекао владика Атанасије Јевтић није истина!...”

Ово Вам сведочим са овога светог места, на овај благодан, у трену кад сам наумио да приступим Светој Чаши, пред Богом живим. Знам ја да је поређење...”сто пута бољи...” плод смирења оца Григорија. И још знам да он није ни бољи ни гори од оца Венијамина: обојица су предивни скупоцени бисери на Ђердану који краси нашу Свету, саборну и апостолску Цркву.

Зато ноћас имам насушну потребу да Вам благовестим: слагали су Вас, Преосвећени Владико, они чија срца није загрејало богољубље и човекољубље, они којима завист и гордост не даду да распале (вероватно запретену) ватру љубави у срцима својим – па Вас неистинама наводе да се огрешите о ова два света човека (и не само о њих двојицу) и да тако саблазните и ражалостите и њих и нас – духовна чада њихова и многе благочестиве људе – побожну децу Божију.

Зато се, Преосвећени, ноћас на коленима, са сузама покајања, са искреним уздисајима – молим и вапијем к` Господу Богу нашему, да сатре зло семење у срцима нашијем, е да би у њима процветали мир, слога, љубав и добра воља.

Христос се роди, Преосвећени Владико!

Целивајући Вам Вашу Свету десницу молим Ваш Благослов.

Грешни Милоје Стевановић
О Божићу, 2008/2009 године Господње
У Витлејему

-Ето, тако изгледа истина преученог. Ако су му све „истине“ овакве, а ја тврдим да су му „истине“ о професору Миодрагу Петровићу, о оцу Венијамину, о оцу Драгану, о оцу Мирољубу, о људима из „Законоправила“, о „патријарху Милоју“, о писцу „секташких књига“ проф. Владимиру Димитријевићу, Жељку Которанину ... још пагубније, па ако те и такве „истине“ улазе и у књиге преучених, камо лепе среће да их нико не прочита. Ако књиге и писанија преучених точе „љубављу“ големом о ближњима обасипајући их „умилним“ речима: „псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, скоројевићи, зилоти, црни магови, пропалице, дилетанти, мутиводе, црквенорушитељи, безаконици, бесавесници, антидуховници, шпијуни, штрајкачи, откачени попови“... и „човекољубивим“ епитетима – пресудама: „конвулзивни „духовници“, новопечени „типичари“, смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм, неупућени и болесни људи, духовни слепци, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци,

језуитски инквизитори, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети...“¹² - није ли, ваистину, далековида реч апостолска која два миленијума одјекује: „Говорећи да су мудри полудеше“!?! Можда преученима не би било на одмет да послушају наук апостола Павла да знање надима а љубав изграђује. Због тога, сам, часни Оче, одлучио да Вас коленопреклоно преклињем и молим: отклоните непотребан спор мудрошћу својом, као што су то учиниле бројне Ваше колеге у Ужицу, Чачку, Ариљу...

Они су повратили мир у душе духовне деце своје, у храмове своје, у вароши своје, а да при том нису ништа сагубили од своје вредности: нико им није замерио што служе Свете Литургије онако како су раније служили они. И онако како су служили богоносни Оци наши од Светога Саве до светог владике Николаја и аве Јустина. Нико није довео у питање да ли су тиме испоштовали прописе о богослужбеном поретку, одлуке СА Сабора и акте нашег Епископа.

И још Вас преклињем: Иде пост. Хајде да се мирбожимо, часни Оче! Да се измиримо сви са свима Бога ради! Предака нашијех ради! Деце наше ради! Ево ја Вас молим: опростите мени грешном, за све оно лоше што о мени говоре или мисле. И још Вас молим учините ми част и дођите у дом мој. Дочекаћу Вас као Христа са децом својом и унуцима својим! Да Вас уверим да није истина оно што се непотребно прича о благочестивим људима земље Србаља! Ради добра роду нашему! И деце наше! Јер, ово како иде, добру не иде!

Чачак, сиропусне недеље 2009. године Господње

Са доброжељењем,

Грешни Милоје (Стевановић)

Напомене:

1 Све ми се чини да ово пророчанство почива на оној народној: “Што је баби мило, то јој се и снило“.

2 Прошлом Сабору се обратило преко 11000 верника са захтевом да они који незаконују престану са самовољом и цепањем хитона светосавске СПЦ... И овом Сабору који се примиче, Апелом се обраћа верни народ, бројни српски интелектуалци, удружења грађана...

3 Ако речју „бабе“ хоће неко да се наруга народу Божијем (што је иначе одлика премудрих) неће му то баш послужити на част а неће се баш ни прославити „на суду покољења“. Ако, пак, под „бабама“ подразумевате

српске мајке попут Јевросиме, које су рађале и одгајале српске јунаке учећи их: Боље ти је, сине, сагубити главу него своју огрешити душу – онда ето мене грешног поред Вас у још једној тачки сагласја и истомислија.

4 Непријатно ми је да Вам противречим, али морам рећи да су Вам упркос јаким речима, разлози неачки до суза. Наш Патријарх, кога би преучени да лустрирају, нас је обрнуто учио: да нам речи буду благе а разлози јаки.

5 Молим да ово писмо остане, за сада, тајна јер очекујем да ће ми се Њ.П. Атанасије јавити. Тек ако се не јави стичем морално право да га учиним отвореним.

6 Снимљено на Бадњи дан 2008/2009. године Господње у манастиру Светог Саве Освећеног.

7 Истина, јесте Преосвећени, да сам ја много гори и много - много грешнији него што сте Ви о мени рекли. Али: заиста, заиста Вам кажем: оно што сте рекли није истина. Слагали су Вас. Упркос томе: ја Вам праштам свим срцем својим и свом душом својом.

8 Када су ме световни властодршци пре готово три деценије анатемисали били су сагласни у једном: Милоје је непријатељ. Само су њихова мишљења била подељена тако што сам за једне био империјалистички (амерички) а за друге стаљинистички (руски) агент. Сада ме, након мојега преумљења и покајања, једни називају „патријарх Милоје“ који наговара свештенике на непослушност Епископу, а други издајицом који ради за новотарце. У пром случају се показало да су моји неистомисљеници цабе кречили – лепећи ми етикете. Чини ми се да ће време (макар оно дошло и после мог пресељења из ове долине јада и чемера) показати да и ови други цаба крече – лепе етикете. Јер се уздам у милост Господњу и у Његову помоћ да изнесем свој Крст.

9 Оцу Сави Вазнесенском кад је поболоо поклонио сам за трпезом љубави, пред стотинак људи, штап. Ту беседу Оца Саве и моје обраћање овом „недоученом“ али светом човеку снимила је једна верница. После неколико година, Бог ми је учинио милост да овај аудио запис добијем. Тако је остао траг и сведочанство. Моје обраћање је источило из мог срца и моје душе без икаквог концепта и без икакве припреме.

10 Само је мали број оних који продадоше веру за вечеру и који се гурају у прочеља заборавивши да ће први бити последњи

11 Православље бр.991 од 01.07.2008.

12 Све ово написано (опрости Боже!) у гласилима Цркве Христове: „Православље“, „Крка“, „Жички благовесник“. Господе, зар смо дотле догурали да нам гласила наше мајке Цркве служе као алтернативна медицина за душевну болницу?

Уместо увода	5
Оркестрирана хајка на правоверне	7
А, шта ако се не покатоличимо?	9
Поводам напада на правоверне	14
О лицемерју попа Милића Драговића	27
Ведро чела и образа чиста, познаје се ко је коминиста	31
Јеретичка проповед против цркве у Србији	49
Отворено писмо свештенику Милићу Драговићу	60
Секташ новотарац у борби против СА Сабора СПЦ	64
Борба за веру наставља хајку! Вуци у јагњећој кожи, држите се!	94
Ко то не да мира оцу Милићу Драговићу?	121
Покољења дјелу суде, што је чије дају свејма...	123
Одговор свештенику Милићу Драговићу	129
Попу Милићу од братије с војловачког скупа	131
Грешни Милоје: Оцу Милићу Драговићу с љубављу	134